576

உ

சிவமயம்

சைவபோதம்

இரண்டாம் புத்தகம்

(சைவசித்தாந்தச் சுருக்கம்)

இது

யாழ்ப்பாணம்

விக்ரோறியாக் கலாசாலை ஆசிரியர்

சு. சிவபாத சுந்தரம், B. A.

செய்தது

12 FEB ... MADRAS

சென்னை:

"கார்டியன் அச்சுக்கூடத்தில்,"

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

R673
N16
78507

உ

சிவமயம்

சைவபோதம்

இரண்டாம் புத்தகம்

(சைவசித்தாந்தச் சுருக்கம்)

இது

யாழ்ப்பாணம்

விக்ரோறியாக் கலாசாலை ஆசிரியர்

சு. சிவபாத சுந்தரம், B. A.

செய்தது

சென்னை :

“ கார்டியன் அச்சுக்கூடத்தில் ”

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

All Rights Reserved

நள ௵
ஐப்பசி ௴

விலை அணா 6.
அல்லது சதம் 35

முகவுரை

நெஞ்சே நீ நினையாய் நிமர்—புன்சடை நின்மலனை
மஞ்சாடும் மலை மங்கை மணாளனை, நெஞ்சே நீ நினையாய்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினின்றுந் தோன்றிய வேதாகமங்களும் அவற்றின் வழிநூலாகிய மெய்கண்ட சாத்திரம் முதலிய நூல்களும் பதி பசு பாச இலக்கணங்களைக் குறைவற எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவற்றுள், முதனூல்கள் வடமொழியிலிருத்தலாலும், வழிநூல்கள் இலக்கிய விலக்கண தர்க்க நூல்களினறிவை வேண்டுதலாலும், அவைகளைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் சிறுவர்களுக்கும் இங்கிலிஷ் பாஷையையே அதிகமாகக் கற்ற மற்றையோருக்கும் மிக அரிது. இவர்களுக்குப் பயன்படக் கூடியதாய் எளிதான தமிழ் நடையில் நூல்களெழுதப்படாமையால் அவற்றின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த கவலையினால், சிவஞானப் பேறின்மையாலும் கல்வியறிவுக் குறைவினாலும் சந்தேக விபரீதம் நீங்காமையினால் எழுதுந் தகுதியில்லாதிருந்தும், சிவபெருமானுடைய திருவருளை முன்னிட்டு இந்நூலை எழுதத்துணிந்தேன்.

இதற்குப் பெருந்துணையாயுள்ள நூல் மெய்கண்ட சாத்திரங்களுண் மிக விரிவானதாகிய சிவஞான சித்தியார். அதினுரைகளுட் சிவஞானச் செல்வராகிய சிவாக்கிரயோகியாருரை பெரும்பாலும் பின்பற்றப்பட்டது. இதிலுள்ள ஆகமப் பிரமாணங்கள் பெரும்பாலும் அவருடைய உரையிற் காணப்பட்டவை. வேதப் பிரமாணங்கள் பெரும்பாலும் தயாநந்த சுவாமியுடைய சத்தியார்த்தப் பிரகாசத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை. சாயண

சாரியார் மாக்ஸ்முல்லர் முதலியோரது போலிக் கருத்தைக் கொண்டு சிலர் மலைந்துலைவார்களென்றஞ்சி வேதமந்திரங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படாதொழிந்தன. அவற்றின் மெய்ப்பொருள் மாத்திரம் தமிழிற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்களது சைவ வினாவிடை இரண்டாம்புத்தகத்திலிருந்து அநுசரணை யதிகாரப் பகுதிகள் சில எடுக்கப்பட்டன.

இந்நூல் சமயவறிவையாத்திரம் வளர்ப்பதாதலாற் சிவபக்தியை வளர்க்கத்தக்க நூல்கள் இதற்குத் துணையாகக் கற்பது அவசியம். அப்பர்சுவாமி சம்பந்தசுவாமி மெய்ப்பொருணாயனார் இளையான்குடிமாறநாயனாராகிய அடியார்களுடைய திவ்விய சரித்திரமுந் திருவாசகத்திற் போற்றித்திருவகவலும் இந்நூலுக்குத் துணையாகக் கற்கப் படலாம். அதிகாரமுறையில் இக்குறி * யிடப்பட்ட பகுதிகள் முதன்முறையில் விடப்படலாம். பள்ளிக்கூடங்களில் இவைகள் இரண்டாம் ஆண்டிற் படிப்பிக்கப்படத்தக்கவைகள்.

இதிலுள்ள குற்றங்கள் பெரியோரால் எடுத்துக்காட்டப் படிற் றாழ்மையோடேற்றுக் கொள்ளப்படும்.

கு. சீ.

அதிகார முறை

பக்கம்.

1. ஸைவசமயம்—ஸைவசமயமாட்சி – சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்கள் 1

2. உயிரின் நிலைமை—ஆன்மா - கடவுள் - பாசம்-மனிதப்பிறவியின் சிறப்பு 9

3. பாசங்கள்—ஆணவம் - * மாயை-கர்மம் - *குறிப்பு, விதி 17

4 ஆன்மா * குறிப்பு 32

5. பதி * குறிப்பு 37

6. * முப்பொருள்கள்—கடவுளின் பரிபூரணம் - அத்துவிதம்-சத்து-சித்து-ஆநந்தம் ... 46

7. * சிவபெருமானின் மூர்த்தங்கள்—கொடிமரம்-பலிபீடம்-சிவலிங்கம்-உமாதேவியார்-விநாயகக்கடவுள்-வைரவக்கடவுள்-வீரபத்திரக்கடவுள்-சுப்பிரமணியக்கடவுள் - நடேசப்பெருமான்-குறிப்பு 51

8. சைவசாதனங்கள்—திருநீறு-உருத்திராட்சம் - பஞ்சாட்சரம் 64

9. சிவாலய தரிசனம் 69

10. நித்திய கர்மம் 74

11. கடவுள் வழிபாடு—வழிபாட்டின் நோக்கம்-தியானம், ஆத்மதியானம், சிவத்தியானம் - நல்லொழுக்கம்-* குறிப்பு 77

12. அறம்—* பொதுக்குறிப்புகள்-* அன்பு-மாமிச போசனம் 89

உ

சிவமயம்

சைவபோதம்

இரண்டாம் புத்தகம்

முதலாம் அதிகாரம்—சைவசமயம்

சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள்வெளி காட்டும்இந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டாம் முத்திதரும்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே.

1. சைவசமயமாட்சி

உலகத்திலே யுள்ள சமயங்கள் பல. அவற்றுள் நமது நாட்டிலே வழங்கும் சமயங்கள் நான்கு. அவை சைவசமயம், புத்தசமயம், கிறிஸ்துசமயம், முகமதுசமயம் என்பன. இவற்றுள், * புத்தசமயம் 2350 வருஷங்களுக்கு முன் உண்டானது. கிறிஸ்துசமயம் 1800 வருஷங்களுக்குமுன் உண்டானதாம். முகமதுசமயம் 1200 வருஷங்களுக்குமுன் உண்டானது. சைவசமயம் இன்னகாலத்திலே உண்டானதென்பது ஒருவராலும்

சொல்லிக்கொள்ள இயலாது. ஐயாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த அருச்சுனன் முதலியோர் சைவசமயிகளா யிருந்தார்கள். அருச்சுனனுக்குப் பல்லாயிரம் வருஷங்க ளுக்குமுன்னிருந்த இராமர் முதலியோருஞ் சைவசம யிகளே. ஆதலால் சைவசமயம் சரித்திரகாலங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கின்றது.

புத்தசமயம் கௌதமபுத்தராலும் அவருடைய சீஷராலும் வடஇந்தியாவிலே உண்டாக்கப்பட்டதென்று சரித்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. † புத்தர் உண்டாக் கிய சமயமாதலால் இதற்குப் புத்தசமயமென்று பெயர். முகமதுசமயம் முகமது என்பவரால் அரபியா தேசத் திலே உண்டாக்கப்பட்டது. முகமது உண்டாக்கிய சமயமாதலால் இதற்கு முகமதுசமயமென்று பெயர். கிறிஸ்துசமயம் கிறிஸ்து என்பவரால் பலெஸ்றைன் என்னும் ஊரிலே உண்டாக்கப்பட்டதென்று பலர் சொல் லுகிறார்கள். கிறிஸ்துசெய்த சமயமாமாதலால் இதற்கு கிறிஸ்து சமயமென்று பெயர். ஆகவே இந்தச் சமயங்க ளெல்லாம் உண்டாக்கினவருடைய பெயராலே வழங்கு கின்றன என்பது சரித்திரகாரருடைய கருத்து. சைவசம யம் இப்படியாகப் பெயர் பெறவில்லை. ஏனென்றால் அதை ஒரு மனிதரும் உண்டாக்கவில்லை. அது என்றும் உள் ளது. சைவசமயம் என்பதற்குச் சிவனை அடையச்செய் யும் சமயம் என்பது கருத்து. சிவன் என்பது கடவுள்.

* † புத்திதத்துவத்தை அந்தமாகக்கொள்ளும் சமயமாதலால் இப்பெயர் வந்ததென்றும், இந்தச் சமயம் கௌதயபுத்தருக்கு முன் இருந்த ஆதிபுத்தரால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும் எண் ணப்படுவதுமுண்டு.

எல்லாப் புண்ணியங்களையும் சொல்லுவது சைவ சமயம் ஒன்றே. கள்ளுமுதலிய வெறிப்பொருட்களை உண்ணாமையும், தாழ்ந்த உயிர்களையுங் கொல்லாமையும், புலாலுண்ணாமையும், புண்ணியங்களென்று சைவசமயம் சொல்லும். கிறிஸ்துசமயம் இவைகளுள் ஒன்றையாவது புண்ணியமென்று சொல்லவில்லை. முகமதுசமயம், மேற்சொல்லியவற்றுள், கள்ளுண்ணாமை ஒன்றுமாத்திரம் புண்ணியமென்று சொல்லும். புத்தசமயம் மேற்சொல்லிய மூன்றையும் புண்ணியமென்று சொல்லுகின்றது தான். ஆயினும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த புண்ணியமாகிய கடவுள்வழிபாட்டைப் புண்ணியமென்று புத்தசமயம் சொல்லவில்லை. ஆகவே சுத்த புண்ணியமார்க்கத்தைச் சொல்லுவது சைவசமயம் ஒன்றேயாம். * மற்றச் சமயங்கள் பாவங்களைச்செய்ய இடங்கொடுக்கின்றன. ஆதலால் அந்தச் சமயங்களின்படி சரியாய் நடப்பவர்களும் கடவுளை அடையமாட்டார்கள். சைவசமயத்தின்படி சரியாக நடப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கடவுளை அடைவார்கள். இன்னும் பலவகைகளால் சைவசமயம் மற்றெல்லாச் சமயங்களிலும் மேலானதாயிருக்கின்றது. அவைகளைப் பின்னே காண்க.

---

* இதை உணராதவர்கள், "எல்லாச்சமயமுஞ் சரிதானே. கிறிஸ்தவர் யேகோவா என்பதும், முகமதியர் அல்லா என்பதும், சைவர் சிவன் என்பதும் ஒருவர் தானே. எந்தச் சமயத்தில் நின்றாலும் சரிதானே" என்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் புண்ணிய வழியில் நடப்பது அவசியம். புண்ணியவழி சைவசமயம் ஒன்றேயாம். ஆதலால் எல்லாச்சமயங்களும் சரிதானே என்பது பதர்ப்பேச்சு.

2. சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்கள்

ஈரைந்து பத்து என்பது ஓர் உண்மை. இது எக்காலத்திலும் உண்மையாயுள்ளது. ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னும் ஈரைந்து பத்தேயாம். ஈரைந்து பத்து ஆனது ஒரு குறித்த காலத்திலே அன்று. இப்படியே, உண்மைகள் ஒன்றுக்கும் தொடக்கமில்லை. ஆதலால் உண்மைகளெல்லாம் * அநாதி யென்று சொல்லப்படும். சைவசமயக் கொள்கைகள் உண்மைகள். ஆதலால் சைவசமயக் கொள்கைகள் அநாதி.

ஈரைந்து பத்து என்ற உண்மை விவேகமுள்ள மனிதர் யாவருக்கும் விளங்கும். இதை அறிந்தவர்கள் காலத்துக்குக்காலம் கணக்குப் புத்தகங்களிலே பெருக்கல்வாய்பாட்டிலே எழுதியிருக்கிறார்கள். உபாத்தியாயர்கள் இதைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அதுபோல, கடவுளருளிய ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் சைவசமய உண்மையை உணருபவர்கள். அவர்கள் அந்த உண்மையைக் காலத்துக்குக் காலம் மற்றையோர் அறிவதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கடவுளும் சைவசமய உண்மையை நேரே உபதேசித்திருக்கின்றார். இப்படியாக ஞானிகளாலும் கடவுளாலும் அருளிச் செய்யப்பட்ட சைவசமய நூல்கள் பல. அவைகள் பலவாயிருந்தாலும் அவைகள் சொல்லும் உண்மை ஒன்றேயாம். †

---

* அநாதி = அந் + ஆதி = தொடக்கமில்லாதது.

† தேவர்குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

சைவசமய நூல்கள் வேதம், ஆகமம், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருமந்திரம், மெய் கண்ட சாஸ்திரம், முதலியனவாம். இருக்கு, யசுர், சாமம் அதர்வம், என்னும் நான்கு வேதங்களும் இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் * கடவுளால் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இவைகள் வடமொழியிலுள்ளன. இவைகள் ஒவ்வொரு சிருட்டிகாலத் தொடக்கத்திலும் கடவுளாலே பக்குவ முள்ள ஆன்மாக்களுக்கு உபதேசிக்கப்படும். சிருட்டிக் குத் தொடக்கமில்லாமையால் ஒவ்வொரு சிருட்டியிலும் உபதேசிக்கப்படுவனவாகிய வேதங்கள் ஆகமங்களுக் கும் தொடக்கமில்லையாம். தேவாரம், திருநாவுக்கரசு சுவாமியாலும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமியாலும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமியாலும் தமிழிலே பாடப்பட் டவை. திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மாணிக்க வாசகசுவாமியால் தமிழிலே பாடப்பட்டவை. திருமந் திரம் திருமூலநாயனாரால் தமிழிலே பாடப்பட்டது. மெய்கண்டசாஸ்திரம் பதினான்கும் தமிழிலே பாடப் பட்டவை. அவற்றின் பெயரும் செய்தவர் பெயரும் வரு மாறு.—

---

* காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவா சம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம், ஆகிய இருபத்தெட்டும் ஆகமங்களாம்.

நூல்கள்	செய்தவர்
1. திருவுந்தியார்,	திருவியலூர் உய்யவந்த தேவர்.
2. திருக்களிற்றுப்படியார்,	திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர்.
3. சிவஞானபோதம்	ரௌரவ ஆகமத்தின் பகுதி. மொழிபெயர்த்தவர் மெய்கண்ட தேவர்.
4. சிவஞான சித்தியார்,	அருணந்தி தேவர்.
5. இருபா விருபது,	அருணந்தி தேவர்.
6. உண்மை விளக்கம்	மனவாசகங்கடந்த தேவர்.
7. சிவப்பிரகாசம்,	உமாபதி தேவர்.
8. திருவருட் பயன்,	உமாபதி தேவர்.
9. வினா வெண்பா,	உமாபதி தேவர்.
10. போற்றிப் பஃறொடை,	உமாபதி தேவர்.
11. கொடிக்கவி,	உமாபதி தேவர்.
12. நெஞ்சுவிடு தூது,	உமாபதி தேவர்.
13. உண்மைநெறி விளக்கம்,	உமாபதி தேவர்.
14. சங்கற்ப நிராகரணம்,	உமாபதி தேவர்.

மேலே சொல்லப்பட்டவைகள் ஞான நூல்களாகும். இவைகள் சைவசமயத்துக்குப் பிரமாணமாயுள்ளவைகள். இவைகள் தவிரப் புராணங்கள் இதிகாசங்களென்று இரண்டுவகையான சைவ நூல்களுண்டு. இவைகள் பெரும்பாலும் பழைய சரித்திரங்களைச் சொல்லுவன. இவைகளுட்பல குறைந்த நிலையிலுள்ளவர்களுக்கும் மிகவும் நன்மை பயக்கக்கூடியவைகள்.

புராணங்கள் அடியார்களுடைய அன்புச் செயலையும் கடவுளுடைய திருவருட்சிறப்பையும் சொல்லுவன. இவைகளைப்படிப்பதால் எங்களிலே சிவபக்தி வளரும். இவைகளிலே சமய உண்மைகளை விளக்குகின்ற பகுதிகளுமுண்டு. இந்த உண்மைகள் தனியே

யும் கடவுளுடைய திருவருட்சிறப்பையும் சொல்லுவன. இவைகளைப்படிப்பதால் எங்களிலே சிவபக்தி வளரும். இவைகளிலே சமய உண்மைகளை விளக்குகின்ற பகுதிகளுமுண்டு. இந்த உண்மைகள் தனியே சொல்லப்பட்டால் நாங்கள் இலகுவாய் மறந்துவிடுவோம். அவைகள் புராணக் கதைகளிலே வரும்போது மனதிலே நன்றாகப் பதிகின்றன. உதாரணமாக எவருக்காகவாயினும் பொய் சொல்லலாகாது என்பது ஒரு சமய உண்மை. இந்த உண்மை தனியே சொல்லப்பட்டால் இதை மறப்பது இலகுவாயிருக்கும். இதை அமைத்திருக்கும் ஒரு இனிய கதையிருந்தால் அது நினைவிலிருக்கும். பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், கந்தபுராணம் முதலியன புராணங்களிற் சிறந்தவைகள்.

இதிகாசங்கள் இராசாக்கள் முதலியோருடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லுவன. அவைகள் நீதிவழிகளையும், நல்லொழுக்கங்களையும் விளக்குவன. வால்மீகிராமாயணமும், வியாசர்பாரதமும் இதிகாசங்களிற் சிறந்தவைகள். புராணங்கள் இதிகாசங்களில் உள்ளவைகள் எவையாயினும் பிரமாண நூல்களில் உள்ளவற்றிற்கு மாறாக இருந்தால் அவைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டா.

இரண்டாம் அதிகாரம்.—உயிரின் நிலைமை.

சிவப்பிரகாசம் (II-1)

எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத் திலழுந்தி
யிருவினையின் நன்மைகளுக் கிடான யாக்கை
யண்ணலரு ளானண்ணி யவையவ ராயதனா
லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றூற்
புண்ணிய பாவம்புரிந்து போக்குவ ரவுடைத்தாய்ப்
புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளா
லுண்ணிலவு மொளியதனா லிருளகற்றிப்பாத
முற்றிடுநற் பசுவர்க்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தே.

1. ஆன்மா, கடவுள், பாசம்.

"உன்னுடைய உடம்பு பருத்துவிட்டது"* என்று உன்னைப் பார்த்து நான் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய உடம்பு என்றதினாலே நீ வேறு உடம்பு வேறு, என்று விளங்குகிறது. உன்னுடைய புத்தகம், உன்னுடைய வீடு, என்று சொல்லும்போது, நீயும் புத்தகமும் வேறு, நீயும் வீடும் வேறு போல. நீ என்பது உயிர். உயிருக்கு ஆன்மா என்று பெயர். நீ என்று குறிப்பதும் ஆன்மா. அவன் என்று குறிப்பதும் ஆன்மா. நான் என்று குறிப்பதும் ஆன்மா. நாங்கள் எல்லாரும் ஆன்மாக்கள். என்னுடைய சிநேகிதன் இறந்துபோனான் என்பதின் கருத்தென்ன? என்னுடைய சிநேகிதனாகிய ஆன்மா தானிருந்த உடம்பினின்றும் நீங்கிப்போய் விட்டதென்பதாம். எனவே, ஆன்மா அழியவில்லை என்று விளங்குகின்றது. உடம்பு அழிந்துபோவதை நாம் காண்கிறோம். ஆன்மாக்களாகிய நாங்கள் ஒரு காலமும் அழிவதில்லை. ஆன்மாவானது காலத்துக்குக் காலம் எடுத்துக்கொள்ளும் உடம்பே அழிவது.

இந்த உடம்பை ஆன்மா எடுப்பதும் விடுவதும் உடம்பினுடைய விருப்பமா? அல்லது ஆன்மாவினுடைய விருப்பமா? வெறும் உடம்பிற்கு அறிவில்லை. ஆதலால் உடம்பு ஒரு உயிரை விரும்ப இயலாது. ஆன்மாவானது ஒரு உடம்பைத் தன்னுடைய விருப்பத்

---

* உன்னுடைய ஆன்மா = ஆன்மாவுக்கான்மாவாகிய கடவுள்.

திற்கு எடுப்பதாகவும் விடுவதாகவும் தோற்றவில்லை. ஏனெனில், எத்தனையோ ஆன்மாக்கள் மிகவும் வியாதி பிடித்த உடம்பை எடுத்திருக்கின்றன. அவைகள் தங்கள் எண்ணப்படி உடம்புகளை எடுப்பதானால் இப்படியான உடம்புகளை எடுக்கமாட்டா. ஆதலால் இது ஆன்மாவுடைய விருப்பமுமல்ல. உடம்பு விரும்பவும் மாட்டாது. ஆதலால் ஆன்மாவுக்கும் உடம்புக்கும் தலைவராகிய கடவுளுடைய விருப்பமாம்.

கடவுள் ஆன்மாக்களுக்கு உடம்புகளை ஏன் கொடுக்கிறார் *? தம்முடைய நன்மைக்காகவா? அல்லது ஆன்மாக்களாகிய நம்முடைய நன்மைக்காகவா? கடவுளுக்குத் தேவையானது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் அவர் ஆன்மாக்களுடைய நன்மைக்காகவே அவைகளுக்கு உடம்பைக் கொடுக்கிறார். நமக்கு எந்த நன்மை தேவையாயிருக்கிறது? நமக்கு என்ன இடர் இருக்கிறது? என்ன குறை என்ன இடர்களைத் தீர்க்கிறதற்காகக் கடவுள் ஆன்மாக்களுக்கு உடம்பைக் கொடுக்கிறார்?.

எங்களிலே எத்தனையோ விதமான கெட்ட குணங்களிருக்கின்றன. நம்மைப் பலவகைப்பட்ட கெட்ட ஆசைகள் பிடித்திருக்கின்றன. இந்த ஆசைகள் தீய நினைவுகளை எழுப்புகின்றன. தீய நினைவுகளாற் கெட்ட செய்கைகளுண்டாகின்றன. இந்தத் தீய குணங்கள்

---

* கடவுள் தம்முடைய நயத்தையே விரும்பித் தம்மைவணங்கவுந் தமக்கு ஏவல் செய்யவும் மனிதரைப் படைத்தாரென்று சில புறச் சமயங்கள் சொல்லும். கடவுளை வழிபடுவதனால் அவருக்கு ஒரு லாபமுமில்லை. அவருக்கு ஏவலாளருந் தேவையில்லை.

எல்லாவற்றையும் எங்களிலே உண்டாகச் செய்யும் ஒரு பொருளிருக்கின்றது. அந்தப் பொருள் நம்மை மயக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதுக்கு ஆணவம் என்று பெயர். இந்த ஆணவத்திலிருந்து ஆன்மாவை விடுவித்து ஆன்மாவுடைய மயக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காகவே கடவுள் ஆன்மாக்களுக்குச் சரீரத்தைக் கொடுக்கிறார். வியாதிகள் உடம்பைப் பீடித்து நிற்பதுபோல ஆணவமானது ஆன்மாவைப் பீடித்து நிற்கின்றது. ஒரு வைத்தியன் வியாதிக்காரனை வைத்தியசாலையிலிட்டு மருந்து கொடுத்துப் பரிகாரஞ் செய்வதுபோல, கடவுளும் ஆணவமாகிய வியாதியை மாற்றுதற்காக உடம்பாகிய வைத்தியசாலையில் இட்டுத் தமது திருவருளாகிய மருந்தைக் கொடுத்து அதைப்போக்குகிறார். இந்த நியாயத்தினாலே சிவபெருமானுக்கு வைத்தியநாதன் என்று பெயர். நமது சரீரத்திலே ஒருபகுதியில் ஒரு கொப்புளம் இருந்தால் வைத்தியன் அதைக் கத்தியாற் கீறுகிறான். கீறும்போது நமக்குத் துன்பமாக இருக்கிறது. ஆயினும் அந்நேரம் துன்பமேயல்லாமல் பின்பு நமக்கு நன்மையாகும். அது போல மகாவைத்தியராகிய கடவுள் நமக்குப் பலவகையான துன்பங்களையும் வரச்செய்வது நம்முடைய நன்மைக்காகவேயாம். அப்படி வருந்துவதினால் நம்முடைய கர்மங்கள் தொலையும், ஆணவமும் குறையும்.

ஆணவத்தை இரண்டு வழியாகப் போக்கலாம். அது எழும்பின உடனே அதை அடக்குதல் ஒருவழி. இது நல்வழி. அதை அதன் வழியில்விட்டுத் துட்ட கர்மங்களைச் செய்யவிடுதல் மற்றவழி. இது கெட்டவழி. உதாரணமாக, ஆணவத்தினாலே கோபம் உண்டாகிறது.

இந்தக் கோபத்தைக் கடவுட்பக்தியினாலே அடக்கிவிட்டால் அது அவ்வளவிலே கெடுகின்றது. அதை வளர விட்டால் அதனாலே பெரும் பொல்லாங்குசெய்து இந்தப்பிறவியிலும் மறுபிறவிகளிலும் வருந்தியபின்பு அந்த ஆணவம் தொலைகின்றது. "ஆணவத்தை அடக்காமல் விட்டாலும் கடைசியாய் அழிகின்றதுதானே. நாம் அதனுடைய வழியில் நின்று பாவங்களைச் செய்தாலும் அதுபின்பு கெடுந்தானே. நாம் அதை அடக்கவேண்டியதென்ன ?" என்று ஒருவர் கேட்கக்கூடும். ஒரு வீட்டிலே ஒரு நெருப்புப்பொறி பறந்தால் அதை உடனே அணைத்து விடுவது எவ்வளவு நன்மை. அதை எரியவிட்டால், வீட்டின் கூரை முழுவதும் எரிந்தபிற்பாடு தானாக அவியுந்தான். இது எவ்வளவு நஷ்டம். "நமக்கென்ன ? வீடு எரிந்தபின்பு நெருப்ப நூரும். அதை அணைப்பானேன் ?" என்று யாராவது சொல்லுவார்களா ? ஆணவத்தை அடக்காமல் விடுதல் வீட்டை எரியவிடுவது போலாகும்.

ஆகவே, ஆணவம் கடைசியாய்ச் செய்கையினாற் கெடுகின்றது. ஆணவத்தை அடக்கிச்செய்யுஞ் செய்கை நல்லகர்மம் என்று சொல்லப்படும். அதை அடக்காமற் செய்யுஞ் செய்கை தீயகர்மம் என்று சொல்லப்படும். இந்தக் கர்மங்களும் ஆன்மாவைச் சேர்ந்து நிற்கின்றன. நல்லகர்மம் செய்கிறவர்கள் இன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். தீயகர்மஞ் செய்கிறவர்கள் துன்பத்தை அனுபவிப்பார்கள். அனுபவித்தலாலே கர்மங்கள் தொலைகின்றன.

இப்படியாக ஆன்மாவோடு தொடர்புள்ள பொருள்கள் மூன்று உண்டு. அவைகள், ஆன்மாவையடக்கித் தீய

எண்ணங்களை எழுப்பிவிடுவதாகிய ஆணவமும், அந்த ஆணவத்தால் நாங்கள் செய்யும் கர்மமும், கருமத்தைச் செய்கிறதற்குக் கருவியாயிருக்கின்ற சரீரமுமாம். இவைகள் ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேரவிடாமல் அதைத் தடுத்துவைத்துக்கொண்டு இருப்பதனாலே, இவைகளுக்குப் பாசமென்று பெயர். இந்த மூன்றிலுமிருந்து ஆன்மா விலகினால் இவைகளால் வருகின்ற துன்பங்கள் நீங்கி, அது கடவுளோடு சேர்ந்து நிற்கும். இவைகளிலிருந்து நீங்கின நிலைக்கு வீடு அல்லது மோட்சம் என்று பெயர். நாமெல்லாரும் இந்த மூன்று பாசங்களினின்றும் விலகிக்கொள்ளக் கடவுளை வழிபடல்வேண்டும். நாமும் நம்மால் இயன்ற அளவு முயற்சிசெய்யவேண்டும். இப்போது நாம் செய்யத்தக்கது தீயவைகளைச் செய்யாமல் விடுதலும் நல்லவைகளைச் செய்தலுமாம். தீய செய்கைகள் தீயஎண்ணங்களிலிருந்து உண்டாவன. தீய எண்ணங்கள் சிலகாலங்களிலே தனித்திருக்கும்போதும் சிலகாலங்களிலே தீயவர்களோடு கூடுவதினாலும் உண்டாவன.* ஆதலால் நாம் தீயவர்களோடு கூடுதல் ஆகாது. தனித்திருக்கையில் தீய எண்ணங்கள் தொடங்கும்போது அவைகளை உடனே ஓட்டல்வேண்டும். தனித்திருக்கும்போது அவைகள் தொடங்காமல் கடவுளைத் தியானிக்கவேண்டும்.

---

* தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே,—தீயார்
குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே, அவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது.

"நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினை
என்றுஞ் சிவன்றா ளிணை."

நல்லவர்களோடு கூடவேண்டும். நல்லவர்களுடைய சரித்திரங்களை வாசித்தல்வேண்டும். நல்லெண்ணம் நற்பேச்சு நற்செய்கையாகிய இவைகளை விருத்திசெய்ய வேண்டும்.

2. மனிதப் பிறவியின் சிறப்பு

அண்டசஞ் சுவேதசங்களுற் பிச்சஞ் சராயுசத்தோடு
எண்டரு நாலெண்பத்து நான்குநூறு யிரத்தாய்
உண்டுபல்யோனி யெல்லாம்ஒழித்து மாநுடத் துதித்தல்
கண்டிடிற் கடலைக் கையால் நீந்தினன் காரியங்காண்.

ஆன்மாக்கள் பலவகையான உடம்புகளை எடுக்கின்றன. எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பலவகையான பிறவிகள் வரக்கூடும். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாசகத்திலே சொல்லுகிறார்,

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்து
ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்."

ஆன்மாக்கள் மனிதராகப் பிறக்கின்றன, மிருகங்களாகப் பிறக்கின்றன, பட்சிகளாகப் பிறக்கின்றன, மரஞ் செடிகளாகப் பிறக்கின்றன, தேவராகப் பிறக்கின்றன. இன்னும் எத்தனையோ வகையாகப் பிறக்கின்றன. இவைகளிலே மரம் செடி முதலியவைகள் முன் செய்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிப்பன. அவைகள் அதிகமாகக் கர்

மம் செய்வதில்லை. ஆதலால் அவைகளுக்கு ஆணவம் அதிகந் தீராது. அவைகள் மிகவுங் குறைந்த பிறவி. மிருகம் பட்சிமுதலியன கர்மம் செய்வன. சில காலங் களில் தீமையுஞ் செய்வன. ஆயினும் அவைகள் இது நல்லது இது தீயது என்று பகுத்தறியமாட்டாமலிருத் தலால் தங்களைத் திருத்திக்கொள்ள இயலாதன. தேவர் களும் இன்பத்தை அனுபவிப்பவர்கள். பின்பு மனித ராய்ப் பிறந்து மோட்சத்தை அடைகிறார்கள். மனிதப் பிறவியிலே ஆணவம் முதலிய பாசங்களினின்றும் நீங்கி மோட்சம் அடைகிறதற்கு வேண்டிய வழிகளெல்லாம் இருக்கின்றன.

இந்த உலகத்திலும் வேறு உலகங்களிலும் கோடிக் கணக்கான பலவகைப்பட்ட பிறவிகள் உண்டு. இவ்வளவு பிறவிகளில் மிக அரியதாகிய மனிதப்பிறவி நமக்குக் கிடைத்தது எவ்வளவு பெரிய நன்மை. இவ்வளவு அரு மையாக இந்த மனிதப் பிறவி நமக்குக் கிடைத்திருக்கிற பொழுது இதனால் நமக்கு வரக்கூடிய நன்மை ஒன்றை யும் நாம் தப்பவிடக்கூடாது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் இந்தப் பாசங்களை நீக்குகிறதற்கு நாம் முயற்சிசெய்ய வேண்டும். நாம் மனிதப்பிறவியோடிருக்கிற ஒவ் வொரு நிமிஷமும் கோடிபொன்னிலும் பார்க்க விலையுள் ளது. மனிதப் பிறவியிலும், குருடராய் மூடர்களாய்ப் பிறவாமல் இழிவான சமயங்களிற் பிறவாமல் மோட்சத் தைத்தந்து கடவுளோடு சேர்க்கக்கூடியதாகிய சைவசம யத்திலே நாம் பிறந்தது எல்லாவற்றிலும் பெரிய பாக் கியம். ஆதலால் சைவர்களாகிய நாங்கள் மற்றைய மனித ரிலும் பார்க்க மிக அதிகமாகக் கடவுள்பக்தி யுள்ளவர்க

ளாய், உலக இன்பங்களை விரும்பாதவர்களாய், மோட்ச இன்பத்திலே கண்ணுள்ளவர்களாய், இடையறாமல் நல்லொழுக்க முள்ளவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்.

மூன்றும் அதிகாரம்—பாசங்கள்

ஒரு ராஜா வேறொரு ராஜாவோடு சண்டை செய்யத் தொடங்குமுன் தன் எதிரியுடைய சேனைப்பலம், செல்வம், போர்த் தொழிலுக்குரிய கருவிகள் முதலிய வற்றை நன்றாக ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். எதிரியுடைய பலத்தைக் குறைவாக நினைத்துச் சண்டைக்குப்போனால் தோல்வியே வந்துசேரும். அதுபோல நம்மைப் பீடித்திருக்கும் பாசங்களை நாம் வெல்லவேண்டுமானால் அவைகளுடைய பலத்தையும் தன்மையையும் நன்றாக உணர வேண்டும். மூன்றுவகையான பாசங்களுள்ளும் தலையாயிருப்பது ஆணவமாம்.

1. ஆணவம்

ஆணவமானது ஆன்மாவுக்கு நல்ல உணர்வு வராமல் தடுத்துக்கொண்டுநிற்கும். அது ஆன்மாவிலே ஆசை, கோபம், மயக்கம், கொடுமை முதலிய தீய குணங்களை உண்டாக்கும். "நான் பெரியவன், நான் என்னுடைய இன்பங்களை நினைக்கவேண்டும்" என்று சொல்லப் பண்ணும் அகந்தையையும், "இது என்னுடைய பொருள், இது பவுத்திரமாய் இருக்கவேண்டும்" என்று சொல்லப் பண்ணும் மமதையையும் அது உண்டாக்குவது; மிகுந்த

வல்லமையுள்ளது; ஆன்மாவோடு அநாதியாய் உள்ளது. அதாவது ஆன்மா எப்போது உண்டோ அப்போது ஆணவமும் அதனோடு உள்ளது. ஆதலால் அதற்குச் சகசமலமென்று பெயர். அரிசியில் தவிடுபோல அது ஆன்மாவோடு இருக்கிறது. ஆன்மாவுக்குத் தொடக்கமில்லாதபடியால் ஆணவத்திற்கும் தொடக்கமில்லை.

இந்த ஆணவத்தை வெல்லுகிறதற்கு நமக்குத் துணையாயுள்ளது கடவுளுடைய திருவருளாம். கடவுள் நம்மீது தமது திருவருளை இடைவிடாது பொழிந்து கொண்டிருக்கிறார். அந்தத் திருவருளை நாம் ஏற்றுப் பாவித்தால் இந்த ஆணவத்தின் தன்மையைக் கெடுப்பது மிகவும் இலகுவாகும். ராஜாவுக்கு எவ்வளவு சேனைகளிருந்தாலும் அவைகளை அவன் போர்க்களத்துக்குக் கொண்டுபோகாவிட்டால் அவன் தோல்வியடைவது நிச்சயம். அதுபோலக் கடவுளுடைய அளவில்லாத திருவருள் இருக்கவும், நாம் அதைப் பெறுதற்குத் தகுதியில்லாமலிருந்தால் நாம் ஆணவத்திற்குத் தோற்பது நிச்சயம். ஆணவமானது எப்போதும் நம்மோடுள்ளது. அது எப்போதும் நம்மை மயக்க முயற்சிசெய்வது. நாம் அதை வெல்லவேண்டுமானால் எப்போதும் கடவுளுடைய அருளைப் பயன்படுத்துதற்காக அதைப்பாராட்டி அவரிலேயுள்ள அன்பை வளர்க்கவேண்டும். ஆணவமும் முயற்சிசெய்யும்போது ஏதாவது ஒரு தீய எண்ணத்தை மனதிலே ஆக்கும். ஆக்கும்போது நாம் விழிப்பாயிருந்து அதை ஓட்டவேண்டும். நாம் இருக்கும் இடத்துக்கு ஒரு விஷப்பாம்பு வந்தால் நாம் எவ்வளவாகப் பயந்து அதைக் கலைத்துவிடுகின்றோம். யாரா

வது அதைத் தூக்கிக் கழுத்திற் போட்டுக்கொள்ளுவார்களா? இல்லையே. அதுபோலத் தீய எண்ணங்கள் வந்தால் அவைகளுக்கு இடங்கொடுத்து அவைகளுடைய எண்ணப்படி போகலாகாது. பாம்பு வந்து நம்மைக் கடிக்கும்படி விட்டு அதன் பின்பு வைத்தியஞ் செய்வது எவ்வளவு புத்தியீனம். அதுபோல, ஒரு தீய எண்ணம் வந்து தீயசெயலாக முடிந்த பின்பு, அதற்குப் பாடுபடுவது பெரும் புத்தியீனம். அன்றியும் ஒருமுறை ஒரு தீய எண்ணத்திற்கு இடங்கொடுத்தால் பின்பு அதை ஒட்டுவது மிகப் பிரயாசம். ஆதலால் ஆணவமானது தீய எண்ணங்களை எழுப்பிவிடும்போது கடவுளுடைய திருவருளால் அதை அடக்கி அதனுடைய வல்லமையைக் கெடுத்துவிடல் வேண்டும்.

2. மாயை

ஆணவம் முயற்சிசெய்வதற்குக் கருவியாயுள்ளது சரீரம். ஆணவத்தினாலே நமக்கு ஒருவனிலே கோபம் உண்டானால், கோபத்தினாலே அவனுக்கு அடிப்பது நமது சரீரம். இப்படி இருத்தலினாலே நமது சரீரத்தைப் பொல்லாததென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். உள்ளபடி சரீரத்திலே ஒரு குற்றமுமில்லை. 'எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதேன்?' என்பதுபோலப் பொல்லாங்கு செய்விக்கிற ஆணவமிருக்கச் சரீரத்திலே குற்றஞ்சொல்லுவதேன்? சரீரம் தானாகப் பொல்லாங்கு செய்யாவிட்டாலும் அது பெரும்பாலும் ஆணவத்துக்குத் துணையாக நிற்பதால் அதையும் நாம் அடக்கிவைத்துக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டும். இந்தச் சரீரம் சிலகாலங்களிலே கடவு

ளுடைய திருவருளின் முயற்சிக்கு இடமாய் நிற்கும போது நமக்கு நல்லறிவை யூட்டுதற்கும் வழியாகயிருக்கிறது.

நமக்குப் பல சரீரங்களிருக்கின்றன. இரத்தம், தசை, எலும்பு, தோல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்பட்டதாய் நாம் காணுகிற சரீரம் ஒன்று இருக்கின்றது. இதற்குத் தூலசரீர மென்றுபெயர். இது தவிர இரண்டு சரீரங்களுண்டு. அவை சூக்குமசரீரமும் காரணசரீரமுமாம். சூக்குமசரீரம் உணருதல், நினைத்தல், விரும்புதல் முதலிய உட்செய்கைகளைச் செய்வது. காரணசரீரம் கடவுளுடைய திருவருளை ஏற்று ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையுங் கொடுப்பது.

தூலசரீரத்திலே அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம் என்று இரண்டுபகுதி உண்டு அன்னமய கோசம் வெளிப்பகுதி. பிராணமயகோசம் அன்னமயகோசத்தை ஒருவாறு இயக்குவது; இயக்குவதால் பிராணமயமென்னும் பெயரைப்பெறும். சூக்கும சரீரத்துக்கு மனோமயகோசம் என்றும்பெயர். காரண சரீரத்திலே விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் என்று இரண்டு பகுதிகளுண்டு. விஞ்ஞானமயகோசம் வெளிப்பகுதி. இது ஞானத்தைக்கொடுப்பது. ஆனந்தமயகோசம் உட்பகுதி, இது ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது. ஆகவே மூன்று சரீரங்களும் ஐந்துகோசங்களாக உள்ளன. ஒரு மனுஷன் இறக்கும்போது முதல் இறப்பது அன்னமயகோசம். பின்பு இறப்பது பிராணமயகோசம் மற்றவைகள் அழிவதில்லை. அவை சர்வசங்காரத்தில் அல்லது மூத்தி நிலையில் அழியும்.

தூலசரீரம் இறந்தபின்பு : (1) ஆன்மாவானது சூக்குமசரீரந்திரிந்த வேறுசரீரத்தோடு இன்பத்தை அல்லது துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதுண்டு. இன்பத்தை அனுபவிக்குப்போது சூக்குமசரீரம் பூதசாரசரீரமாகின்றது, துன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது யாதனாசரீரமாகின்றது. புண்ணியஞ்செய்த ஆன்மாவானல் அது இன்பத்தை அனுபவிக்கும். பாவஞ்செய்த ஆன்மாவானல் துன்பத்தை அனுபவிக்கும். இன்பத்தை அனுபவிக்கும் நிலைக்குச் சுவர்க்கமென்றுபெயர். துன்பத்தை அனுபவிக்கும் நிலைக்கு நரகமென்றுபெயர். இப்படி அனுபவித்தபின்பு ஆன்மாவானது பிறவியை எடுக்கின்றது. அந்தப் பிறவிக்கு வேண்டிய தூலசரீரம் சூக்குமசரீரத்தைச் சார்ந்து உண்டாகின்றது. நாம் ஒரு விளாமரத்தை வெட்டினல் பின்பு அதினுடைய வேரிலிருந்து ஒருமரம் முளைக்கின்றது. அதுபோல தூலதேகம் அழிந்தபிற்பாடு சூக்குமதேகத்தைச் சார்ந்து வேறு தூலதேக முண்டாகின்றது. (2) சில ஆன்மாக்கள் சும்மாவிருந்துவிட்டுப் பிறவியை எடுக்கும். (3) சில ஆன்மாக்கள் உடனே பிறவியை எடுப்பதுமுண்டு.

குறிப்பு:—" மனிதசரீரம் எடுத்த ஆன்மா மிருகசரீரத்தை எடுக்குமா ?" என்று கேட்கக்கூடும். எடுக்கமாட்டாது என்று சிலர் எண்ணுகிருர்கள். இது பிழையான எண்ணம் அவர்கள் அது எடாதென்பதற்குச் சொல்லுகிற நியாயம் என்னவென்ருல் " ஆன்மா வரவர நயப்படுகின்றது. ஆன்மா நயப்படுவதற்கு அடையாளம் அதனுடைய சரீரம் நயப்படுவதாம். மிருகசரீரம் மனிதசரீரத்திலும் நயந்ததன்று. ஆதலால் மனிதசரீரம் எடுத்த ஆன்மா மிருகசரீரம் எடுக்கமாட்டாது " என்பதே. இவர்

கர்மம் செய்வதற்கு நமது சரீரம்மாத்திரம் போதியதன்று. முதலாவது, இந்தச் சரீரம் இருப்பதற்கு உலகம்வேண்டும். இது நிலைப்பதற்குச் சாப்பாட்டுக்குரிய பொருள்கள்வேண்டும். இரண்டாவது, ஆணவம் முயற்சி செய்வதற்கு வேறுபொருள்வேண்டும். ஆணவமானது ஆசையை உண்டாக்கக்கூடியது. அப்படி ஆசை உண்டாவதற்கு ஆசைப்படக்கூடிய பொருள்கள்வேண்டும். ஆகவே ஆணவமானது முயற்சிசெய்வதற்கு நமது சரீரமும் உலகங்களும் உலகங்களிலே உள்ள அநேக பொருட்களும் வேண்டும்.

களுடைய நியாயத்திலே பிழை எதுவென்றால் "ஆன்ம நயத்துக்குச் சரீரநயம் அடையாளம்" என்பது. சரீரநயத்துக்கும் ஆன்மநயத்துக்கும் தொடர்பு இல்லை. ஆன்மநயம் குணத்தினாலே விளங்கும். கொடிய துஷ்டரான மனிதரிலும் பார்க்க நற்குணமுள்ளதாகிய பசு மேலான ஆன்மா. மனிதருக்குள்ளும் நல்ல சரீரமும் விவேகமுமுள்ளவர்கள் தீயவர்களாக இருக்கிறார்கள். மெலிந்தசரீரமும் விவேகக் குறைவு முள்ளவர்கள் அநேகர் நற்குணமுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். நற்குணமுள்ளவர் உயர்ந்த ஆன்மாக்கள். ஆதலால் சரீரம் குறைவாய் இருத்தலினாலே ஆன்மாவும் தாழ்ந்ததாய் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் பிழை. மனிதசரீரம் எடுத்த ஆன்மா எந்தச் சரீரமும் எடுக்கலாம். அப்படி எடுக்கக்கூடுமாதலினாலேதான் அப்பர் சுவாமிகள்,

"புழுவாய்ப்பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி யென்மனத்தே
வழுவாதிருக்க வரந்தால் வேண்டுமிவ் வையகத்தே
தொழுவார்க்கிரங்கி யிருந்தருள்செய் பாதிரிப் புலியூர்ச்
செழுநீர்ப்புனற்கங்கை செஞ்சடைமேல்வைத்த தீவண்ணனே"

என்று சொல்லியருளினர்.

சரீரங்களும், உலகங்களும், மற்ற உயிர் இல்லாத பொருள்களும் மாயை என்னும் பொருளிலிருந்து தோற்றுவன. மாயை மிகவும் நுண்மையானபொருள். காற்றானது தண்ணீரிலும் எவ்வளவு நுண்ணியதோ அதிலும் பார்க்க ஆகாசமானது காற்றிலும் நுண்ணியது. ஆகாசமானது காற்றிலும் எவ்வளவு நுண்ணியதோ அதிலும் மாயையானது ஆகாசத்திலும் நுண்ணியது. மாயையானது சுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என மூன்று வகைப்படும். இவைகள் சிவதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், ஆத்மதத்துவம் என்று முறையே சொல்லப்படும். மாயையை இரண்டாகப் பிரிக்கும்போது, சுத்தாசுத்தமாயை அசுத்தமாயையில் அடங்கும்.

சிவ தத்துவங்கள்

நாதம், விந்து, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை—5

வித்தியாதத்துவங்கள்

மாயை, காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருஷன்—7

ஆத்தும தத்துவங்கள்

அந்தக்கரணம்.--மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்	4	}	24
ஞானேந்திரியம்.-காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு	5		
கர்மேந்திரியம்.—வாய், கால், கை, பாயு, உபத்தம்	5		
தன்மாத்திரை.-சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்	5		
பூதம்.—நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாசம்	5		

தத்துவங்கள் ஆ. 36

துவக்கு என்பது தோலிலே சூடு, குளிர், மென்மை, கடினம் ஆகிய இவைகளைக் காட்டும் பகுதி. ரசம் = சுவை. கந்தம் = மணம்.

தூலசரீரமானது பூதம், கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம் என்பவற்றாலும், சூக்குமசரீரமானது சூக்கும பூதம்முதல் வித்தியாதத்துவமீறான தத்துவங்களாலும், காரணசரீரமானது சிவதத்துவங்களாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

குறிப்பு:—"ஆணவத்தின் முயற்சியினாலே நான் இராமனிலே கோபங்கொள்ளுகிறேன். இராமன் என்னிலே கோபங்கொள்ளுகிறான். இராமனில்லாவிட்டால் எனக்கு அந்தக் கோபம் உண்டாகாது. உண்டாகாமையால் ஆணவம் முயற்சி செய்ய இயலாது. ஆதலால் என்னிலிருக்கும் ஆணவம் முயற்சி செய்வதற்காகவே கடவுள் இராமனைப் படைத்தார்" என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். இந்த எண்ணம் மிகப் பிழையானதென்பது மற்றப் பக்கத்தைப் பார்க்கும்போது இலகுவாக விளங்கும். இராமனும் என்னிலே கோபிக்கிறான். அப்படியானால் இராமனுக்காகக் கடவுள் என்னைப் படைத்திருக்கவேண்டும். இராமன் எனக்காகப் படைக்கப்பட்டானென்பதும், இராமனுக்காக நான் படைக்கப்பட்டேனென்பதும் ஒன்றுக்கொன்று மாறானவை. ஒருவர்க்காக இன்னொருவர் படைக்கப்படவில்லை. உலகத்திலேயுள்ள எல்லா உயிர்களும் அது அது ஈடேறுவதற்காகப் படைக்கப்பட்டவை. ஒன்றுக்காக மற்றொன்று படைக்கப்படவில்லை.* ஆயினும் அவைகள் தங்கள் தங்கள் முயற்சிகளைச் செய்யும்போது, ஒன்றோடொன்று தொடர்புள்ளவைகளாய் வருகின்றன. எல்லா உலகங்களும் உலகங்களிலேயுள்ள சீவன்களும் ஒரு சரீரத்தின் பகுதிகள்போல ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளவைகளாய் இருக்கின்றன.

* இதை உணராதவர்கள் உலகத்திலே உள்ள உயிர்களெல்லாம் மனிதனுக்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், ஆடு, கோழி, மீன் முதலியவைகளைக் கொன்று தின்னலாம் என்றும் பிதற்றுவார்கள். அவைகளும் ஆத்மாக்கள் தாமே. நாங்களும் அந்தப் பிறவிகளை எடுப்பதுண்டல்லவா?

3. கர்மம்

துளசித்தாமருடையபிள்ளைக்கு அடிமையினுடைய பிள்ளை அடித்தபொழுது அவருடைய மனைவி அவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாள். அவர் அவனை மன்னித்து அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தவேண்டுமென்று சொன்னார் ஒரே காரியத்திலே. இப்படி ஒன்றுக் கொன்று மாறாக இரண்டுபேர் ஏன் நினைத்தார்கள்?

துளசித்தாமருடைய மனைவியுடைய எண்ணம் என்னவென்றால், "நாங்கள் மேலானவர்கள். எங்களுடைய பிள்ளைக்கு அடிமை கைநீட்டலாமா?" ஆகவே அவளிலே அகந்தை மமதை என்ற குணங்கள் முளைத்து நின்றன. இந்தக் குணங்கள் ஆணவத்தினால் உண்டாவன. இவள் ஆணவத்தின் வழியில் நின்றாள்.

துளசித்தாமர் நினைத்ததாவது, "கடவுள் ஒருவர் தாம் மேலானவர். அவர் படைத்தவர்களாகிய நாங்கள் எல்லாரும் அவருக்குச் சரிதான். நாமும் அப்படியே எண்ணவேண்டும். கடவுளுக்கு ஏற்கக்கூடியதாக நாம் நடக்கவேண்டும்." ஆகவே இவர் கடவுளுடைய திருவருள்வழியிலே நின்றார். இவர் திருவருள்வழியில் நிற்க, மனைவியார் ஆணவத்தின் வழியில் நின்றபடியால், இவர்களுடைய எண்ணம் ஒன்றுக்கொன்று மாறாக இருந்தன. அவருடைய எண்ணம் நல்வினையான எண்ணம். அவருடைய மனைவியின் எண்ணம் தீவினையான எண்ணம்.

இப்படியாக வினைகள் இரண்டுவகை. எது நல்வினை, எது தீவினை என்று பகுத்தறிவதற்கு வழி யென்ன? உலக இன்பங்களைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளாய் ஆன்மா

வைக் கெடுக்குஞ் செயல்கள் தீவினைகளாம். ஆசை, கோபம், பெருமை, செருக்கு, நீதியீனம் முதலியவை கள் தீவினைக் குணங்களாம். ஆணவத்தை அடக்கி ஆன் மாவை ஈடேற்றுஞ் செயல்கள் நல்வினைகளாம். கடவுள் பக்தி, அன்பு, நீதி, உண்மை, பொறுமை முதலியவை கள் நல்வினைக் குணங்களாம்.

வினையானது மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றுவழியாகச் செய்யப்படும். களவு செய்யவேண்டு மென்று எண்ணுதல் மனத்தினுற் செய்யப்படும் வினை. களவு செய்யும்படி ஒருவனை ஏவுதல் வாக்கினுற் செய்யப் படும் வினை. களவுசெய்தல் காயத்தினுற் செய்யப்படும் வினை. [காயம்—சரீரம்.]

ஒருவன் என்னை ஏசுகிறுன். அப்போது, "என்னை இவன் ஏசலாமா. நான் இவனுக்கு அடிக்கவேண்டும்" என்ற கெட்ட எண்ணம் ஆணவத்தின் முயற்சியினுல் உண்டாகிறது. அந்த எண்ணத்தை அடக்காவிட்டால் நமக்கு எத்தனையோ வகையான தீமைகள் உண்டாகும்.

முதலாவது, நான் அவனுக்கு அடித்தால் அவன் எனக்கு அடிப்பான். நமக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. கோபத்தினுலே கொலை முதலான பெரும்பிழைகள் செய்யவேண்டி நேரிடும். இரண்டாவது, இன்றைக்கு என்னுடைய கோபம் ஒருவனிலே பலித்ததானுல் நாளைக் குக் கோபம் இரண்டு பங்காகவரும். ஆணவத்துக்கு இடங்கொடுத்தால் அது ஆன்மாவை விட்டுவையாது. மூன்றுவது, கெட்டசெய்கைகள் அதிகமாகச் செய்து வந்தால், அந்தப் பழக்கமே கெட்ட செய்கையைச் செய்விக்கும். நாம் பிழையென்று நினைத்தாலும் நம்மு

டைய சொல்லுக்கமையாமற் சரீரம் செய்துவிடும். நமது நண்பர் ஒருவர் மாமிசம் சாப்பிடுவது கெட்ட செய்கையென்று நன்றாகஉணர்ந்து அதைவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். வீட்டிலே அது சமைக்கக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டார். ஆயினும் அவருடைய சிநேகிதரொருவர் அவரையும் வேறு சிலரையும் ஒருநாள் விருந்துக்கழைத்தார். அங்கே மாமிசபோசனமும் தாவரபோசனமும் வெவ்வேறிடத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவர் மாமிசத்தைக் கண்டவுடனே வாயூறித் தம்முடைய தீர்மானத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மாமிசஞ் சாப்பிட்டார். "நீங்கள் என் இந்த வேலையைச் செய்தீர்கள்" என்று அவருடைய சிநேகிதர் கேட்டபொழுது "வாய் சொல்வழிகேளாதாம்" என்று மறுமொழி சொன்னார். இப்படியாகச் சிலர் ஒரு செய்கையைப் பலமுறை செய்வதினால், அவர்களுடைய சரீரம் அவர்களுடைய சொல்லைக் கேளாமல் வழக்கப்படி நடப்பதுண்டு. இப்பாக மனம் எசமானும், சரீரம் வேலைக்காரனுமாய் இருக்கின்றன. ஒரு பழக்கத்தைப் பழகிவிட்டால், சில காலங்களிலே சரீரம் எசமானுயும மனம் வேலைக்காரனுமாய் மாறிவிடுகின்றன. நாலாவது, தீவினை செய்தவர்கள் அதற்காக இந்தப்பிறவியிலும் நரகங்களிலும் அடுத்த பிறவிகளிலும் வருந்துவார்கள். நெருப்பிலே கைவைத்தவனுக்குக் கைபுண்ணாவது நிச்சயமாவதுபோலத் தீவினை செய்தவர்களுக்குப் பலவகையான துன்பங்கள் உண்டாவது நிச்சயம்.

இப்படியில்லாமல், கோபம்வந்தபோது கோபத்தையடக்கினால் மனதிற்குச் சஞ்சலமில்லை. பின்னொருமுறை

கோபம் வருகிறபொழுது அதை அடக்குவது இதிலும் பார்க்கச் சுகமாயிருக்கும். ஆணவம் வலிகுறையும். நாம் கோபத்தை அடக்கிவிட்டோமே யென்று ஒரு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும். ஆத்மாவானது ஈடேறும். நல்வினையினால் இவ்வளவு நன்மைகளெல்லாம் இருக்கவும், தீவினை செய்யப்புகுதல் பைத்தியமல்லவா!

இந்த நல்வினை தீவினைகளைக் கர்மம் என்று சொல்லுவர். ஒருவன் முற்பிறவிகளிலே நற்கர்மம் செய்திருந்தால், இந்தப் பிறவியிலே அதற்குப் பலனாகிய இன்பத்தை அனுபவித்தற்கு மிகுந்த பொருள் கிடைக்கின்றதென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அவன் அந்தப்பொருளை மதுபானஞ்செய்தல் பிறருக்குத் தீங்குசெய்தல் முதலிய துஷ்ட கருமங்களிற் செலவுசெய்கிறான். அல்லது வறியவர்களுக்குக் கொடுத்து நல்ல கர்மங்கள் செய்து செலவுசெய்கிறான். ஆகவே, முன்னேசெய்த நற்கருமத்தின் பலனாகிய பொருளை அநுபவிக்கும்போது நல்வினை அல்லது தீவினைசெய்கிறான். அதாவது பழைய வினையின் பலனை அனுபவிக்கும்போது புதிதாக வினை செய்கிறான். அநுபவிக்கப்படுகிற வினைக்குப் பிராரப்தம் என்று பெயர். அநுபவிக்கும்போது செய்யப்படும் புது வினைக்கு ஆகாமியமென்று பெயர். அநுபவிக்கப்படாமல் மிச்சமாயிருக்கிற வினைக்குச் சஞ்சிதமென்று பெயர். ஒரு பிறவியிலே அநுபவிக்கப்படும் முழுவினை பிராரப்தம்.

மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டுவகையான வினைகள்தவிர வேறொருவகையான வினையுண்டு. அது ஆணவம் வலிகுன்றின காலத்தில் செய்யப்படும் வினை. ஒரு

மாடு தாகத்தினுல் தவிக்கும்போது ஒருவன் அதற்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிறுன். அவன் அந்தச் செய்கையைப் பின்பு நினைத்து "நான் செய்தேன்" என்று சொன்னுல் அது மேலே சொல்லிய நல்வினையாகி அவனுக்கு இன்ப மாகிய பலனைக்கொடுக்கும். அதற்காக அவன் சிலகாலம் சுவர்க்கத்திலே இன்பம் அநுபவிக்கவேண்டும். அவன் "நான் செய்தேன்" என்றுணராமல் கடவுளுடைய திருவருள் செய்ததென்று அந்தச்செய்கையைக் கடவுளுக்கு ஒப்பித்துவிட்டால், அது நிலையற்ற இன்ப மாகியபலனைத்தராமல், நிலையானதாகிய மோட்சத்துக்கு அவனைத் தகுதியுள்ளவனுக்கும். இப்படியானவினை நல்வினையிலும் மிகவும் மேலானது. இது மேலான சிவ புண்ணியமாம்.

வெறுவினை யென்றொரு வினையுண்டு. இது நல்வினை தீவினைகளிலே சேராதது. வீடுகட்டுதல், சிலை நெய்தல் முதலியவைகள் வெறு வினைகளாம்.

ஆகவே செயல்கள் நான்குவகை.

1. அகந்தையோடு செய்யப்படுவன.—(1) வெறு வினை. (2) தீவினை. (3) நல்வினை.

குறிப்பு.—1. "ஒவ்வொரு கர்மமும் புதிதாக உண்டாவது தானே. கர்மம் அநாதியாவதெப்படி?" என்று கேட்டால் ஒரு கருமத்தின் பலனை அநுபவிக்கும்போது புதிதாகக் கருமம் தோன்றுகிறது. இப்படியே ஒன்று முடிய ஒன்று தோன்றிச் சங்கிலித் தொடர்போல வருதலால், ஒவ்வொரு கர்மமுந் தனியே தொடக்கமுள்ளதாயினும், கர்மங்கள் முழுவதையும் பார்க்கும்போது அநாதியாகும். இதுக்குப் பிரவாக அநாதியென்று பெயர்.

2. அகந்தையின்றிச் செய்யப்படுவன.—மேலான சிவபுண்ணியங்கள்.

2. விதி அல்லது ஊழ்

இன்னது செய்தால் இன்னது வருமென்பது விதி. நன்மை செய்தால் இன்பம் உண்டாகும். முயற்சி செய்தால் அதற்குத்தக்க பலன் உண்டாகும். இவைகள் விதிகளாம். இந்த விதிகள் சிவபெருமானுடைய இச்சா சத்தியினாலே நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

நாம் இப்போது அநுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்களின் ஒருபகுதி பிராரப்தத்தின் பலனாகும். மற்றொரு பகுதி நாம் இப்போது செய்யும் முயற்சியின் பலனாகும். பிராரப்தத்தின் பலன் துன்பமாயிருந்தால் நாமிப்போது செய்யும் நல்லமுயற்சியின்பலனை அது குறைக்கும். அதன் பலன் நல்லதாக இருந்தால் நாமிப்போது அற்பமுயற்சி செய்தாலும் அதிக பலனைத்தரும். ஒருவன் முன்னே கடன்காரனாயிருந்தால் இப்போது அவன் பொருள் சம்பாதித்தாலும் அவன் செல்வனாயிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், இப்போது சம்பாதிப்பதின் ஒரு பகுதி பழையகடனுக்குப் போய்விடும். "சம்பாத்தியம் கடனுக்குப்போகின்றதே! நான் செல்வனாயிருக்கமுடியவில்லையே. நானிப்போது பாடுபட்டுப் பொருள் சம்பாதிப்பதனால் பலனென்ன?" என்று ஒருவன் சும்மா இருந்தால், இவனுடைய கடன் குறையாமல் எப்போதும் இவன் கடன்காரனாயே யிருப்பான். எவ்வளவு அதிகம் பொருள் சம்பாதிக்கிறானோ அவ்வளவு அதிகம் அவனுடைய கடன் குறையும். பின்பு செல்வனாயும் வரலாம். அது

போலப் பிராரப்தத்தினலே வருந்துகிறவன் முயற்சி செய்யாமலிருந்தால் மிக அதிகம் வருந்துவான். முயற்சி செய்தால் அதற்குத் தக்கதாக வருத்தம் குறையும். ஆதலால் பிராரப்தம் தன்னுடைய முயற்சியைச்செய்ய, நாம் நம்முடைய முயற்சியைச் செய்யவேண்டும். பிராரப்தம் தன்னுடைய பலனைத்தரும்; தற்கால முயற்சியும் தன்னுடைய பலனைத்தரும். இதுவே விதி. நமக்கு இப்போது வரும் இன்ப துன்பங்களெல்லாம் பிராரப்தத்தினல் மாத்திரம் வருமென்பது விதியல்ல. அநேகர் விதி இன்னதென்று விளங்காமல் முயற்சி செய்யாமல் வீணர்களாகி வருந்துகின்றூர்கள்.

திருவள்ளுவர்

"தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலி தரும்." [தெய்வம்=பிராரப்தம்]

3. ஒருவன் செய்த கர்மத்தின் பலனை அவனே அனுபவிக்கவேண்டும். எனக்காக வேறொருவர் கடவுளை வணங்குவதினல் எனக்குப் பலனில்லை. அந்தப்பலன் அவருக்குத்தானுள்ளது. நாமொருபாவஞ் செய்திருந்தேனென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அந்தப் பாவத்தினலே நமக்கொரு கொடியவியாதி வந்தது. வியாதியை நீக்குவதற்காக வேறொரு ஆன்மாவை வருத்துவது பெரும் பைத்தியம். இது உடம்பிலேயிருக்கிற அழுக்கை நீக்குவதற்காகக் குளிக்கிறதற்கென்று குளத்துக்குப் போனவன், அங்கேயுள்ள சேற்றை அள்ளிச் சரீரம்முழுதும் பூசிக்கொண்டு வருவதுபோலாகும். வருத்தம்வந்தால் ஆடு வெட்டுவேனென்று நேருவது இப்படியான

ஒரு பைத்தியம். ஆடும் நம்மைப்போன்ற ஒரு ஆன்மா தானே. நாம் செய்த கர்மத்தின் பலனை அது ஏன் அநுபவிக்கின்றது: முன்னே செய்த பாவம் போதாமல் அந்த ஆட்டை வெட்டுகிற பாவத்தையுஞ் சேர்த்துக் கொள்ளுவதுதான் இந்த மதியீனர்களுடைய செய்கை.

நான்காம் அதிகாரம்—ஆன்மா

நான் என்று சொல்வது ஆன்மா. நான் என்பது சரீரமன்று. நான் ஒரு பாம்பைக்கண்டேன் என்று சொல்லுகிறபொழுது, பாம்பைக் கண்டது சரீரமன்று. அதைக் கண்டது நான்ஆகிய ஆன்மா. சரீரமானது ஆன்மா காணுகிறதற்குக் கருவியாயிருக்கிறது. பாம்பு எனக்கு முன் வரும்போது அதிலே இருக்கிற ஒளி என்னுடைய கண்ணுக்கூடாகப்போய் மூளையிலே ஒருவிதமாகத் தட்டுகின்றது. அந்தத் தட்டுதலைச் சூக்குமசரீரத்திலிருக்கிற மனம் ஆன்மாவுக்குக் காட்டுகின்றது. ஆகவே காண்பது ஆன்மா. காண்பதற்குக் கருவியாயுள்ளவைகள் கண்ணையும் மூளையையும் அங்கமாகவுடைய தூலசரீரமும், மனத்தை அங்கமாகவுடைய சூக்குமசரீரமுமாம்.

ஆன்மாவானது, தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆகிய மூன்றுவகையான சரீரங்களிலும் நின்றுகொண்டு தன்னுடைய முயற்சிகளைச்செய்யும். சரீரங்கள் இயந்திரங்கள் போலவும், ஆன்மா இயந்திரங்களைக்கொண்டு வேலை செய்விக்கும் இயந்திரகாரன்போலவும் இருக்கின்றன.

இயந்திரகாரன் இல்லாமல் இயந்திரம் அசையமாட்டாது. ஆன்மா நித்திரையாயிருக்குஞ் சமயத்தில் அது தூலதேகத்தில் இருப்பதில்லை. அப்போது தூலதேகம் அசையாது.

ஆன்மாக்களில் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்று மூவகையுண்டு. விஞ்ஞானகலர் கர்மம் அசுத்த மாயையென்னும் இரண்டு மலங்கள் இல்லாதவர்கள். பிரளயாகலர் அசுத்தமாயை என்னும் ஒருமலம் இல்லாதவர்கள். * இவர்களில் ஒருவகையார் இயல்பாகவே மேலே சொல்லப்பட்ட பாசங்களில்லாதவர்கள். மற்றொருவகையார் அவைகள் இடையிலே நீங்கப்பெற்றவர்கள். இவர்களுள் விஞ்ஞானகலர் ஞானத்தினாலும் பிரளயாகலர் பிரளயத்திலும் கலைமுதலிய மாயாதத்துவங்களினின்றும் நீங்கினவர்கள்.

சகலர் எல்லாமலங்களும் உள்ளவர்கள். மனிதராகிய நாங்களும், தேவர்களும், மிருகம் பட்சி முதலிய இயங்கியற் பொருள்களும், புல், பூண்டு முதலிய நிலையியற்பொருள்களும் சகலர்களாம்.

ஆன்மாக்களெல்லாம் இளைப்பாறுகிறதற்காகச் சிவபெருமான் உலகங்களெல்லாவற்றையும் ஒரு காலத்திலே அழித்தருளுவார். அந்தக் காலத்துக்குச் சர்வசங்கார காலமென்றுபெயர். அப்போது, சகலராயுள்ள ஆன்மாக்கள், கர்மமும் சரீரமாகியமாயையும் இல்லாமல், ஆணவமாகிய ஒரு மலத்தோடு மாத்திரம் இருப்பார்கள். இப்படியிருக்கும் இவர்களுடைய நிலைக்குக் கேவலநிலையென்று பெயர். மூன்று மலங்களோடுமிருக்கும் தற்

* திராவிடமாபாஷியத்திலுள்ளது.

கால நிலைக்குச் சகலநிலையென்று பெயர். மூன்றுமலங்களும் நீங்கிச் சுத்தமாயிருக்குங் கடைசிநிலைக்குச் சுத்த நிலை யென்றுபெயர். இந்தச் சுத்தநிலை மோட்சமென்றும், வீடென்றும் சொல்லப்படும். (வீடு என்பது=விடு என்ற வினையிலிருந்து தோன்றியது. பாசங்கள் விடப்பட்டநிலையென்பது கருத்து. மோட்சமென்பதின் கருத்துமிதுவே.)

ஆன்மாக்கள் அறியாமையைத்தரும் பாசங்களினாலே கட்டுண்டு பிழையானதைச் சரியென்றும் சரியானதைப் பிழை என்றுங்கண்டு மயங்கி வருந்துகின்றன. அவைகளுடைய வருத்தத்தைத் தீர்ப்பதற்காகக் கடவுள் தமது திருவருளை அவைகளுக்குமேலே சொரிந்து கொண்டிருக்கின்றார். சிலகாலங்களில் ஆன்மா முற்றுகப் பாசங்களின் ஆணைக்கு உட்பட்டு நிற்கும். அப்போது அது தீயகுணமுள்ளதாய்த் தீமைகளைச்செய்யும். தீமை செய்வதினாலே, இந்தப்பிறவியிலே பலவகையான துன்பங்களை அடைந்து, நரகங்களிலே வருந்தி, அடுத்த பிறவிகளிலும் அதுவருந்தும். வேறு சிலகாலங்களிலே அது திருவருள்வசப்பட்டு நின்று ஆணவத்தை அடக்கிச் சரியானதைச்செய்யும். ஆகவேஒருகாலம் ஆணவத்துக்கடங்கியும் ஒருகாலம் ஆணவத்தை அடக்கியும்நின்று, ஆன்மாவானது தனக்கென்று ஒருகுணமில்லாமல் எதைஎதைச் சார்ந்துநிற்கின்றதோ அதின் அதின் குணத்தை உடையதாயிருக்கும்.

ஆன்மாவின் ஒருபக்கத்தில் சிவபெருமானது திருவருளும் மற்றப்பக்கத்தில் மலங்களுமிருக்கின்றன. திருவருளை ஆன்மாவோடு சேர்ப்பது திருவருட்சக்தியாம்.

மலங்களை ஆன்மாவோடு சேர்த்து அவைகளை முயற்சி பண்ணி அவைகளின் வலியைக்கெடுப்பது திரோதான சத்தியாம். ஆகவே, ஆன்மாவும், அதன் ஒரு பக்கத்தில் இரண்டு பொருள்களும், மற்றப்பக்கத்தில் இரண்டு பொருள்களுமாக ஐந்து பொருள்களுள்ளன: சிவம், திருவருட்சக்தி, ஆன்மா, திரோதானசக்தி, மலங்கள். இந்த ஐந்து பொருள்களும் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தால் விளக்கப்படுகின்றன என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

திருவருட்பயன்.

"ஊனநடன மொருபால், ஒருபாலாம்
ஞானநடம், தான்நடுவே நாடு."

இந்த உண்மையைத் தீட்சைபெற்றவர்கள் ஆசாரியரிடம் அறிந்துகொள்க.

குறிப்பு:—1. ஆன்மாக்கள் எல்லாம் எக்காலத்திலும் உள்ளவைகள். சிலகாலத்துக்கு முன் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவைகளென்று அறிவில்லாத சிலர் சொல்லுகின்றனர். இது பிழையான எண்ணம். கடவுள் பரிபூரணர். அவருக்குத் தேவையானது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் ஆன்மாக்கள் கடவுளுக்குத் தேவையானவைகள் அல்ல. ஆன்மாக்களில்லையாயின் கடவுளைத் தவிர வேறொருவர் இருக்கவுமில்லை. ஆகவே ஆன்மாவைத் தேவையாக உடையவர்கள் ஒருவரும் இருக்கவில்லை. ஒரு தேவையுமில்லாமல் கடவுள் அவைகளைப் படைக்கமாட்டார். ஒருவருக்கும் ஒருபலனு மில்லாத செய்கையைப் பைத்தியகாரனும் செய்யான். ஆதலால் கடவுள் ஆன்மாக்களை ஒரு காலத்திலும உண்டாக்கவில்லை. ஆகவே ஆனமாக்கள் ஆக்கப்படாதவைகள்: அதாவது அநாதியாயுள்ளவைகள்.

2. ஆன்மா அநாதியாயிருத்தலினாலே அதைக் கட்டிவைத்திருக்கும் ஆணவமலமும் அநாதியாகும். ஏனென்றால், ஆணவம் உயிரில்லாத பொருள். அது தானாகப்போய் ஆன்மாவைப்

பிடிக்கமாட்டாது. அது கெட்ட பொருளாதலினாலே அதைக் கடவுள் ஆன்மாவோடு சேர்க்கமாட்டார். ஆதலால் ஆணவம் அநாதியாய் ஆன்மாவோடு நிற்கின்றது.

3. இந்த அநாதியான ஆணவத்தை நீக்குகிறதற்காகக் கடவுள் ஆன்மாக்களுக்குப் பிறவிகளைக் கொடுக்கின்றார். ஆதலால் பிறவியும் அநாதியாயுள்ளது. அதாவது இதற்கு முன் ஆன்மாக்களாகிய நாங்களெல்லாம் எண்ணில்லாத பிறவிகளை எடுத்திருக்கின்றோம். ஏனென்றால் கடவுள் எக்காலமும் நல்லவர். கணக்கில்லாத காலம் நாங்கள் ஆணவத்தினால் வருந்துவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, இதை நீக்கவேண்டுமென்று இடையிலே மாத்திரம் நினைக்கமாட்டார். எப்போது ஆணவம் உண்டோ அப்போதே கடவுள் அதை நீக்குவதற்காக எங்களுக்குப் பிறவிகளைத் தந்திருப்பார். ஆதலால் எங்களுடைய பிறவிக்குத் தொடக்கமில்லை. இதற்கு முன் நாம் எடுத்த பிறவிகள் எண்ணில்லாதவைகள். இன்னும் எத்தனையோ பிறவிகள் எடுக்கவேண்டி வரும். ஆணவம் தீர்ந்த அன்றைக்குப் பிறவிகளும் தீரும். மாணிக்கவாசகசுவாமி முதலிய அனேக ஆன்மாக்கள் ஆணவம் நீங்கிப் பிறவியும் அற்றனர்.

4. பிறவி எப்போதுண்டோ அப்போது பிறவியிலே செய்யப்படும் வினையும் உண்டு. பிறவி அநாதியாதலால் கர்மம் அநாதி. ஆகவே ஆன்மாவும், அதைப் பிணித்திருக்கும் மலங்களும், அதற்குரிய பிறவியும் தொடக்கமில்லாதவைகள்.

5. "தொடக்கமில்லாத பொருள் அழியமாட்டாது. ஆதலால் ஆணவம் அழியமாட்டாது" என்று ஒருவர் கேட்கக்கூடும். ஆணவம் அழியாவிட்டாலும் அதனுடைய வலிமை சிவசக்தியினுடைய வலிமையால் அழிக்கப்படுகிறது.

6. "தொடக்கமில்லாததாகிய பிறவி எப்படி அழியும்" என்றால், பிறவி ஒவ்வொன்றும் தொடக்கமுள்ளது. அது அழிகின்றது. தொடக்கமில்லாதது பிறவியின் பரம்பரை. பரம்பரை பொருளன்று. ஆதலால் அது அழியும்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்—பதி

யசுர்வேதம் (XL-8)

"கடவுள் சர்வவியாபகராய், சுத்தசத்தாய், சர்வ சத்தியுடையவராய், சர்வவல்லமையுடையவராய், நிர்மல ராய், பரிபூரணராய், சர்வஞ்ஞராய், பதியாய், நித்திய ராய், சுவதந்திரராய் இருக்கிறார்."

கடவுள் ஒருவரே. அவர் எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராக இருக்கிறார். எல்லா உலகங்களிலும் இருக்கி றார். இவைகள் எல்லாவற்றையுங் கடந்து அப்பாலு மாய் இருக்கிறார். அவர் எங்குமுள்ளவர். கடவுளே எல்லாவற்றையும் நடத்துபவர். ஆதலால், அவர் எல்லா வற்றையும் அறிபவர். எல்லாம் அறிதல் **சர்வஞ்ஞத்து வம்** எனப்படும். அவர் காலதத்துவத்தைக் கடந்தவர் ஆதலாலும், இயல்பாகவே மலத்தினின்று நீங்கி இருத் தலாலும் என்றும் அறிபவராவர். என்றுமறிதல் **அநாதி போதம்** எனப்படும். அவர் ஒருகாலமும் ஒருவிதமான குறைவுகளேனும் அல்லது தேவைகளேனும் இல்லாதவ ராதலால் நித்தியானந்தர் அல்லது நித்தியபரிபூரணர் எனப்படுவர். நித்தியபரிபூரணம் **திருப்தி** எனப்படும். அவர் பிறருடைய எண்ணப்படி நடவாதவராய்த் "தா மார்க்குங் குடியல்லாச் சங்கர"னாய் மற்றையபொருட்கள் எல்லாவற்றையும் தமது பேரருளால் வசப்படுத்துத லால், அவர் **சுவதந்திரர்.**

இந்தப் பெரிய பூமியோ, இதிலும் பலமடங்கு பெரி

தான சூரியனோ, இன்னுமுள்ள உலகங்களோ, இவைக ளெல்லாம் அவரையே ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உலகங்களெல்லாம் அவராலே உண்டாக்கப்பட் டன. இவைகள் அவராலே நடைபெறுகின்றன. அவ ருடைய வல்லமைக்கு எல்லையில்லை. ஆதலால் அவர் அநந்தசத்தியை உடையவர். அவர் எக்காலமும் இந்த வல்லமை உடையர். ஆதலால் அலுப்தசத்தி யுடையவர். அவர் மாயையினுல் ஆக்கப்பட்ட தேகமில்லாதவராய், சுத்தமான சத்திரூப தேகமுடையவர் ஆதலால் அவ ருக்கு விசுத்ததேகம் உண்டு. இந்த விசுத்ததேகத்துக் குப் பிறவியும், பிணிமுதலிய துன்பங்களுமில்லை ஆத லால் அவருக்கு நிராமயான்மா என்ற குணமுண்டு.

மேலேகூறிய எட்டுக் குணங்களுள் நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்னும் இரண்டையும்விட்டுக் கடவு ளுக்கு ஆறு குணங்கள் சொல்லுவதுமுண்டு. இந்த ஆறு குணங்களும் சுத்த சட்குணம் எனப்படும். இந்த ஆறு குணங்களுள் சுவதந்திரம், அலுப்தசத்தி, அநந்த சத்தியாகிய மூன்றையும் சத் என்றும், சர்வஞ்ஞத்து வம், அநாதிபோதம் ஆகிய இரண்டையும் சித் என்றும், திருப்தியை ஆநந்தம் என்றும் வைத்து மூன்று குணங்க ளாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. இந்த மூன்றும் சச்சிதா னந்தமென்று தொடுத்துச் சொல்லப்படும்.

உலகத்திலே நாம் அறிகிற பொருட்களில் மரம், கல் முதலியவைகள் ரூபமுள்ளன. காற்று ஆகாசம் முதலியன ரூபமில்லாதன (அரூபம்). இப்படியான பூதப் பொருட்களுக்கு மாத்திரம் ரூபம் அரூபம் என்ற பேதம் சொல்லப்படத்தக்கது. கடவுள் இவைகளைப் போன்ற

பொருளல்லர். அவருக்கு ரூபம் அரூபம் என்ற பேத மில்லை. ஆனபடியால் அவர் ரூபியுமல்லர், அரூபியு மல்லர். அவர் ரூபியோ அரூபியோ என்று கேட்பது, இராமாயணப் பிரசங்கம் ஒரு சுமை இருக்குமோ இரா தோ என்று கேட்பதுபோலாகும். இவ்வளவு நுட்ப மாகப் பாராவிட்டால் அவர் அரூபி என்று சொல்லலாம். அவர் இன்னகுணமுள்ளவர் இன்னவிதமானவரென்று எங்கள் புலன்களினாலாவது புத்தியினாலாவது அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவர் நமக்குச் செய்யும் நன்மைக ளால் நாம் அவருடைய தன்மையை ஒருவாறு அறிய லாம். அவருடைய திருவருளால் மாத்திரம் அவர் இப் படிப்பட்டவரென்று நாம் சரியாய் அறியலாம்.

தேவாரம்

மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையானென்னினல்லான்
ஒப்புடையனல்ல னொருவனல்லனொரு
ரனல்ல னொருவமனில்லி
அப்படியு மந்நிறமுமவ்வண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லால்
இப்படியனிந் நிறத்தனிவ்வண்ணத்த
னிவனிறைவனென் றெழுதிக்காட்டொணாதே.

அவருடைய திருவருளை நாம் பெறவேண்டுமானால் அவரிலே இடையறாத அன்புள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும். "பக்திவலைபிற் படுவோன் காண்க" என்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். நமக்கு இப்போதுள்ள பக்தி யை வளர்த்துக்கொண்டு வந்தால் நாம் அவரை அறிய லாம்.

அவர் செய்யுந் தொழில்கள் ஐந்து. அவைகள்:—படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பவைகளாம். இவைகளுக்கு முறையே சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்றபெயர்களும் உண்டு. உலகத்திலுள்ள சரம் (இயங்கும் பொருட்கள்), அசரம் (இயங்கமுடியாதவைகள்) என்னும் உயிருள்ள பொருள்களையும், நிலம் நீர் முதலிய உயிரில்லாத பொருள்களையும் உண்டாக்குவது படைத்தல். அந்தப் பொருள்களை வேண்டியகாலம்வரையுங் காப்பது காத்தல். பின், அவைகளை அழிப்பது அழித்தல். ஆன்மாக்கள் ஈடேறும்படி உலகப் பற்றையும் நன்மைதீமையென்ற கர்மபேதத்தையும் மறைப்பது மறைத்தலாம். ஆன்மாக்களைப் பாசங்களினின்றும் முற்றாகநீக்கி மோட்சத்தைக் கொடுத்தல் அருளலாம். இந்த ஐந்துதொழில்களுக்கும் பஞ்சகிருத்தியம் என்றபெயர்.

ஆன்மாக்கள் ஆணவமலம் நீங்குதற்கு வினைகள் செய்து வினைப்பயன்களை அனுபவிக்கவேண்டும். அப்படி வினைகள் செய்வதற்காகத்தான் அவைகளைச் சரீரங்களுடன் கூடிப்பிறக்கச் செய்தலாகிய படைத்தல் செய்யப்படும். முன்செய்த கர்மத்தின் பலனாகிய இன்பதுன்பங்களை அநுபவித்தற்காகக் காத்தல் செய்யப்படுகின்றது. வேலைசெய்து களைத்தவன் பின் சும்மா இருந்து ஆறுதல்போலப் பிறந்து இறந்து பலகர்மங்களையும் செய்து இளைத்த உயிர்கள் சிலகாலம் ஆறியிருக்கும்படியாக அழித்தல் என்னுங் கிருத்தியம் செய்யப்படுகிறது.

ஆன்மாக்கள் சுத்தமடையும் பொழுது, இன்பத்தைத் தருவதாகிய பொதுவானபுண்ணியத்திலாவது

துன்பத்தைத் தருவதாகிய பாவத்திலாவது மனஞ்செல்லாது. அவைகளுக்குச் சிவபுண்ணியத்திலே மனஞ்செல்லும். இது மலங்களினது வீரியத்தைத் தடுத்தலினால் உண்டாகும். இப்படிச் செய்தல் மறைத்தலாம்.* இந்த நாலு கிருத்தியங்களின் பயனாக ஆணவமலம் வலிகெட்டு நிற்கும்போது சிவபெருமான் மற்றுமலங்களையும் நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பேரின்பத்தையுங் கொடுத்தல் அருளல் எனப்படும். ஆகவே, பஞ்சகிருத்தியத்தினால் ஆன்மாக்கள் பாசங்களினின்றும் நீங்கி நித்திய வாழ்வாகிய பேரின்பத்தை அடைகின்றன. இந்த ஐந்து தொழில்களில், மறைத்தலைக் காத்தலோடும், அருளலை அழித்தலோடும் சேர்த்து மூன்று தொழிலாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. சிவபெருமான் இந்தப் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் தமது வல்லமையினாலே செய்கின்றார். இந்த வல்லமைக்குச் சத்தியென்றுபெயர். இந்தச் சத்தியானது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் முறையே, பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன், என்னுந் திருமேனிகளில் நின்று செய்யும். இவர்களெல்லாரும் சிவபேதங்களாவர். புராணங்களிலே சில இடங்களிலே சொல்லப்படும பிரமா விஷ்ணு முதலியோர் ஆன்மபேதங்களாம்.

நாம் ஒருகாலத்திலே படிக்கின்றோம். ஒரு காலத்திலே விளையாடுகின்றோம். ஒரு காலத்திலே சாப்பிடு

* மறைத்தல் என்பதற்கு வேறு கருத்தும் சொல்லப்படுகின்றது. இங்கே சொல்லப்படும் கருத்து மறைஞானதேசிகர் சிவஞானமுனிவர் முதலியோரது கருத்தாகும்.

கின்றோம். ஒரு காலத்திலே சந்தோஷப்படுகின்றோம். ஒரு காலத்தில் துக்கப்படுகின்றோம். இப்படி எங்களுடைய நிலையும் மனமும் எப்போதும் வித்தியாசப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. கடவுளோ பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்யும்பொழுது ஒருவிதமான வித்தியாசமும் அடைவதில்லை. சூரியனுடைய கிரணத்தின் முன் சில பூக்கள் அலருகின்றன, சில பூக்கள் வாடுகின்றன. ஆயினும் சூரியன் ஒருவித மாற்றத்தையு மடையவில்லை. அதுபோலவே பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும்பொழுது சிவபெருமான் யாதொரு மாற்றத்தையும் அடைவதில்லை. இதனாலே சிவபெருமானுக்கு நிர்விகாரி (மாற்றமில்லாதவர்) என்று பெயருண்டு.

சிவபெருமானுடைய சத்தியாகிய உமாதேவியார் திருவருட் சத்தியாவர்; அதிலிருந்து பராசத்தியும், பராசத்தியிலிருந்து திரோதான சத்தியாகிய ஆதிசத்தியும், அதிலிருந்து இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தியும் தோன்றின. இவற்றுள் இச்சாசத்தியானது இன்னதின் பின் இன்னது இன்ன வகையாக நடக்கவேண்டுமென்று நியமித்து ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்வது. கிரியாசத்தியிலிருந்து ஆரணி ஜநநி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகள் தோன்றிப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையும் செய்யும். ஞானசத்தி ஆன்மாக்களுடைய பாவபுண்ணியங்களைப் பகுத்தறிவது.

நெருப்பின் சுடுகையானது, தொழில் வேறுபாட்டால், வழுத்தல், எரித்தல், அவித்தல், பொரித்தல் என்று பலவகைப்பட்டாலும், சுடுகை என்பது ஒன்றுதான். அதுபோலச் சிவசத்தியானது தொழில் வேறு

பாட்டால், பராசத்தி, திரோதானசத்தி, ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி என்று பலவகைப்பட்டாலும் சத்தி ஒன்றுதான்.

சிவபெருமான் ரூபமில்லாதவராயினும் அவர் ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்வதற்காக, அவருடைய திருவருள் உருவமெடுத்து வருதலுமுண்டு. தன் பங்குக்கரை அடைப்பவரின்றி வருந்திய செம்மனச்செல்விக்குக் கூலியாள்போல உருவங்கொண்டு வந்ததும், பிரசவவேதனையினால் வருந்திய பெண்ணுக்கு அவளுடைய தாய்போல வந்து உதவிபுரிந்ததும், அப்பர்சுவாமிக்குப் பொதிசோறு கொடுத்ததும் சிவபெருமானுடைய திருவருளேயாம். சிவபெருமானுடைய திருவருள் அடியவர்களுக்கு அருள்செய்யும்படி பலவித உருவங்கொண்டு வந்ததாக இன்னும் அனேகசரித்திரங்களுண்டு. அவருடைய திருவருள் கொள்ளும் உருவங்கள் எங்களுடைய உருவங்கள் போன்றவைகளல்ல. எங்களுடைய உருவம் தசை, எலும்பு முதலிய அசுத்தமாயைப் பொருள்களால உண்டாக்கப்பட்ட அசுத்ததேகம். சிவபெருமானுடைய அருளுருவமோ சுத்தமானதாகவும் சிவதத்துவங்களாலாக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கின்றது.

குறிப்பு:—பலவகைப்பட்ட சமயங்களிற் பலவித தெய்வவழிபாடுகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு சமயத்திலே, தெய்வம் மிருகபலி மதுபானம் முதலியவற்றில் விருப்பமுள்ளதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அத்தெய்வத்தை வழிபடுகிறவர்கள் மிருகபலி குடிவகை முதலியவைகளை நிவேதிப்பது அவருக்குப் பிரியமாய் இருக்குமென்று எண்ணுகிறார்கள். அதனாலே

ஆடு கோழி முதலிய பிராணிகளைக் கதறக்கதற வெட்டிப் படைப்பது பாவமென்று அவர்கள் நினைக்கிறதில்லை அவைகளை வெட்டும்பொழுது அவைகள் படும்பாட்டைக் கண்டும் அவர்களுடைய மனசு உருகுகிறதில்லை.

கள்முதலிய குடிவகைகளையும் கடவுளுக்கு அவர்கள் நிவேதிப்பதினாலே அவைகளை அவர்கள் விலக்கமாட்டார்கள். தமது தெய்வம் மதுமாமிசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்பொழுது அவருடைய அடிமைகளாகிய தாங்கள் அவைகளை அருவருத்துத்தள்ளுவது குற்றமாகுமென்று நினைத்து மாமிசபோசனஞ் செய்யவும் மதுபானம்பண்ணவும் ஏவப்படுகின்றார்கள். தெய்வத்துக்கு மிருகபலியும் மதுபானமும் உவப்பானவைகள் என்று சொல்லும் சமயங்களில் இவர்கள் நின்று கடவுள்வழிபாடு செய்வதினாலே தாங்கள் ஈடேறுவதற்கு அவசியமான குணமாகிய சீவகாருண்ணியம் இல்லாத வன்னெஞ்சராய், மதுபானிகளாய் இத்தன்மைகளால் இன்னும் பல பாவங்களைச் செய்து உலைகின்றார்கள்.

இப்படியே கொலை, புலாலுண்ணல், மதுபானஞ் செய்தலாகிய பாவங்களைப் பாவமென்று விலக்காத சமயத்தவர்கள் இவைகளைத் தாங்களும் விலக்காமையாற் பாவிகளாகின்றார்கள். தெய்வங்கள் பலிகொடாவிட்டால் தங்களைப் பலி எடுத்துப் பழிவாங்குமென்று நினைக்கிறவர்களுமுண்டு. இவர்கள் கடவுளைப் பயத்தினால் வழிபடுகிறார்கள். சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பேய்பூதங்களில் எப்படி மெய்யன்பு உண்டாவதில்லையோ அப்படியே இவர்களுக்கும் தங்கள் தெய்வத்தில் உண்மையான அன்பு உண்டாவதில்லை. இதனால் இவர்கள் கடவு

ளில் "கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருகும்" மெய்யன்பைப் பெறும் பாக்கியம் இல்லாதவர்களாகின்றார்கள். இவைகளை உற்றுநோக்கும்பொழுது நாம் எந்தச் சமயத்தில்நின்று எந்தத் தெய்வத்தை வழிபட்டாலும் சரிதானே? என்று நினைப்பது மூடத்தனமென்று வெளியாகின்றது.

"யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகியாங்கே,
மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்" (சித்தியார். சு. II. 25)

என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், மற்றச் சமயத்தவர்கள் தெய்வவழிபாட்டின் அளவுக்குத்தக்க பலனை அடைந்தாலும், அவ்வழிபாடுகளில் நேரும் பாவங்களினால் நரகத்தில்வருந்தி, அடுத்தபிறவிகளிலும் அளவில்லாத துன்பங்களை அநுபவிப்பார்கள். ஆதலாற்றான்,

"காண்பவன் சிவனேயானால் அவனடிக் கன்புசெய்கை
மாண்பறம் அரன்றன்பாதம் மறந்துசெய் அறங்களெல்லாம்
வீண்செயல்" (சித்தியார் சு. II. 27) என்று மேலே

காட்டிய செய்யுளுக்கு மூன்றாஞ்செய்யுளில் ஆசிரியர் கூறினர். ஆதலால் ஒருவன் கடவுளைப்பற்றியும், கடவுள் வழிபாட்டைப்பற்றியும், பாவபுண்ணியங்களைப்பற்றியும் எள்ளளவும் தவறில்லாமற்சொல்லும் மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயத்தைக் கைக்கொண்டு, அச்சமய நூலின்படி கடவுளை வழிபட்டாலன்றிக் கடவுள் வழிபாட்டின் சரியானபலனை அடையமாட்டான்.

ஆறும் அதிகாரம்—முப்பொருள்கள்

இருக்குவேதம் (I. 164-20)

“ பதி, பசு ஆகிய இரண்டும் நித்தியப்பொருள்கள். அவைகள் அறிதல் முதலிய குணங்களையுடையன. பதியானது பசுவில் வியாபித்து ஐக்கியமாய் இருக்கிறது. கிளைகளாகிய உலகங்கள் தோற்றுவதற்கிடமாயுள்ள அடிமரமாகிய பிரகிருதிமாயை நித்தியப்பொருள். பிரகிருதியில் உண்டாகும் இன்பதுன்பங்களைப் பசு அநுபவிக்கும்; பதி அநுபவிப்பதில்லை. பதியானவர் இவற்றுக்குள்ளும் புறத்தும் எங்கும் பிரகாசிக்கிறார். பதி, பசு, பிரகிருதி ஆகிய மூன்று பொருள்களும் வெவ்வேறு.”

1. கடவுளின் பரிபூரணம்

ஒரு பாத்திரம்நிறையத் தண்ணீர் இருக்கும்போது அதற்குள்ளே ஒரு கல்லைப்போட்டால் அந்தக் கல்லளவு தண்ணீர் வெளியே சிந்தும். ஏனெனில், கல்லும் தண்ணீரும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமாட்டா. ஒரு பெட்டிக்குள்ளே நிறைய மணலிருந்தால் அதற்குள்ளே ஒரு தேங்காயை வைக்கவேண்டுமானால் அந்த மணலில் ஒரு பகுதியை எடுக்கவேண்டும். ஏனென்றால் பெட்டியிலுள்ள இடம் முழுவதையும் மணல் எடுத்துக்கொண்டது. மணல் இருக்கும்போது அது இருக்கின்ற இடத்திலே தேங்காய் இருக்கமாட்டாது. இப்படியே பூதப்பொருள்கள் ஒன்று இருக்கிற இடத்திலே வேறொன்று இருக்கமாட்டாது.

ஆயினும் பூதப்பொருளும் பூதப்பொருள் அல்லாத பொருளும் ஒரே இடத்தில் இருக்கக்கூடும். எப்படியெனில், ஒரு பொருளும் அதிலுள்ள சூடும் ஒரே இடத்தில் இருக்கக்கூடும். சூடு இருப்பதற்கு வேறிடம் வேண்டியதில்லை. பூதப்பொருள்களுக்குமாத்திரம் இடம் வேண்டும் மற்றவைகளுக்கு இடம் வேண்டியதில்லை.

பூதப்பொருள்கள் மாயையிலிருந்து தோற்றுபவைகளாம். கடவுள் மாயையிலிருந்து தோற்றுகிறவரல்லர். ஆதலால் கடவுள் பூதப்பொருளல்லர். அவர் இருப்பதற்கு இடம் வேண்டியதில்லை. இந்த உண்மையை அறியாதவர்கள் சொல்லுகிறதாவது: "உலகங்களிலே மண், கல் முதலிய பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் இருக்கிற இடத்திலே கடவுள் இருக்கமுடியாது. ஏனெனில், இரண்டு பொருள்கள் ஓர் இடத்தில் இருக்க இயலாது. கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்பது உண்மை. ஆதலால் உலகமென்பது இல்லாதபொருள். அது பொருள்போலத் தோன்றுவதல்லாமல் பொருளல்ல. ஆன்மாக்களும் கடவுளும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியாது. ஆதலால் ஆன்மா என்று ஒரு பொருள் வேருக இல்லை. ஆன்மா என்று சொல்லப்படும் பொருளும் கடவுள்தான்" என்பனவாம். இவர்கள் ஆன்மாவுங் கடவுளும், மண் கல் முதலிய பொருள்கள்போல, இடம் வேண்டிய பொருள்களென்று எண்ணுகிறவர்கள். ஆன்மாவும் கடவுளும் இடம் வேண்டிய பொருள்களல்ல. ஆதலால் மற்றப் பொருள்கள் இருந்தாலும் கடவுள் எங்கும் இருக்கக்கூடியவர். அவர் ஆன்மாவிலும் இருக்கலாம். ஆதலால் ஆன்மாக்களும் பாசங்களும் இருந்தாலும், கடவுள் எங்கும் உள்

ளவர். *ஒரு பொருளும் அதிலுள்ள சூடும் ஒன்றாக இருப்பதுபோலவே, கடவுளும் அவரிலே தங்கிய ஆன்மாக்களும் உலகங்களும் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

2. அத்துவிதம்

உலகத்திலேயுள்ள பொருள்களெல்லாம் சூடு உள்ளவைகள். நாம் ஒரு மரத்தைக் காண்கிறோம். அதிலே சூடு இருக்கின்றது. ஆகவே, அங்கே மரம், சூடு என்ற இரண்டு பொருள்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும், நாம் அங்கே ஒரு பொருள்தான் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறோம். இதற்கு இரண்டு நியாயமுண்டு. முதலாவது சூடானது மரத்திலே தங்கியிருக்கிற பொருள். இரண்டாவது மரத்தோடு ஒத்துப்பார்க்கும்பொழுது சூடானது அவதானிக்கக்கூடிய பொருளல்ல. ஆதலால் ஒரு பொருள்தான் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறோம். உள்ளபடி இரண்டு பொருள்கள் இருக்கின்றன.

இப்படியே கடவுளிலே ஆன்மாக்கள் தங்கி இருக்கின்றபடியாலும், கடவுளோடு ஒத்துப்பார்க்கும்போது ஆன்மாக்கள் அவதானிக்கக்கூடிய பொருள்களல்லாதபடியாலும், கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒரே பொருள் என்று சொல்லுவர். அன்றியும் ஆன்மாவின் சிறந்த தன்மை உயிராயிருத்தல். இப்படியே உயிராயிருக்குந் தன்மைக்குக் காரணம் கடவுளேயாம். இதனாலும் ஆன்மாக்கள் கடவுளிலிருந்து வேறாயில்லாத பொருள்கள் என்பர்.

---

* சில பொருள்கள் சூடு அதிகம் உள்ளவைகள். மற்றவைகள் குறைய உள்ளவைகள். மிகக் குளிர்ந்த பனிக்கட்டியிலும் சூடு இருக்கின்றது.

வேறல்லாத இரண்டு பொருளுக்கு அத்துவிதம் என்று பெயர். ஆதலால் கடவுளும் ஆன்மாவும் அத்துவிதமாம்.

3. சத்து

சத்து என்பதன் கருத்து உள்ளபொருள். அசத்து என்பது இல்லாதபொருள். கடவுள், ஆன்மா, பாசமாகிய மூன்றும் உள்ள பொருள்களாம். ஆயினும் கடவுளின் பெருமையை நோக்கும்போது ஆன்மாவானது இல்லாத பொருள் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எதுபோலவெனில்: நட்சத்திரங்கள் இரவில் ஒளிதருவதுபோலப் பகலிலும் ஒளிதருகின்றன. ஆயினும் சூரியனுடைய ஒளி அவைகளுடைய ஒளியிலும் பார்க்க மிக அதிகம் பிரகாசிப்பதினாலே நட்சத்திரங்களுடைய ஒளியைப் பகலிலே நாங்கள் காண்பதில்லை. முழுவதும் சூரியனுடைய ஒளி என்றே எண்ணுகிறோம். இப்படியே கடவுளையும் ஆன்மாவையும் ஒத்து அவதானிக்கும்போது கடவுள் சத் என்றும், ஆன்மா அசத் என்றும் சொல்லுகிறோம். பாசங்களையும் ஆன்மாவையும் ஒத்துப் பார்க்கும்பொழுது, பாசங்கள் அற்பபொருள்களாக இருக்கின்றதனாலே பாசங்கள் அசத் என்றும், ஆன்மா சத் என்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆதலால் ஆன்மாவுக்குச் சதசத் என்னும் பெயர் உண்டு. இவைகளைத் தனித்தனி பார்க்கும்போது சத்துக்களாம். கடவுள்சுத்த சத் ஆவர்.

4. சித்து

சித்து என்பதன் கருத்து அறிவுள்ளது: கடவுள் அறிவே உருவமாயுள்ளவர். ஆதலால் கடவுள் சித்துப் பொருளாவர். பாசங்கள் அறிவில்லாதன. அவைகள்

அசித்துப் பொருள்கள். ஆன்மா தன்னறிவில்லாமல் இருத்தலால் அசித்தாகவும், அறிவிக்க அறிதலினுல் சித்தாகவும் எண்ணப்படுகின்றது. ஆதலால் அது சித சித் என்று சொல்லப்படும். கடவுள் சுத்தசித் ஆவர்.

5. ஆநந்தம்

ஆன்மாக்கள் பாசங்களினுலே கட்டப்பட்டு இருத்தலினுலே அவைகள் பேரின்பம் இல்லாதவைகளா யிருக்கின்றன. உலகத்திலே அவைகளுக்கு வரும் இன்பங்கள் உள்ளபடி துன்பங்களுக்குக் காரணமானவைகளாம். ஒரு குழந்தை மோதகம் சாப்பிடுகிறபொழுது இன்பத்தை அநுபவிக்கிறதென்று சொல்லுகிறோம். அது உள்ளபடி இன்பமல்ல. ஏனென்றால், அதை ஒரு காகம் பறித்துக்கொண்டுபோய்விட்டால், அல்லது அது வயிற்றிலே மந்தப்பட்டு வியாதி உண்டாக்கினுல் துன்பமாய் முடிகின்றது. அல்லது வேறொருநாள் மோதகம் சாப்பிட விரும்புகின்றது. சாப்பிடுகிறதற்கு மோதகம் இல்லாவிட்டால் துன்பமாய் முடிகின்றது. உலக இன்பங்களெல்லாம் அவைகளிலே ஆசையை உண்டாக்குகின்றன. அந்த ஆசையினுலே துன்பமுண்டாகும். ஆதலால், உலக இன்பங்களெல்லாம் உள்ளபடி துன்பங்களாம். ஆதலால் நாம் பாசங்களோடு சார்ந்துநிற்கும்வரைக்கும் நமக்குச் சுத்த இன்பம் இல்லையாம். நமக்கு உண்மையான இன்பம் வருவது நாம் கடவுளோடு சார்ந்துநிற்கும் பொழுதேயாம். கடவுள் இன்பமே உருவாயுள்ளவர். ஆதலால் கடவுள் சுத்த ஆநந்தம் உள்ளவர்.

மேலேகூறிய வகையால் கடவுள் சுத்தசத் என்றும், சுத்தசித் என்றும், சுத்த ஆநந்தம் என்றும் விளங்கும்.

சிவம் என்னும் பெயருக்கு இம்மூன்று கருத்தும் உண்டு. ஆதலால் கடவுளுக்குச் சிவமென்றுபெயர்.

ஏழாம் அதிகாரம்
சிவபெருமானின் மூர்த்தங்கள்

கடவுள், ஆன்மா, ஆணவம், கர்மம், மாயை என ஐந்துவகையான பொருள்கள் உண்டு. நாங்கள் உலகத்தி லுள்ள பலவகையான பொருள்களை அறிகிறோம். ஆகாயத்திலே தோற்றுகிற சூரியன் சந்திரன்முதலிய உலகங்களைக் காண்கிறோம். கண்ணுக்குத் தோற்றாத காற்றுப்பொருள்களைப் பரிசத்தினல் அல்லது அவைக ளில் உண்டாகிற சத்தத்தினல் அறிகின்றோம். இவை கள் எல்லாம் மாயையில் இருந்து தோற்றிய பொருள்க ளாம். மாயைப்பொருள்களை அல்லாமல் வேறொரு பொ ருளையும் நாங்கள் கண்முதலிய பொறிகளினல் அறிந்து கொள்ள இயலாது. ஆதலால் மாயைப்பொருளல்லாத கடவுளைக் கண்முதலிய புலன்களால் அறிய இயலாது.

நாம் ஒரு புகைவண்டியை ஒருமுறைபார்த்தால், பிற்பாடு அதனுடைய உருவத்தை மனதிலே எண்ணக் கூடும். நாம் ஒருபொருளைக் காணவிட்டாலும், அது இப்படிப்பட்டதென்று நமக்கு ஒருவர்சொன்னல் அப் படியானபொருளை நாம் மனதிலே நினைக்கக்கூடும். கட வுளை நாம் இப்படி நினைத்துக்கொள்ளவுமியலாது. ஆத லாலே “ உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்’

என்றும், "சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க" என்றும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சொன்னார். ஆயினும் நம்மை ஈடேற்றுதற்காக நாம் கடவுளை நினைக்க வேண்டி இருக்கின்றது. கடவுளிலே பற்று வளர வளரப் பாசங்கள் வலிகெடுகின்றன. அல்லாமலும் நாம் கடைசியாய் அடையவேண்டியபொருள் கடவுளாம். ஆதலால் நாம் அவரை நினைப்பது அவசியம். அவரை அறியாமல் நாம் அவரை நினைப்பது எப்படி? இதற்கு வழியை வேதங்களிலும் ஆகமங்களிலும் கடவுள் காட்டியருளி இருக்கின்றார்.

கடவுள் தம்மை வழிபடுதற்கு அநேக *திருவுருவங்களைக் கற்பித்தருளி இருக்கின்றார். அவை சிவலிங்கமும், உமாதேவியார், விநாயகர், வைரவர், வீரபத்திரர், சுப்பிரமணியர், நடேசர் முதலியவர்களைக்குறிக்கும் திருவுருவங்களுமாம். இந்தத் திருவுருவங்களை நாம் கோயில்களிலே காணலாம். இவர்களுள், நடேசர் சிவபெருமான் என்றும், உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய திருவருட் சத்தி என்றும், மற்றையநால்வரும் சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரர் என்றும் பொதுவாகச் சொல்லப்படுவர்.

---

* அவைகளை அவருடைய உருவங்களென்று நினைக்கலாகாது. அவருக்கு உருவமே இல்லை. அவைகள் நாங்கள் தியானிப்பதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்டவைகள்.

வாதுள ஆகமம்

योगिनां चयतिनां च ध्यानिनां मंत्रिणां तथा
ध्यांनंपूजानि मित्ताय निष्कलं सकलंभवेत्

யோகினாஞ்ச யதீனாஞ்ச த்யானினாம் மந்த்ரிணாந்ததா |
த்யான பூஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சகளம் பவேத் ॥

திருக்குமாரர் என்றது * அவரிலிருந்து வேறாகாமல் தோன்றும் திருவருட்சத்திகளே. ஆதலால் விநாயகர் முதலியோரும் அவருடைய திருவருட்சத்தியாம். சத்தியுஞ் சிவமும் நெருப்பும் அதன் சூடும்போல ஒன்ருன வைகள். ஆகவே சிவபெருமான், உமாதேவியார், விநாயகர் என்று பலபேர்கள் இருந்தாலும் பதி ஒரே பொருளாம். அப்பர்சுவாமிகள் "ஒருவர் தாம் பலபேருளர் காண்மினே" என்ருர். இருக்குவேதம் (I. 164 64) "இந்திரன், மித்ரன், வருணன், அக்கினி, திவ்யன், சுபர்ணன், கருத்மான் முதலிய பலபேர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிருர்கள், ஆயினும் கடவுள் ஒருவரே," என்று கூறுகின்றது.

இத்திருவுருவங்களைக் கோயிலிலே தரிசித்துக் கடவுள் என்று நாம் வணங்கவேண்டும். கோயில் அல்லாத இடங்களிலே இவைகளை மனதில் எண்ணி வணங்க வேண்டும். இந்தத் திருவுருவங்களிலே கடவுளுடைய குணங்கள் ரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கொடிமரம்

திருவிழாக் காலத்திலே கோயிலுக்குப் போனல்,

* "கணேசஸ்து கலோத்பவ:" என்றும், "ஷண்முகோ ஹ்ருதயே ஜாத:" என்றும் வாதுள ஆகமங் கூறுகின்றது. சிவ ஞானசித்தியாரிலே (சு. I-47) சிவபெருமானுடைய திருவுருவமும் உருவத்தின் கூறுகளும் எல்லாம் திருவருளே என்று சொல்லப்படுதலால், அவருடைய கழுத்தும் இருதயமும் அருளேயாம். ஆதலால் அவற்றில் முறையே தோன்றியவாக எண்ணப்படும் விநாயகக்கடவுளும் சுப்பிரமணியக்கடவுளும் அவருடைய திருவருளாம்.

கொடிமரத்திலே ஒரு சீலை சுற்றி இருப்பதைக் காணலாம். சீலையிலே ஒரு இடபமாகிய பசு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது; அந்தச் சீலையோடு ஒரு தர்ப்பைக்கயிறு சேர்ந்திருக்கின்றது. கொடிமரம் சிவம் என்றும் இடப பசு எழுதப்பட்ட சீலை ஆன்மா என்றும் தர்ப்பைக்கயிறு பாசம் என்றும் சிவாகமம் சொல்லுகின்றது.

அசித ஆகமம்

पतिस्तंभ इतिप्रोक्तो पशुः खग इति स्मृतः ।
रज्जुः पाश इति प्रोक्तः त्रिविधास्ते त्त मन्ति च ॥

பதிஸ்தம்ப இதிப்ரோக்தோ பசு:கக இதிஸ்ம்ருத:
ரஜ்ஜு: பாஶ இதிப்ரோக்த: த்ரிவிதாஸ் தேசமந்திச ॥

கடவுளிலே ஆன்மா தங்கியிருப்பதுபோலக் கொடிமரத்திலே சீலை தங்கி இருக்கின்றது. கொடிமரமும் சீலையுமென்று இரண்டுபொருள்கள் இருந்தாலும் அதைப் பார்க்கிறவர்கள் கொடிமரமென்று ஒரே பொருளாக மதிக்கிறார்கள். சிவமும் ஆன்மாவும் அத்துவிதமென்பதை இது விளக்குகின்றது. கயிறு சீலையைச் சுற்றி இருப்பதுபோலப் பாசம் ஆன்மாவைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. முந்திய அதிகாரத்திலே சொல்லப்பட்ட முப்பொருட் சம்பந்தங்களைக் கொடிமரத்திலே காணலாம்.

பலிபீடம்

கொடிமரத்துக்கு அப்பாலே பலிபீடத்தைக் காணலாம். அதுவும் சிவத்தையே குறிக்கும். அதற்குப் பத்திரலிங்கம் என்று பெயர்.* அதிலே நாம் நம்முடைய

---

* "பலிபீடம் பத்திரலிங்கமாம்" திருமந்திரம்.

அகங்காரத்தைப் பலிசெய்து "நம் செயல் ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் சிவன் செயலே" என்று தெளியவேண்டியது நமது கடமையாம்.

சிவலிங்கம்

அதற்கு அப்பால் மூலஸ்தானத்திலே சிவலிங்கம் இருக்கிறது. சிவலிங்கம் சோதிக்கொழுந்து ரூபமுள்ளது. * சோதி என்பது ஞானசோதி. அதாவது நமது பாசங்களை எரிப்பதாகிய நெருப்புரூபம். நெருப்பானது அழுக்குப் பொருள்களை எரிப்பதுபோலச் சிவமாகிய ஞானம் ஆன்மாக்களுக்கு அஞ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதாகிய பாசங்களை எரிப்பது. ஆகவே சிவலிங்கம் சிவபெருமானது ஞானரூபத்தைக் குறிக்கின்றது. வணங்குவோர் தங்களைச் சிவபெருமானாகிய லிங்க அக்கினியிலே ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டால், அது அவர்களுடைய பாசங்களை எரித்து அவர்களைச் சுத்தமாக்கிவிடும்.

அப்படிச் சுத்தமாக்கப்பட்ட ஆன்மாவைக்குறிப்பது பலிபீடத்துக்கும் சிவலிங்கத்துக்கும் இடையிலேயுள்ள நந்தியாகும். நந்தி என்றால் சிவன் என்பது கருத்து

குறிப்பு:—[வேதாகமங்களிலுள்ள உண்மைகளின் சாரம் முழுவதும் கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களில் அமைந்திருப்பதைக் காண்க.]

---

* ஓம் என்னும் எழுத்துக் குறிக்கும் பொருளாகிய பிரணவம் ஞானரூபம். சிவலிங்கம் பிரணவரூபம் என்று திருமந்திரம் கூறுகின்றது. ஆதலாலே சிவலிங்கம் ஞானரூபம் என்றறிக. இலிங்க நற்பீடமிசையும் ஓங்காரம், இலிங்க நற்கண்டம் நிறையும் அகாரம், இலிங்கத்துள் வட்டம் நிறையும் உகாரம், இலிங்கம் மகார நிறைவிந்து நாதமே.

பாசங்களினின்றும் நீங்கிய ஆன்மாவானது சிவமாகி அருளுருவம் பெற்று அவரோடு ஒன்றாக நிற்கும் என்பதை அது காட்டுகின்றது.

உமாதேவியார்

உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய அருட்சத்தி என்று சொல்லப்படுவர். இவ்வுலகத்தில் எங்களை அதிக அன்பாய்ப் பாதுகாத்து வருபவர் நமது தாயரே. அதுபோல நம்மைத் தமது அன்பினாலே ஈடேறச் செய்பவர் சிவ அருட் சத்தியாகிய உமாதேவியாரே. ஆதலால் நாம் அவரை நம்முடைய அம்மாள் என்று சொல்லுகிறோம். அவருக்கு அபயம் வரதம் என்னும் இரண்டு திருக்கரங்கள் உண்டு. பாசங்களாற் கட்டுப்பட்டு அஞ்ஞானமாகிய இருளால் மூடப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவானது, உய்தற்பொருட்டுத் திருவருளைத்தேடி வரும் பொழுது, உலகதுன்பங்களுக்குப் பயப்படவேண்டாமென்று குறித்து, ஆறுதல் பண்ணி அநுக்கிரகஞ் செய்யும் பாவனையையுடைய திருக்கரம் அபயகரமென்று சொல்லப்படும். ஞானமாகிய திருவடியைக் காட்டி, இதைத்தருவோம் பெற்றுக்கொள் என்று குறிக்கும் திருக்கரம் வரதகரம் எனப்படும். இப்படியான திருக்கரங்கள் மற்றைய மூர்த்திகளிலும் உள்ளன.

விநாயகக் கடவுள்

விநாயகக் கடவுளுக்கு யானைமுகம் போன்ற முகம் இருப்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். இந்த முகம் *ஓம்

* சம்ஸ்கிருதத்தில் தென்னெழுத்திலும், வடவெழுத்தில் (தேவநாகரம்) வேதோபநிடதங்களிலும், சம்யுத்தாட்சர பிரணவத்தில் துதிக்கைபோன்ற பகுதியைக் காண்க.

என்ற எழுத்தைப்போன்று அதைக் குறிக்கிறது. இந்த எழுத்துப் பிரணவமாகிய சுத்த ஞானத்தைக் காட்டுவது.

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரன்
சரணவற் புதமலர் தலைக்கணிவோமே.

விநாயகக் கடவுள் சுத்த ஞானமே உருவமாக உடையவர். சிவபெருமானும் ஞானமே உருவமாக உடையவர். ஆதலால் விநாயகக் கடவுளும் சிவபெருமானும் ஒருவரே யாவர். சிவலிங்கமும பிரணவரூபம் என்பது முன்னே காட்டப்பட்டது. விநாயகக் கடவுள் ஞானமே உருவமாக உடைய மூர்த்தி ஆதலால் நமக்கு ஞானத்தைத் தரும்படி அவரை நாம் வேண்டுதல் செய்கிறோம்.

வைரவக் கடவுள்

வைரவக் கடவுளுடைய திருக்கரத்திலே சூலாயுதமிருக்கின்றது. அதற்கு மூன்று கவர்கள் உண்டு. அந்த மூன்று கவர்களும் ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்யும் ஆரணி, ஜனனி, ரோதயித்திரி என்ற மூன்று சத்திகளையுங் குறிக்கின்றன என்று வாதுள ஆகமங் கூறுகின்றது. மேலும் பட்டினத்தடிகள்,

மூவிலை யொருதாட் சூல மேந்துதல்
மூவரும் யானென மொழிந்தவாறே

எனக்கூறி யருளினார்.

வைரவக் கடவுள் சூலாயுதத்தைத் தரித்திருப்பதினால் அவர் பஞ்ச கிருத்தியங்கள் செய்பவரென்று நன்கு விளங்குகின்றது. பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவர் சிவபெருமான் ஆதலால் வைரவக்கடவுளும் சிவபெருமானும் ஒருவரே என்பது வெளிப்படை.

அன்றியும் முன்னொரு காலத்திலே பிரமா முதலிய தேவர்களெல்லாரும் செருக்குள்ளவர்களாகிக் கடவுளை வணங்காமல் மிகவும் கெட்டு அலைந்தார்கள். வைரவக் கடவுள் அவர்கள் கெட்டுப்போனதைக் கண்டு இரக்கங்கொண்டு பிரமாவுடைய தலைகளில் ஒன்றைக் கிள்ளியும், மற்றைத் தேவர்களுக்கு வேறு தண்டனைகள் செய்தும், அவர்களுடைய செருக்கை அகற்றி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினாரென்று புராணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆயினும், அப்பர்சுவாமிகள் "பிரமன்றன் சிரமரிந்த பெரியோய் போற்றி" எனச் சிவபெருமானே பிரமாவினுடைய தலையைக் கிள்ளினாரென்று பாடி இருக்கின்றார். இதனாலும் வைரவக் கடவுளும் சிவபெருமானும் பேதமற்றவர்களென்று விளங்குகின்றது. தேவர்கள் கெட்டுப் போகாதபடி அவர்களுடைய செருக்கை அடக்கி அவர்களை நல்வழிப் படுத்திப் பாதுகாத்ததுபோல, நம்முடைய செருக்கையும் அடக்கி நாம் எப்போதும் அவரைத் தியானித்து உய்ய அருளும்படி வைரவக் கடவுளை நாம் வேண்டுதல் செய்கிறோம்.

வீரபத்திரக் கடவுள்

நாமெல்லாரும் உலககாரியங்களைத்தான் அதிகமாக நினைக்கின்றோம். கடவுளை அவ்வளவு அதிகமாக நினைக்கிறதில்லை. கடவுளை நினைக்கிற பொழுதும், சில காலங்களிலே உலக காரியங்களைப் பற்றிய எண்ணம் வந்து, கடவுளைப்பற்றிய எண்ணத்தை மறைத்து விடுகின்றது. ஒருநாள் ஒருவர் சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய எசமான் அவரைக் கூப்பிட்டான். அவர் சிவபூசையை அவ்வளவில் விட்டு அவனி

டம் போனார். சிவபூசையிலும் பார்க்க எசமானுடைய பேச்சு மேலானதென்று இவர் நினைத்தார். இப்படியாக நினைப்பது எல்லாப் பிழைகளிலும் பெரும்பிழை. இப்படியே கடவுளுடைய முதன்மையை மறப்பதாகிய பிழையை நீக்கும்படி வீரபத்திரக் கடவுளை நாம் வேண்டுதல் செய்கின்றோம்.

முற்காலத்திலே தக்கன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் சிவபெருமான் மேலானவரல்லர் என்று நினைத்து நடந்தான். வீரபத்திரக் கடவுள் அவனிலே இரங்கி அவனைத் தண்டித்து அவனுக்கு நல்லறிவு வரச் செய்தனர். தக்கனுக்கு இப்படிப் பரிகரித்து நல்லறிவு வரச் செய்தவர் சிவபெருமானே என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்,

தக்கனையு மெச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணந்
தொக்கன வந்தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா னென்னேடீ
தொக்கன வந்தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்தங்
கெச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

என்று பாடி இருக்கின்றார். ஆதலால் வீரபத்திரக் கடவுளும் சிவபெருமானும் ஒருவரே யாவர்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள்

சிவபெருமானுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளும் ஒருவரே என்பது கந்த புராணத்தில் இலகுவிற் காணலாம். சிவபெருமான் அப்படிச் சொல்லியருளியதாகப் பாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆதலினமது சத்தி யறுமுகன வனும்யாமும்
பேதகமன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டுநின்று
னேதமில் குழவிபோல்வான் யாவையுமுணர்ந் தான்சீரும்
போதருமமழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருளவல்லான்.

மேலும் சுப்பிரமணியக் கடவுள் குருமூர்த்தியாகும் "குருவடிவாய் வந்தென் உள்ளங்குளிரக் குதிகொண்டவே" என்று கந்தரலங்காரத்திற் காண்க. உலக குருவாகிய அகஸ்திய முனிவருக்கு இவரே குருவாயிருந்தருளினார்.

" அருமறையாகம மங்கமரும் கலைநூறெரிந்த
அகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மருட்குருவாங் குருவே "

என்று சிவஞானசித்தியாரிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எங்களுடைய குருவாக இருந்து பாசங்களை நீக்குதற்கு ஆகவேண்டிய வழிகள் எல்லாவற்றையுங்காட்டி, எங்களுக்கு மோட்சத்தைத் தரும்படி நாம் சுப்பிரமணியக் கடவுளை வேண்டுகின்றோம். அவருக்குப் பக்கத்திலே இருக்கின்ற தெய்வயானையம்மை *கிரியாசத்தியாகும். ஆதலால் நல்ல செய்கைகளை நாங்கள் செய்ய அருள வேண்டுமென்று அவரைப் பணிகின்றோம். வள்ளிநாயகியம்மை * இச்சாசத்தியாகும். ஆதலால் நமக்கு நல்ல இச்சைகள் (விருப்பங்கள்) உண்டாக அருளவேண்டுமென்று இவரை வேண்டுதல் செய்கின்றோம். அவருடைய திருக்கரத்திலே இருக்கின்ற வேலாயுதம் * ஞான

* இம்மூன்று சத்திகளும் சிவபெருமானுடைய சத்திகளாவர். இவர்கள் சுப்பிரமணியக்கடவுளிடத்தும் இருத்தலாலும் சிவபெருமானும் சுப்பிரமணியக்கடவுளும ஒருவரே என்பது பெறப்படும்.

சத்தியாகும். ஆதலால் நமது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி ஞானத்தைத் தரும்படி வேலாயுதத்தை வேண்டுதல் செய்கின்றோம்.

நடேசப்பெருமான்

நடேசப்பெருமானுடைய ஒரு திருக்கரத்திலே உடுக்கை இருக்கின்றது, அது படைத்தலாகிய தொழிலைக் குறிக்கின்றது. அபயமாகிய ஒரு திருக்கரம் காத்தலாகிய தொழிலைக் குறிக்கின்றது. வேறொரு திருக்கரத்திலே நெருப்பு இருக்கின்றது. அது அழித்தலைக் குறிக்கின்றது. ஊன்றி நிற்கின்றதாகிய ஒரு பாதம் மறைத்தலைக் குறிக்கின்றது. உயர்த்திய மற்றப் பாதம் அருளலைக் குறிக்கின்றது.

"தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
வூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்றதி ரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"

நடேசப் பெருமானுடைய திருவுருவத்துக்கு இன்னும் அனேக பொருள்கள் உண்டு. தீட்சை பெற்றவர்கள் அவைகளை "உண்மை விளக்கம்" என்னும் நூலிலே பார்த்தறிக.

குறிப்பு.—மேலே சொல்லப்பட்ட மூர்த்தங்கள் நாம் கடவுளை வழிபடுதற்காக அவரால் விதிக்கப் பட்டவைகளாம். இவைகளைப் பற்றிய வேறு சில உண்மைகள் ஒரு குருவுக்கும் சீஷனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாகக் கீழே காட்டப்படுகின்றன.

சீஷன்.—கோயிலிலே காணப்படும் இந்தத் திரு

வுருவங்கள் கடவுளா அல்லது கடவுளுடைய அடையாளங்களா ?

குரு.—அந்தத் திருவுருவங்கள் அடையாளங்கள் அல்ல. அவைகள் கடவுளே யாம். ஏனென்றால் கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றார். ஆதலாலே அந்தத் திருவுருவங்களிலேயும் நிறைந்திருக்கின்றார். ஆதலால் அவைகள் கடவுளே யாம்.

சீஷன்.—தெருவிலே கிடக்கிற ஒரு கல்லை அல்லது மரத்தைக் கடவுளென்று கும்பிடலாமா ? அவைகளிலும் கடவுள் நிறைந்திருக்கிறார்தானே,

குரு.—நமக்குப் பிரியமானால் அவைகளையுங் கும்பிடலாம். கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களிலே கடவுளுடைய தன்மைகளைக்காட்டும் அறிகுறிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் தியானத்துக்கும் வணக்கத்துக்கும் பெருந்துணையாய் உள்ளவைகள். இந்த அறிகுறிகள் தெருவிலேகிடக்கிற கல்லிலும் மரத்திலும் இருக்கின்றனவா ? இந்தத் திருவுருவங்களிலே கடவுளுடைய மந்திரரூபம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் இந்தத் திருவுருவங்களை வழிபடுதல் கடவுளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இந்தத் திருவுருவங்களை வழிபடுதல் கடவுளை வழிபடுதலாம்.

சீஷன்.—அறிவாலே கூடினவர்களுங் கோயிலுக்குப் போகவேண்டுமா ?

குரு.—எவர்களுங் கோயிலுக்குப் போகவேண்டியதுதான். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள் முதலானவர்களிலும் பார்க்க அறிவாலே கூடினவர்கள் எப்போதாவது இருந்திருக்கிறார்

களா? அவர்கள் எப்போதாவது கோயிலுக்குப் போகாமல் இருந்தார்களா? எந்த ஞானிகளுங் கோயிலை விலக்கமாட்டார்கள்.

சீஷன்.—சிலர், "மனந்தானே கோயில் மனசிலே கடவுளைக் கும்பிட்டால்போதாதா"? என்று சொல்லுகிறார்கள். அது சரிதானா?

குரு.—கடவுளை வணங்குவதிலே விருப்பமில்லாதவர்கள்மாத்திரம் இப்படிப் பேசுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். சிவபக்தி யுள்ளவர்கள் ஒருவரும் இப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள். மனதிலே கும்பிடுவதெப்படி?

சீஷன்.—கடவுளை ஒரு உருவம்போலநினைத்துக் கும்பிடலாம்.

குரு.—கோயில்களிலுள்ள திருவுருவங்களுக்குள்ள மகிமை ஒன்றும் அந்த உருவத்துக்கில்லையே. அன்றியும், மனதிலே ரூபம் உண்டாக்கிக் கும்பிடுவதிலும் பார்க்க, கண்ணாலேகாணும் ரூபத்தைப் பார்த்துக் கும்பிடுவது சுகம். ஒரு பெரிய கணக்கை மனதாலே செய்வதிலும் பார்க்க அதிலுள்ள இலக்கங்களை ஒன்றிலே எழுதிச்செய்வது எவ்வளவு சுகம். ஆதலால் கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்களை வணங்குவதே உத்தமம். கோயிலுக்குப் போக இயலாத காலங்களிலே மந்திரவடிவமைக்கப்பட்ட அந்தத் திருவுருவங்களை நினைத்துக் கொண்டு நாங்கள் கும்பிடலாம். (யோகிகள், ஞானிகளுக்கு வேறுவழிகளுமுண்டு.)

சீஷன்.—வேறெதை நாம் வணங்கலாம்.

குரு.—சிவனடியார்களையும், திருநீற்றையும், உருத்

திராட்சத்தையும், பஞ்சாட்சரத்தையும் சிவபெருமானென்று நாம் வணங்கலாம்.

சீஷன்.—சிவனடியார் என்பவர் யார்?

குரு.—சிவனிலே மெய்யன்பு நிறைந்தவர்கள் சிவனடியார்களாம். மாணிக்கவாசகர், சம்பந்தர், அப்பர், சண்டேசுரர், சுந்தரர்முதலிய நாயன்மாரும், அகத்தியர், ததீசி முதலிய முனிவர்களும், பிரமா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும், மெய்கண்டதேவர் முதலிய ஞானநூலாசிரியர்களும் சிவனடியாருக்குட் பிரசித்தி பெற்றவர்கள்.

> தாபர சங்கமங்க ளென்றிரண் டுருவினின்று
> மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளைவைப்பன்
> நீ பரன் றன்னைநெஞ்சி னினைவையே னிறைந்தபூசை
> யாய்பரம் பொருளைநாளு மர்ச்சிநீ யன்புசெய்தே.
>
> சித்தியார் (சு. II-28)

எட்டாம் அதிகாரம்—சைவ சாதனங்கள்

---

1. திருநீறு

பசுவின் சாணமானது நெருப்பிலே போடப்பட்டால் அது நீறாகும். அந்த நீறு திருநீறு என்று சொல்லப்படும். பசுக்களாகிய எங்களுடைய பாசங்கள் சிவபெருமானது திருவருளாகிய ஞானநெருப்பினால் நீறாக்கப்படுதலைத் திருநீறு குறிக்கின்றது. நாம் திருநீற்றைக் காணும்போது நம்மைப் பிடித்திருக்கின்ற மலத்தைப்

பற்றியும், அதை அழிப்பவராகிய கடவுளைப்பற்றியு மெண்ணுகிறோம். நாம் நம்மைப்பற்றிய எண்ணங்களை விட்டு நம்மைக் கடவுளிடத்தே ஒப்பித்துவிட்டால் அவர் அந்த மலத்தை நீக்குவாரென்றும், அதற்காக நாம் கடவுளை வழிபடல் வேண்டுமென்றும் எண்ணக்கூடியதாயிருக்கின்றது. ஆதலால் திருநீறானது கடவுளைப்பற்றியும் எங்களைப்பற்றியும் நினைப்பிக்கக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. எது இப்படி நினைப்பிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றதோ அது வணங்கப்படத்தக்கது. அன்றியும், நாம் அதை வணங்கவேண்டுமென்றும் சிவபெருமான் விதித்தருளியிருக்கின்றார். ஆதலால் திருநீற்றைக்கடவுளென்று பாவித்து நாம் வணங்கவேண்டும். அது ஆகமங்களில் உள்ள உண்மையை அடக்கியிருத்தலினாலே "தந்திரமாவது நீறு" என்றும், வணங்கப்படவேண்டியதாதலால் "துதிக்கப்படுவது நீறு" என்றும், தியானிக்கப்படவேண்டியதாதலாலும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமாகிய மந்திரத்தின் உண்மையை உடைமையாலும் "மந்திரமாவது நீறு" என்றும், அதைத் தியானித்து வணங்கின் முத்தி கிடைக்குமாதலால் "முத்திதருவது நீறு" என்றும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடியருளினார். அவருடைய திருநீற்றுப்பதிகத்திலே திருநீற்றின் சிறப்பு மிகுதியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

திருநீற்றின் மகிமை வேதங்களிலே அனேக உபநிஷதங்களிலே நன்றாக விளங்கப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. ப்ருகத்ஜாபால உபநிஷதத்திலே (1-14) திருநீற்றுக்கு ஐந்து பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன: விபூதி (=மேலான செல்வம்) பசிதம்

(=ஒளியை அதாவது, ஞானத்தைத் தருவது), பஸ்மம் (=பாவங்களை நீக்குவது), க்ஷாரம் (=தடைகளை அறுப்பது), ரட்சை (=காப்பது) என்பனவாம். ஒருவன் திருநீறு பூசினால் திருநீறு படிகின்ற ஒவ்வொரு மயிர்த்துவாரமும் சிவலிங்கமாகின்றதென்றும் அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.. (VII-5)

விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரிக்கலாம். உத்தூளனமாவது விபூதியைப் பரவப்பூசுதல். திரிபுண்டரமாவது மூன்று குறியாகத் தரிப்பது. அவைகளில், முதலாவதுகுறி பிரணவத்தில் அகரத்தையும், கிரியாசத்தியையும், மகேசுவரனையும் குறிக்கின்றது. இரண்டாவதுகுறி உகரத்தையும், இச்சாசத்தியையும், சதாசிவனையும் குறிக்கின்றது. மூன்றாவதுகுறி மகரத்தையும், ஞானசத்தியையும், மகாதேவனையும் குறிக்கின்றது. இப்படியே வேதத்தின் ஒரு பகுதியாகிய காலாக்நிருத்ரோபநிஷதத்திலே ஏழாம் எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விபூதியை நிலத்திலே சிந்தாமல் அண்ணாந்து "சிவசிவ" என்று சொல்லிக் கையின் நடுவிரல் மூன்றினாலும் தரித்தல் வேண்டும். விபூதி மூன்று குறியாகத் தரிக்கும்பொழுது குறிகள் வளையாமலும், இடையறாமலும், ஒன்றை ஒன்று தீண்டாமலும், மிக அகலாமலும், இடைவெளி அதிகமிருக்கத் தரித்தல்வேண்டும். சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், முழந்தாள்கள் இரண்டு, புயங்கள் இரண்டு, முழங்கைகள் இரண்டு, மணிக்கட்டுகள் இரண்டு, விலாப்புறம் இரண்டு, முதுகு, கழுத்து என்னும் பதினாறு இடத்தும் முக்குறி தரிக்கவேண்டும்.

நெற்றியில் இரண்டு கடைப்புருவ எல்லை நீளமும், மார்பி னும் புயங்களினும் அவ்வாறங்குல நீளமும், மற்றைத் தானங்களில் ஒவ்வொரு அங்குல நீளமுமாகத் தரிக்க வேண்டும்.

காலையினும், மத்தியானத்தினும், மாலையினும், ஸ்நா னஞ்செய்தவுடனும், பூசைக்கு முன்னும் பின்னும், போசனத்துக்கு முன்னும் பின்னும், நித்திரைக்கு முன் னும் பின்னும், மலசலமோசனஞ்செய்து கால் கழுவிய பின்னும் திருநீறு அவசியம் பூசவேண்டும்.

நெஞ்சுவிடுதூது

ஆதியின்மேல்
உற்றதிருநீறுஞ் சிவாலயமும் உள்ளத்துச்
செற்ற புலையர்பாற் செல்லாதே.

தேவாரம்

மந்திர மாவதுநீறு வானவர் மேலதுநீறு
சுந்தர மாவதுநீறு துதிக்கப் படுவதுநீறு
தந்திர மாவதுநீறு சமயத்தி லுள்ளதுநீறு
செந்துவர் வாயுமைபங்கன் திருவாலவாயான் திருநீறே.

முத்தி தருவதுநீறு முனிவர் அணிவதுநீறு
சத்திய மாவதுநீறு தக்கோர் புகழ்வதுநீறு
பத்தி தருவதுநீறு பாவவினியது நீறு
சித்தி தருவதுநீறு திருவாலவாயான் திருநீறே.

2. உருத்திராட்சம்

ஆத்மாக்கள் பாசங்களினால் அடையுந் துன்பங்க ளைக்குறித்துச் சிவபெருமான் இரங்குகின்றார். அவரு டைய இரக்கம் அவருடைய திருக்கண்களினின்றுஞ் சொரிந்துகொண்டிருக்கின்றது. அந்த இரக்கத்தைக்

குறிப்பது உருத்திராட்சமாம். (உருத்திரன் - சிவன், அட்சம் - கண்.) ஆதலால் சைவர்கள் யாவரும் உருத்திராட்சமணி தரித்தல் வேண்டும். உருத்திராட்சத்தைக் காணும்பொழுதெல்லாம் அது சிவபெருமானுடைய கருணை என்று நாம் அதை வணங்கவேண்டும். "சிவபெருமான் நம்முடைய பாசங்களாகிய துன்பத்துக்காக இவ்வளவு இரங்குவாரானால் நாம் அவைகளைப் போக்க எவ்வளவு முயற்சி செய்யவேண்டும். நாம் உலக இன்பங்களை நினைத்தலாகாது" என்று நாம் உருத்திராட்சத்தைக் காணும்போது எண்ணுகிறோம். சந்தியாவந்தனம், சிவமந்திரசெபம், சிவபூசை, சிவத்தியானம், சிவாலயதரிசனம் முதலிய சிவவழிபாடு செய்யுங்காலங்களில் உருத்திராட்சம் தரிப்பது உத்தமம். உருத்திராட்சம் சிரசில் இருபத்திரண்டு மணியும், கழுத்திலே முப்பது மணியும், கைகளிற் பன்னிரண்டு மணியுமாகத் தரிக்கலாம். உருத்திராட்சம் தரிப்பவர்கள் உள்ளபடி சிவபக்திமான்களாய் இருத்தல் வேண்டும்.

3. பஞ்சாட்சரம்

கடவுளைத் தியானிப்பதற்கு மந்திரத் தியானத்தைப்போல் வாய்ப்பானது வேறொன்றுமில்லை. சிவமந்திரம் பஞ்சாட்சரம் என்று சொல்லப்படும். சைவ சமயத்தவர்களுக்கு விபூதி தரிப்பது எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் பஞ்சாட்சர செபம்.

தீட்சை பெற்றவர்கள் மாத்திரம் அம்மந்திரத்தைத் தியானிக்கவும் ஓதவும் உரித்துள்ளவர்கள். சைவசமயிகள் எல்லாரும் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்தல்வேண்டும்.

ஆதலால் சைவசமயிகள் எல்லாரும் தீட்சை பெற்றிருக்கவேண்டும். சமயதீட்சை பெருதவன் சைவசமயி என்று அழைக்கப்படத் தகுதி இல்லாதவன். ஒவ்வொரு சைவசமயியும் ஏழு வயதிலாவது அதற்கண்மையிலாவது சமயதீட்சை பெற்றுக் கிரமமாகப் பஞ்சாட்சரசெபஞ் செய்துவருதல் வேண்டும். பஞ்சாட்சரத்தின் பொருளையும் பெருமையையும் சிவதீட்சை பெற்றவர்கள் உண்மை விளக்கம், திருவருட்பயன் முதலிய சைவசித்தாந்த நூல்களிற் காணலாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமி பஞ்சாட்சர மகிமையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு பாடி இருக்கின்ருர்.

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதனுநம நமச்சிவாயவே.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்—சிவாலய தரிசனம்

ஸ்நானஞ்செய்து தோய்த்த சீலை உடுத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போகவேண்டும். கோயிலுக்குக் கிட்டப் போனவுடனே கால்களைக் கழுவிக் கோபுரத்தைக் கும்பிட்டுக்கொண்டு திருநந்திதேவரை வணங்கி "பகவானே அடியேன் உள்ளே புகுந்து சிவபெருமானைத் தரிசிப்பதற்கு அனுமதி தந்தருளும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு உள்ளே போகவேண்டும். பின்பு பலிபீடத்தையும் நந்திதேவரையுங் கும்பிடவேண்டும. அதன்பின் பிள்ளையா

ரையும், சிவலிங்கப் பெருமானையும், உமாதேவியாரை யும், நடேசர், தட்சிணாமூர்த்தி, சோமாஸ்கந்தர், சந்திர சேகரர், சுப்பிரமணியர் முதலிய மூர்த்திகளையும் சமய குரவர் நால்வரையுந் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்.

பிள்ளையாரைத் தரிசனஞ் செய்யும்பொழுது முட் டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுமுறை குட்டிக் கும்பிடவேண்டும். கும்பிடும் போது வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கி நிற்கவேண் டும். ஆண்கள் அட்டாங்க நமஸ்காரமும் பெண்கள் பஞ் சாங்க நமஸ்காரமும் மூன்றுதரத்துக்குக் குறையாமற் செய்யவேண்டும். தலை, கைகள் இரண்டு, செவிகள் இரண்டு, மோவாய், புயங்கள் இரண்டு, என்னும் எட்ட வயவங்களும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதல் அட்டாங்க நமஸ்காரம். தலை, கைகள் இரண்டு, முழந் தாள்கள் இரண்டு, என்னும் ஐந்து அவயவங்களும் நிலத் திலே பொருந்தும்படி வணங்குதல் பஞ்சாங்க நமஸ்கா ரம். பின்பு எழுந்து இரண்டு கைகளையுங் குவித்துத் தியானஞ் செய்துகொண்டு மெல்ல மெல்லக் கோயிலைச் சுற்றிவந்து பின்பும் சந்நிதானத்திலே நமஸ்காரஞ் செய் யவேண்டும். * பிரதட்சிணஞ் செய்தபின்பு, சண்டேசு ரர் சந்நிதியை அடைந்து கும்பிட்டுத்தோத்திரஞ்செய்து, மூன்றுதரங் கைகொட்டி, சிவதரிசனத்தின் பலனைத் தரும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். பின்பு சுவாமி சந்நிதா னத்தில்வந்து ஒருமுறை நமஸ்காரஞ் செய்து வீட்டுக்

* பிரதட்சிணம் = சுற்றிக் கும்பிடுதல். சரீரம் முழுதும் நிலத்திலே பொருந்தச்சுற்றுதல் அங்கப்பிரதட்சிணம் என்று சொல்லப்படும்.

குப் போதல்வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளுங் கோயிலுக்குப் போவது உத்தமம். அப்படி ஒவ்வொருநாளும் போக இயலாதவர்கள் திங்கட்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, பிரதோஷம், பௌர்ணிமை, அமாவாசை, திருவாதிரை, கார்த்திகை, மாசப்பிறப்பு, சூரியகிரகணம், சந்திரகிரகணம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி, விநாயகசதுர்த்தி, விநாயகசட்டி, கந்தசட்டிமுதலிய புண்ணியகாலங்களிலாயினும் சுவாமி தரிசனஞ்செய்தல்வேண்டும்.

கோயிலுக்குப்போனல் வேடிக்கைகளை விரும்பாமல் சிவவழிபாட்டிலேயே மனதைச் செலுத்துதல் வேண்டும். இந்த ஊரிலே வருஷத்துக்கு இரண்டுமுறை பெரியநீதிபதி விசாரணைக்கு வருகின்றார். அங்கே நாம் நிற்கும்பொழுது எவ்வளவு அமைதியாயும் பயபக்தியாயும் நிற்கின்றோம். இருமல் வந்தாலும் அடக்கிவிடுகின்றோம் நீதிபதிக்கு முன்னே இவ்வளவு பயபக்தியாய் நின்றால் நமது சக்கரவர்த்திக்குமுன் எப்படி நிற்போம். அப்படியானல் கடவுள் சந்நிதானத்திலே நாம் எப்படி நிற்கவேண்டும். நமது சக்கரவர்த்திக்கு இந்தப் பூமியில் ஒரு சிறுப் பகுதியுண்டு. இந்தப் பூமி முழுவதும் அவருக்கிருந்தால் அவர் எவ்வளவு பெரியவராயிருப்பார். இந்தப் பூமியிலும் சூரியன் பதின்மூன்று இலட்சம் பங்குபெரியது. சூரியனிலும் ஆயிரம்பங்கு பெரிய நட்சத்திரங்கள் கோடானுகோடி இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கிய சிவபெருமான் எவ்வளவு பெரியவர் என்பதை நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள்! உண்டாக்கினதும் எப்படி? உண்டாக்க வேணுமென்று அவர் நினைக்கவுமில்லை. அவர் இருக்க எல்லாம்

உண்டாகின்றன. இப்படியானல் சிவபெருமானுடைய பெருமை எவ்வளவு! பெரிய நீதிபதிக்கு முன்னே நிற்கும்போது இருமல் வந்தாலும் அடக்கிக்கொண்டு பயபக்தியாய் நிற்கவேண்டுமானல், சிவபெருமானுடைய சந்நிதானத்திலே நாம் எவ்வளவு பயபத்தியாய் நிற்க வேண்டும். கோயிலுக்குப் போகிறவர்கள் இயன்ற அளவு தொண்டு செய்வது உத்தமம். குடைபிடித்தல், விளக்குப் பிடித்தல், வாகனங் காவுதல், பூந்தோட்டத்க்கு நீர்ப் பாய்ச்சுதல், கூட்டுதல், மெழுகுதல் முதலிய திருத்தொண்டுகளில் ஒன்ருவது செய்தல் வேண்டும்.

கடவுளுடைய பரிசுத்தமான சந்நிதானத்தில் துன்மார்க்கிகளாகிய தாசிகளை வருவித்து நடனஞ் செய்விப்பது மகாபாதகமாகும். கடவுளுடைய சந்நிதியில் நாம் அவரைப் பயபத்தியுடன் வழிபடுவதற்குப் பதிலாகத் தாசிகளின் நடனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது எவ்வளவு கொடுமை! அச்செய்கை கடவுளை எவ்வளவு அவமதிக்கிறதாக முடிகின்றது. திருவிழாக்களுக்குத் தாசிகளை அழைப்பவர்களும் அங்கே தாசிகளுடைய நடனத்தைப் பார்ப்பவர்களும் பெரும்பாதகஞ் செய்கிருர்கள். திருவிழா நடத்துகிறவர்கள் தங்கள் புகழுக்காகத் திருவிழாவுக்குத் தாசிகளை அழைக்கின்ருர்கள். அதனுலே ஜனங்கள் அதிகமாய் வருவார்கள். ஜனங்கள் அதிகமாய் வந்தார்களாயின் திருவிழாச் சிறப்பாக நடந்ததென்று மற்றவர்கள் புகழுவார்கள் என்பது இவர்களுடைய கருத்து. இவர்களுக்கு அறிவு வராதானல், அறிவாளிகளும் யோக்கியர்களும் அப்படியான திருவிழாக்களுக்குப் போகாமல் விட்டால் அந்த வழியாகச் ஜனத்தொகை

குறையும். ஜனத்தொகை குறையவே தாசிகளை அழைக்கும் வழக்கமுங் குறையும். தேவபத்தி உள்ளவர்கள் தங்கள் நன்மைக்காகவும், திருவிழா நடத்துகிறவர்களுடைய நன்மைக்காகவும், மற்றவர்களுடைய நன்மைக்காகவும் தாசிகள் அழைக்கப்படுந் திருவிழாக்களுக்குக் கிட்டவும் போகாதிருப்பார்களாக.

இன்னும் திருக்கோயிலிலே செய்யலாகாத குற்றங்கள்:—(1) ஆசாரமில்லாது போதல், (2) கால் கழுவாது போதல், (3) எச்சில் உமிழ்தல், (4) மலசலங் கழித்தல், (5) மூக்கு நீர் சிந்துதல், (6) வெற்றிலைபாக்கு உண்டல், (7) மூக்குத்தூள் போடுதல், (8) போசனபானம் பண்ணுதல், (9) ஆசனத்திருத்தல், (10) சயனித்தல், (11) காலை நீட்டிக்கொண்டிருத்தல், (12) மயிர் கோதி முடித்தல், (13) சூதாடல், (14) தலையிலே சீலை தரித்துக் கொள்ளுதல் (15) தோளிலே சீலை போட்டுக்கொள்ளுதல் (16) போர்த்துக்கொள்ளுதல், (17) சட்டை யிட்டுக் கொள்ளுதல், (18) பாதரக்ஷை யிட்டுக்கொள்ளுதல், (19) விக்கிரகத்தைத் தொடுதல், (20) நிருமாலியத்தைக் கடத்தல், (21) நிருமாலியத்தை மிதித்தல், (22) கொடிததம்பம், பலிபீடம், இடபதேவர், விக்கிரகமென்னும் இவைகளின் நிழலைமிதித்தல், (23) வீண்வார்த்தை பேசுதல், (24) சிரித்தல், (25) சண்டையிடுதல், (26) விளையாடுதல், (27) சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கே போதல், (28) ஓடி வலம்வருதல், (29) சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்குமிடையே நமஸ்கரித்தல், (30) முற்பக்கத்தும் பிற்பக்கத்தும் வணங்குதல், (31) திருவிளக்கவியக்கண்டும் தூண்டாதொழிதல் முதலியவைகளாம்.

பத்தாம் அதிகாரம் — நித்திய கருமம்

எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு முயற்சி இருக்கின்றது. சிலர் பொருள் தேடுகிறார்கள், சிலர் வேறு முயற்சிகள் பார்க்கிறார்கள். இந்த முயற்சிகளை அவரவர் செய்கிறதற்கு ஒவ்வொரு தூண்டுகோலிருக்கின்றது. சிலர் படிப்பிலேயுள்ள ஆசையாற் படிக்கிறார்கள், சிலர் உபாத்தியாயர் தாய் தகப்பன் முதலியோருடைய ஏவுதலாற் படிக்கின்றார்கள். பொருள் தேடுகிறவர்கள் தங்களுடைய தேவைக்காக அதிலே முயற்சிசெய்கிறார்கள். சிலர் பொழுது போக்கில்லையே என்ற எண்ணத்தினாலேவப்பட்டுச் சிலமுயற்சிகளைச் செய்கின்றார்கள். இப்படியாக நாங்கள் இந்த முயற்சிகளைச் செய்கிறதற்குப் பல தூண்டுகோல்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் நமக்கு மனத்துன்பம் அல்லது சரீரத் துன்பம் வந்து சேரும்.

கடவுள் வழிபாடு என்ற முயற்சிக்கு ஒரு விதமான தூண்டுகோலுமில்லை. அதைச் செய்யாவிட்டால் துன்பந் தோற்றுவதுமில்லை. அதை நினைக்கப் பண்ணுவதற்கு இயல்பிலே ஒரு வழியுமில்லை. ஆதலால் நாம் ஒவ்வொரு நாளுங் கடவுளைப் பலமுறையும் நினைப்பதற்காகச் சிலவழிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் நித்தியகருமமென்று சொல்லப்படும்.

நாங்கள் இங்கே பிறந்து பாடுபடுவதெல்லாம் நம்மைப் பீடித்திருக்கும் மலங்களினின்றும் நீங்கிக் கடவுளோடு சேர்ந்து பேரானந்தத்தை அடைவதற்காகவாம்.

கடவுள் வழிபாடில்லாமல் இது இயலாது. ஆதலால் கடவுளை வழிபடுவதற்கு நிச்சயமான வழியாகிய நித்திய கருமத்தைப்போல நமக்குப் பெருந்துணை வேறென்ன இருக்கிறது? குருடனுக்கு ஒருவழிகாட்டிபோல நமக்கு நித்திய கருமமிருக்கின்றது. நாம் நித்திய கருமத்தை ஒழுங்காகவுஞ் சரியாகவுஞ் செய்தால் மலங்களி னின்றும் நீங்கிப் பேரானந்தமாகிய முத்தியை இலகு வில் அடைவோம்.

விடிகிறதற்குமுன் நித்திரைவிட்டெழுதல் வேண் டும். எழும்பும்போது "சிவசிவ" என்று சொல்லிக் கடவுளைத் தியானிக்கவேண்டும். பின்பு கை கால் கழு வித் திருநீறுபூசிக் கடவுளைத் தோத்திரம் பண்ணவேண் டும். அவசியகருமம் முடித்துப் பல்விளக்கின பிற்பாடு முகங்கழுவி விபூதிதரித்துச் சிவபெருமானைத் தியா னிக்கவேண்டும். சீலை முதலியவைகளைத் தோய்த்து விட்டு ஸ்நானஞ்செய்யப் போகும்பொழுது சிவபெரு மானைவணங்கித் தண்ணீரைச் சிவசத்தி என்று பாவித்து அதனாலே சரீரத்தையும் மனத்தையும் சுத்தம்பண்ணுவ தாகப் பாவிக்கவேண்டும். பின்பு விபூதி தரித்துக் கொண்டு சிவத்தியானஞ் செய்யவேண்டும். தீட்சை பெற்றவர்கள் சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். அதன்பின் கோயிலுக்குப்போய் வருவது நல்லது. சாப் பிடத் தொடங்குமுன் சிவபெருமானைத் தியானித்து அவர் தந்த ஆகாரத்துக்காக அவரைத் துதித்து அவ ருக்கு நிவேதனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி நிவே திக்கும்பொழுது நம்மையும் அவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்த தாகப் பாவிக்கவேண்டும். படைத்த சாதத்தின் ஒரு

பகுதியைக் காகம் நாய் முதலிய பிராணிகளுக்காக எடுத்து வைத்தல்வேண்டும். சாப்பிடும்போது அவசிய மில்லாத பேச்சுப் பேசாமற் சிவபெருமானை நினைக்க வேண்டும். சாப்பாடு முடிந்தபின்பு விபூதிபூசிச் சிவ பெருமானைத் தியானிக்கவேண்டும். வீட்டைவிட்டு வெளியேபோகும்போது விபூதிதரிக்கவேண்டும். விபூதி தரிக்கும்போதெல்லாம் சிவபெருமானைத் தியானிக்க வேண்டும். வழியிலே கோயில்களைக்கண்டால் கும்பிட் டுக்கொண்டு போதல்வேண்டும். கோயிலிலே அடிக்கப் படுகிற மணிச்சத்தங் கேட்கும்பொழுதெல்லாம் கட வுளைத் தியானிக்கவேண்டும். நம்முடைய வேலைகள் செய்து முடிந்தபின் வீண்கதைகள் பேசப்போகாமற் கடவுளைத் தியானிக்கவேண்டும். அல்லது தேவாரம், திருவாசகம், சிவனடியார் சரித்திரம் முதலிய பக்திநூல் களை அல்லது ஞானசாஸ்திரங்களை வாசிக்கவேண்டும். அல்லது அவைகளைப்பற்றிப் பேசவேண்டும். நித்திரைக் குப் போகுமுன் விபூதி பூசவேண்டும்.

இப்படிச் செய்துவந்தால் ஆத்மாவைப்பற்றியும் கடவுளைப்பற்றியும் உள்ள எண்ணம் அதிகமாக இருக்கும். உலக இன்பங்களைப்பற்றிய எண்ணம் அதிகம் வராது. சிவபக்தியினாலும் நல்லொழுக்கத்தினாலும் ஆன்மா ஈடேற்றமடையும். நாம் பிறவி எடுத்தபலனை அடைந்து கொள்வோம்.

———

பதினோராம் அதிகாரம்.—கடவுள் வழிபாடு

திருவாசகம்

முத்தனை முதற்சோதியை முக்கணப்பனை முதல்வித்தினைச்
சித்தனைச் சிவலோகனைத் திருநாமம் பாடித்திரிதரும்
பத்தர்காளிங்கே வம்மினீருங்கள் பாசந்தீரப் பணிமினோ
சித்தமார்தருஞ் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே.

1. வழிபாட்டின் நோக்கம்

கடவுள் வழிபாட்டின் நோக்கம் உண்மைப் பொருளாகிய கடவுளுடைய திருவடிகளை அடைதலாம். நமது மனம் பொதுவாக உலகஇன்பங்களைப் பற்றுகிறது. சிலர் சாப்பாட்டுச் சுவையையும், சிலர் இடம்பமான உடை உத்தரீயங்களையும், சிலர் மதிப்புக் கீர்த்திகளையும் சிலர் மற்றும் சிற்றின்பங்களையும் மேம்பட்டபொருளென்று எண்ணி மயங்குகின்றார்கள். அப்படி மயங்குதலினாலே தங்களுடைய காலத்தையும் கருத்தையும் இவைகளைப் பெறுகிறதற்காகச் செலவழிக்கிறார்கள்.

மேலே சொல்லப்பட்டவைகள் ஆணவத்தின் முனைப்பினால் உண்டான அஞ்ஞான ஆசைகள். எல்லாம் நிலையற்றவைகள். பொய்யானவைகள், கடவுள் ஒருவரே மெய்ப்பொருள். அவருடைய திருவருளே நிலையான செல்வம். கடவுள் வழிபாட்டினாலே பொய்யான இன்பங்களிலே உள்ள பற்றைவிட்டு மெய்ப்பொருளாகிய அவருடைய திருவருளையும் பேரின்பமாகிய அவருடைய திருவடிகளையும் பெற விரும்புகின்றோம்.

ஆதலால் கடவுளை வழிபடும்போது உலக இன்பங்களை விரும்பி வழிபடுவது தகுதியன்று. உலக இன்பங்

களைப் பெறுவதே நோக்கமாக நாங்கள் பிறக்கவில்லை. அந்த இன்பங்களிலேயுள்ள பற்றைப்போக்கி ஞானத்தை வருவித்தற்காகவே நாம் விவேகசிருட்டியாய்ப் பிறந்திருக்கிறோம். அவருடைய திருமுன்னிலையில் நின்றுகொண்டு, "கடவுளே என்னைப் பெரிய பணக்காரனாக்க வேண்டும். என்னுடைய சம்பளத்தை உயர்த்துவிக்க வேண்டும். எனக்குக் காணி பூமி அதிகமாய் வரப்பண்ண வேண்டும்" என்று சிலர் வேண்டுதல் செய்கிறார்கள். இது, ஒரு காய்ச்சல் வருத்தக்காரன் வயித்தியனைப் பார்த்து "நல்லெண்ணெய்யும் மரவள்ளிக்கிழங்கும் சாப்பிடவேண்டும்" என்று கேட்பதுபோலாகும். இந்தச் செயல்களாலே காய்ச்சல் அதிகப்படும். உலக இன்பங்களுக்குரிய மிகுந்த செல்வம் முதலியவைகள் ஆன்மாவின் வியாதியாகிய ஆணவத்துக்குத் துணையாக நிற்பன. இவற்றிலேயுள்ள பற்றைக் கெடுக்கும்படி கடவுளை வேண்டுதல் செய்வது தகுதி. நம்முடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக நமக்கு அளவான சாப்பாடுவேண்டியதுதான். அதை நாம் பெற்றுக்கொள்வதற்குக் கடவுள் வழி கொடுத்திருக்கிறார். நம்மால் வேறொன்றும் இயலாவிட்டால் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிடலாம். ஆதலால் போசனத்துக்காகவும் கடவுளை வேண்டுதல் செய்வது அவசியம் இல்லை. நமது இனத்தவர்களையும் சிநேகிதர்களையும் செல்வத்தையும் துணையென்று நினைத்து இல்வாழ்க்கையில் இருக்கும் நாங்கள் நமது தேவைகளுக்காகக் கடவுளை வேண்டுதல் செய்வது சரியன்று.

கொடிய நோய் வந்த காலத்திலும் வேறு பெரிய இடையூறுகள் வந்த காலத்திலும் அவைகளை நீக்கும்படி

கடவுளை வேண்டுதல் செய்வது பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தாருக்குக் குற்றமன்று. நிவிர்த்தி மார்க்கத்தார் மோட்சத்தை நோக்கமாக வைத்துக்கொண்டு அதற்குத் துணையாகிய சரீரத்தைப் பாதுகாக்க முயற்சி செய்வது குற்றமன்று. ஆயினும் மோட்சவழியைக் காட்டும்படி கடவுளைப் பிரார்த்தித்தால் அதற்குத் துணையாவதெல்லாம் அவர் தருவார்.

நமது சுகத்தைக் குறித்துக் கடவுளை வேண்டுதல் செய்வதினால் தீமைகளும் வரக்கூடும். ஒரு மனிதன் கடவுளை மிகவும் வேண்டுதல் பண்ணிவந்தான். அவனுடைய மனைவிக்கு ஒருமுறை ஒரு பொல்லாத நோய் உண்டானது. அவளுடைய நோயை மாற்றும்படியாக அவன் இராப்பகலாகக் கடவுளை வேண்டுதல் பண்ணினான். அவளுடைய நோய் மாறவில்லை, அவள் இறந்து போனாள். அவள் இறந்த அன்றைக்கே அவன் கடவுளை மறந்தான். சைவனாயிருந்த அவன் அன்றுதொடங்கி விபூதி பூசுவதும் இல்லை, கடவுளை வணங்குவதும் இல்லை. அன்றைக்கே வீணனானான். இப்படியான வரங்களைக் கடவுளிடம் கேட்பதினால், உள்ள கடவுள்பக்தியும் முற்றாக அற்றுப்போக, வீணர்களாகவும் வரும்.

ஆயினும் முன் கடவுளிலே பக்தியில்லாத அநேகர் பிறருடைய ஏவுதலினால் கடவுளை வேண்டுதல் செய்து தாம் விரும்பியவற்றை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதினாலே மிகுந்த பக்திமான்களாய் வந்திருக்கிறார்கள். வேண்டுதல் செய்து கிடையாவிட்டாற் கடவுளை மறக்கக் கூடியவர்கள் இப்படியாக வேண்டுதல் செய்யவேகூடாது. மறக்கமாட்டாதவர்கள் இப்படி செய்வதிலே குற்றமில்லை.

ஆன்மாவாகிய நாம் ஆணவமாகிய கொடிய வியாதியினாற் பீடிக்கப்பட்டு அளவிலாத் துன்பங்களை அளவில்லாத பிறவிகள்தோறும் அநுபவிக்கின்றோம் இந்த வியாதியோடொத்துப் பார்க்கும்பொழுது நமது சரீரத்துக்கு வருகின்ற வியாதி ஒரு வியாதியன்று. இந்தச் சரீரம் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ இன்னும் சில வருஷத்திலோ அழியும். அழிகிற இயல்பையுடைய உடம்பை அழிக்க வரும் வியாதி ஒரு வியாதியா? ஒரு காலமும் அழியாததாகிய ஆன்மாவின் வியாதியல்லவோ கொடிய வியாதி. இந்த வியாதி எங்களை அளவில்லாத காலமாக வருத்துகின்றது. இந்த வியாதியை நீக்கும்படி கடவுளைக் கேட்பதே எங்களுடைய பிரதானமான கடனாகும். இதை ஆயிரந்தரம் கேட்டபின்பு ஒருமுறை நமது சரீர வியாதியைத் தீர்க்கும்படி கடவுளைக் கேட்கலாம். சரீரம் இருந்தால் ஆன்மாவும் ஈடேறுந்தான். சரீர வியாதிக்காக எவ்வளவு கவலைப்படுகின்றோம். ஆன்மாவின் வியாதியாகிய ஆணவத்தைப் போக்குவதற்கு நாம் அதிற்கோடி முறை அதிகங்கவலைப்பட வேண்டும். இந்த வியாதியைத் தீர்க்கும்படி நாம் எப்போதும் கடவுளை வேண்டுதல் செய்ய வேண்டும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், "பாழ்த்த பிறப்பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே" என்றும், "வருகவென்றென்னை நின்பால் வாங்கிடவேண்டும் போற்றி" என்றும், "கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே" என்றும், "நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை ஏத்த முழுவதுமே", என்றும், "நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப் பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் போரறே," என்றும் வேண்டுதல் செய்தார்.

கடவுள் இந்த ஆணவமாகிய வியாதியை மாற்று வதே தமது தொழிலாக உடையவர். இந்த வியாதியை மாற்றும்படி அவரை வேண்டுதல் செய்தால் அவர் இந்த வியாதியை விரைவாக மாற்றி அருளுவார். இந்தத் தீராநோயைத் தீர்த்தருளும் வைத்தியராதலினாலே அவருக்குப் பெயர் *வைத்தியநாதன் என்று முன்னே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரத்தைக் கேட்பதே தகுதி. இதைக் கேட்டால் நமக்குக் கிடைப்பது நிச்சயம். உலக விஷயங்களைப்பற்றிக் கேட்பது தகுதியுமன்று; கேட்டால் கிடையாமல் போவதுமுண்டு.

நமக்கு நிலையான செல்வம் சிவபெருமானுடைய திருவடியாகிய மெய்ஞ்ஞானமாம். அதைத் தரும்படி கடவுளைக் கேட்கவேண்டும். நாம் எந்தப்பிறவி எடுத்தாலும் நம்மிலே அளவில்லாத மெய்யன்பு உடையவர் அவர் ஒருவரே. ஆதலால் அவரிலே நமக்குப் பற்று வரும்படியாக அவரை வேண்டுதல் செய்வது அவசியம். அவரை இடைவிடாமல் நாம் தியானிக்கக்கூடியதாக அருள் செய்யும்படி கேட்பது அவசியம்.

2. தியானம்=ஆத்மதியானம்.

வேண்டுதல்செய்வது கடவுள் வழிபாட்டின் ஓர் அங்கமாம். கடவுள் வழிபாட்டின் வேறோர் அங்கம்

சிவஞான சித்தியார் (சு II-33)

* "அருளினா லுரைத்தநூலின் வழிவாராத தன்மஞ்செய்யி
னிருளுலா நிரயத்துன்பத் திட்டிரும் பாவந்தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்கமாதி போகத்தாற் புணியந்தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்கமூர்க்கும் மருந்திவை வயித்தியநாதன்."

தியானம். தியானமாவது நினைத்தல். நாம் இரண்டு காரியத்தைப்பற்றித் தியானிக்கவேண்டும். நாம் ஆணவத்தினாலே பீடிக்கப்பட்டு ஒவ்வொருநாளும் அநேக பிழைகளைச் செய்கின்றோம். இந்தப் பிழைகளினாலே நாம் கெடுகின்றோம். நாம் ஈடேறுகிறதற்காக இன்னது செய்யலாம் இன்னது செய்யக்கூடாது என்று கடவுள் விதித்தருளியிருக்கிறார். நாம் நிலையற்ற இன்பங்களுக்காக அந்த விதிகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நடக்கின்றோம். இனிமேல் நாம் அப்படிச்செய்யக்கூடாதென்று திடமான தீர்மானஞ்செய்து

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங்கோள்களவு
கல்லாமற் கைதவரோ டிணங்காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமல் தோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே"

என்று வேண்டுதல் செய்யவேண்டும். இப்படியாக நமது நிலையை நினைத்தல் ஒருவகைத் தியானம்.

சிவத்தியானம்

கடவுள் ஞானமயமாயிருக்கிறார். நித்திய ஆனந்தராயிருக்கின்றார். ஒன்றிலே விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவராயிருக்கிறார். நாம் கடவுளோடு சேர்ந்து அந்த ஆனந்தத்தை அநுபவித்து மெய்ஞ்ஞானத்தை அடையவேண்டும். இது கடவுளைப்பற்றிய தியானத்தில் முதற்பகுதி.

இரண்டாவது, கடவுள் நமக்கு எவ்வளவு காரியங்களைத் தந்திருக்கிறார். இந்த அருமையான சரீரத்தைத் தந்திருக்கிறார். இந்தச் சரீரத்தின் விலையை ஆர் மதிக்கக்கூடியவர்கள்? உலகத்திலேயுள்ள செல்வம் முழுவதை

யும் ஒருமிக்கக் கொண்டுவந்து குவித்துக்கொடுத்தாலும் இப்படியான ஒரு தேகத்தை விலைக்கு வாங்கமுடியுமா? ஒரு மோதிரத்தை ஒருவர் உனக்கு உபகாரமாகத் தந்தால் அவரை எவ்வளவாக நேசிக்கிறாய்? விலைமதிக்கப் படாத இந்தச் சரீரத்தைத்தந்த கடவுளை நாம் எவ்வளவாக நேசிக்கவேண்டும். நம்மை ஈடேற்றுவதற்காக இதைப்போன்ற கோடாநுகோடி சரீரம் எத்தனை நமக்கு முன்னே தந்திருக்கிறார்.

மூன்றாவது, ஒரு குழந்தைக்கு வேறு இனத்தவர்கள் நூறுபேர் இருந்தாலும் அதினுடைய தாய் அதைப் பார்ப்பதுபோல அவர்களெல்லாரும் கூடினாலும் அவ்வளவு அன்பாகப் பார்க்கமுடியுமா? தாய்போன்ற ஒரு திரவியமுண்டா? கடவுளோ பெற்ற தாயிலும் பார்க்கக் கோடிபங்கு நம்மிலே அன்புள்ளவர். பெற்ற தாய் இந்தப் பிறவியிலே மாத்திரம் நம்மைக் காப்பாள். அதுவும் இந்தப் பிறவி முழுவதும் நம்மைக் காப்பாற்ற அவளுக்கு வல்லமையில்லை. கடவுளோவென்றால் எத்தனைகோடி பிறவி எடுத்தாலும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அன்பு பொழிந்துகொண்டிருக்கிறார். நாம் பெற்ற தாயை நேசிப்பதிலும் பார்க்க எத்தனை கோடிபங்கு அதிகமாகக் கடவுளை நேசிக்கவேண்டும்?

நாலாவது, நமக்கொரு கொடிய வியாதிவந்தால் அந்த ஒரு வியாதியை மாற்றுகிற வைத்தியனுக்குப் பொருள் கொடுத்தபின்னும் நாம் அவனில் மிகவும் அன்புள்ளவர்களா யிருக்கின்றோம். அழிவதாகிய இந்த ஒரு சரீரத்துக்கு வந்த வியாதியைப் பொருள் வாங்கிக்

கொண்டு மாற்றின வைத்தியனிலே நமக்கிவ்வளவு அன்பு உண்டாகுமானால், அழியாததாகிய ஆன்மாவுக்குள்ளதாகிக் கோடி காலமும் நீங்காத வியாதியை நம்மிடம் ஒரு பிரதிபலனும் கருதாமல் மாற்றுகின்ற கடவுளிலே நமக்கு இருக்கவேண்டிய அன்புக்கு அளவுமுண்டா? அவரை நினைக்க நினைக்க நமது மனம் உருகி ஒழுக வேண்டும். அளவற்ற ஆனந்த முண்டாகவேண்டும். வேறொருபொருளில் எண்ணமும் வரலாகாது.

“தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுள முருகி யழுதுடல் கம்பித்
தாடியு மலறியும் பாடியும் பரவியுங்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறு வன்பிற்
பசுமரத் தாணி யறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
யகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப
நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாருங்
கதியது பரமா வதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்” என்று

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தவாறு நாம் நிற்கவேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட வேண்டுதல் தியானங்களோடு, தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருவருட்பாக்களைப் பாடியும் பக்தியை வளர்க்கவேண்டும். பக்தியை வளர்த்

தற்கு அருட்பாக்களைப் பாடுவதுபோல வாய்ப்பானவழி வேறொன்றுமில்லை.

கடவுள் வழிபாடு இவ்வளவோடு முடிபவில்லை. இதுதான் கடவுள் வழிபாட்டின் தொடக்கம். கடவுள் வழிபாட்டின் பெரும்பகுதி நமது ஒழுக்கமாம். அதாவது மற்றைய உயிர்களோடு நாம் சம்பந்தப்படும்போது நாம் நடந்துகொள்ளும் வகையிலுள்ளதாம்.

३. நல்லொழுக்கம்

சிலர் ஒவ்வொருநாளும் ஒழுங்காகச் சிவபூசை செய்கிறார்கள். சிவபூசை செய்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் பொய் வழக்குப் பேசப்போகிறார்கள். வேறுசிலர் பசியிருந்து அநேக விரதங்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள். விரதங்கள் முடிந்த பிற்பாடு ஆடுகோழிகளை முரித்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். வேறு சிலர் நித்தியமும் கோயிலுக்குப்போய் வருகிறார்கள். கோயிலிலிருந்து வந்தபிற்பாடு பிறர் பொருளிலே ஆசைப்பட்டு அவர்களை ஏமாத்த முயற்சி செய்கிறார்கள். சிலர் ஒவ்வொருநாளும் தேவாரம் திருவாசகம் படிக்கிறார்கள். படித்து முடிந்தபின்பு தெய்வரூபமாகிய தங்கள் பிதாமாதாக்களைப் பலவிதமாகத் துன்பப்படுத்துகிறார்கள். இப்படியானவர்கள் கடவுளை உள்ளபடி வழிபடுகிறவர்களல்லர்.

இவர்களிற் சிலருடைய எண்ணம், "நாம் கடவுளிலே இவ்வளவு அன்பாய் இருக்கிறோம். நாம் என்ன தீமை செய்தாலும் அவர் பொறுத்துக்கொள்ளுவார்."

* இதைப்போலக் கொடிய எண்ணம் வேறில்லை. எவர்களும் தாங்கள் செய்த குற்றத்துக்காக வருந்தவேண்டும். அப்படியான எண்ணத்தோடு பாவஞ் செய்கிறவர்கள் மற்றவர்களிலும் பார்க்க நூறுமடங்கு அதிகம் வருந்துவார்கள்.

வேறு சிலருடைய எண்ணம் சிவபூசை முதலியவற்றிற்கும் நல்லொழுக்கத்திற்கும் ஒரு தொடர்புமில்லையென்பது. அதாவது தீய ஒழுக்கம் சிவபூசைக்குத் தடையானதன்று என்பது. இதுபோன்ற அறியாமை வேறில்லை.

ஒரு ராசன் தன்னுடைய பகைவனோடு போருக்குத் தொடங்குவதற்குமுன் தன்னுடைய கோட்டையைப் பெலப்பிப்பான், பெலமான பீரங்கியை ஏற்றுவான், சேனைகளுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும் சாப்பாட்டையும் சேர்த்துவைப்பான். இப்படி வைத்துக்கொண்டு உள்ளே நின்று போரை நடத்துவான். ஆன்மாக்களாகிய நாம் நம்முடைய சீவியத்திலே ஆணவத்தோடு போர் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. போருக்குத் தொடங்க முன் சிவத்தியானத்தினாலே நமது மனமாகிய கோட்டையைப் பெலப்படுத்துகின்றோம். அவரை வணங்குவதினாலே நாம் பெறுகின்ற திருவருளாகிய பீரங்கிகளினால்

---

* இப்படியானவர்கள் பொக்கமுள்ளவரென்று அப்பர் சுவாமிகள் பாடி அருளினர்.

"நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பர வர்தமை நாணியே."

ஆணவத்தின் சேனைகளாகிய ஆசைகளை அழிக்கின்றோம். ஆகவே இப்படி ஆணவத்தை வெல்லுவதே உண்மை யான கடவுள் வழிபாடு. கடவுள் வழிபாடு என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படும் சிவத்தியானம் முதலிய வைகள் ஆணவத்தை வெல்லுதற்காக உள்ள பிரதான கருவிகளாம். இப்படியான ஆயுதங்களைச் செய்து விட்டு ஆணவத்தின்வழிப்பட்டுப் பாவஞ்செய்கிறவர்கள் கோட்டையைப் பெலப்பித்தல் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்துவிட்டு, இவைகளைப் பிரயோசனப் படுத்தாமல் பகைவன் நிற்குமிடத்துக்குத் தனியேபோய் அவ னுக்குள் அகப்பட்டு மறியலாவாரைப்போல்வர். ஆத லால் சிவத்தியானம் சிவபூசை முதலியவைகளோடு நல் லொழுக்கமுஞ் சேர்ந்தால் மாத்திரம் அவைகள் சரியான சிவவழிபாடாகும்.

சிவஞான சித்தியார் (சு. II-24)

மனமது நினையவாக்கு வழுத்தமந்திரங்கள் சொல்ல
இனமலர் கையிற்கொண்டங் கிச்சித்த தெய்வம்போற்றிச்
சினமுத லகற்றிவாழுஞ் செயல்அறமானல் யார்க்கும்
முனமொரு தெய்வமெங்குஞ் செயற்குமுன் னிலையாமன்றே.

குறிப்பு.—1. சிவபூசை செய்கிற ஒருவர் தீய நடையுள்ள வராயிருப்பதுமுண்டு. சிலர் இதைப்பார்த்துவிட்டுச் சிவபூசை யினுல் ஒரு பலனுமில்லையென்று சொல்லுவார்கள். இது எது போல என்ருல்: நீந்தப்பழகின ஒருவன் கப்பல் உடைந்தபொ ழுது கடலுக்குள்ளே விழுந்தான். கரை தூரமாயிருந்ததினுலோ அல்லது எதாவது ஒன்றில் சிக்குப்பட்டோ அவன் நீந்தித் தப் பிக்கொள்ள முடியவில்லை. இதைக்கண்டு நீந்தப் பழகுவதினுல் ஒரு பலனுமில்லையென்று சொல்லுவதுபோலாகும். உண்மை

என்னவென்றால், சிவத்தியானம் செய்கிறவனொருவன் துட்டனா யிருந்தால், சிவத்தியானம் செய்யாவிட்டால் அவன் இன்னுமதி கம் துட்டனாயிருப்பான்.

2. சிவத்தியானம் மிகுந்த அன்போடு செய்யவேண்டும். ஆயினும் சிவத்தியானம் செய்யாமல் விடுவதிலும் பார்க்க அன்பு குறைந்த தியானம் நல்லது. காயத்தினாற்செய்த புண்ணியத் துக்கும் அதுக்குத்தக்க பலனுண்டு. எதுபோலவென்றால், உபாத்தியாயர் படிப்பிக்கிறபொழுது அவதானமாகக் கேட்பது அவசியம். ஆயினும் படியாமல் திரிகிறதிலும்பார்க்க அவதா னக் குறைவோடு படிப்பது நல்லது. அவன் பள்ளிக்கூடத்துக் குப் போய்க்கொண்டுவந்தால், பொதுவாக அவதானக்குறைவுள் ளவனா யிருந்தாலும் சில நாளிலே கவனமாயிருந்து அதன் பலனை அடைவான். அல்லது, இப்போது அவதானக் குறைவாயுள்ள வன் பின் ஒரு காலத்திலே அவதானமுள்ளவனாய் வந்து பெரும் பண்டிதனாகக் கூடும். அதுபோல இப்போது அன்பில்லாமல் தியானஞ் செய்பவன் பின்னொரு காலம் அன்போடு செய்து பெரும்பலனை யடையவுங் கூடும்.

3. சிவத்தியானஞ் செய்யாதவர்கள் சிலர் நல்லொழுக்க முள்ளவர்களாய் இருப்பதைப் பார்த்து, “பார், அவன் கடவுளை வணங்காதவன், அவன் யோக்கியனாக இருக்கவில்லையா?” என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அவன் முற்பிறவிகளிலே சிவத்தியா னஞ் செய்திருந்தபடியால்தான் இப்போது யோக்கியனாயிருக்கி றான். அவன் இந்தப் பிறவியிலும் சிவத்தியானம் உள்ளவனாய் இருந்தால் இபபோதிருப்பதிலும்பார்க்க அதிகம் நல்லொழுக்க முள்ளவனாய் இருப்பான். ஒரு பிறவியிலும் கடவுள் வழிபாடு செய்யாதவர்களுக்கு நன்மை தீமை என்னும் பேதமேயில்லை.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்—அறம்

சிவஞான சித்தியார் (சு-II 23)

ஒழுக்கம் அன்பு அருள் ஆசாரம் உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கிலாத்தவம் தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
அழுக்கிலாத்துறவு அடக்கம் அறிவொடு அர்ச்சித்தல் ஆதி
அழுக்கிலா அறங்களானல் இரங்குவான் பணியறங்கள்.

1. பொதுக் குறிப்புகள்

கடவுள் வழிபாட்டிற்குப் பிரதானமான அங்கம் நல்லொழுக்கமென்று முன்னரே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நல்லொழுக்கமில்லாதவர் செய்யும் சிவவழிபாடு வழிபாடாகாது. சிவவழிபாட்டின் உண்மையான பயனை அடைவதற்கு நல்லொழுக்கம் இன்றியமையாதது. நல்லொழுக்கம் கடவுள்வழிபாட்டிற்கு அவசியமாவது போலக் கடவுள்வழிபாடு நல்லொழுக்கத்துக்கு அவசியமானது. கடவுள் வழிபாடு ஒருவனுடைய மனதை இளகச் செய்கின்றது. அவனுடைய மனதில் இரக்கத்தை உண்டாக்குகின்றது. அதனுல் அவனுக்குச் சமய சாஸ்திரங்களிலே நம்பிக்கை உண்டாகிறது வேதாகமங்களின் வழிப்பட்டு நடக்க முயலுவான். தெய்வ விசுவாசம் அற்றவன், பொய் சொல்வதனுல் அதிகம் லாபம் அடையக்கூடுமென்றும் அப்பொய்யை வேறொருவருங் கண்டுகொள்ள மாட்டார்களென்றும் தோன்றும்பொழுது, மெய்பேசுவதை விட்டுப் பொய்சொல்ல நினைப்பான். அவனைப் பொய்பேசாதபடி தடுப்பது ஒன்றுமில்லை. தந்தை தாய் குருமுதலிய பெரியோர்களிடத்தில் விசு

வாசமில்லாதவர்கள் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் தாங்கள் விரும்பியபடி யாதொரு தடையுமின்றி நடப்பதை எங்குங் காணலாம். அதுபோலவே கடவுளில் விசுவாசமில்லாதவர்கள் அவருடைய வேதாகம விதிகளுக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களாய்த் தங்கள் எண்ணப்படியே நடக்க முயலுவரீர்கள். ஆதலால் நல்லொழுக்கத்திற்குக் கடவுள் வழிபாடு அவசியம் வேண்டியதாகும்.

கெட்டவர்களுடனே சிநேகஞ் செய்யும் நல்லவனும் கெட்டவனுவதுபோல நல்லவருடனே சிநேகஞ் செய்யும் கெட்டவனும் நல்லவனுவான். நல்லவர்கள் எவர்களுக்கும் நன்மையையே செய்வார்கள். அவர்கள் தங்களோடு சேர்ந்து நடப்பவர்களிடத்தில் உள்ள குற்றங்களை அவர்களுக்குக் காட்டி அவர்கள் நல்வழியிலே நடப்பதற்கு ஏற்ற புத்தி சொல்வார்கள். நல்லவர்களுடன் செய்யுஞ் சம்பாஷணை அற்பம் அற்பமாகக் கேட்பவருடைய மனதிலே பதிந்து மனதை நல்வழிப்படுத்திவிடுகின்றது. நல்லவர்களுடனே கூடுகிறவன் அவர்களுடைய நடையை முன்மாதிரியாகக்கொண்டு தானும் நல்லொழுக்கமுள்ளவனுக நடக்க ஏவப்படுகிறுன். இளமை தொடங்கி நல்லவர்களுடனே சகவாசஞ் செய்கிறவன் சன்மார்க்கனுய் வருவது மிகவுஞ் சுகமான காரியம். ஆதலால் எப்பொ

தெய்வவிசுவாசமற்றவர்கள் நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாய் இருப்பதுமுண்டு. ஆனல் அவர்களை நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாய் இருக்கும்படி கட்டாயப் படுத்துவது ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் விரும்பினல் நல்லொழுக்க முள்ளவர்களாய் இருக்கலாம். விருப்பமில்லாதிருந்தாற் தீயவர்களாகலாம். நல்லொழுக்க அனுசரிப்பு அவர்களுடைய விருப்பத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது

ழுதும் நல்லவர்களையே காணவேண்டும். நல்லவர்களுட னேயே சம்பாஷிக்கவேண்டும். நல்லவர்களைப்பற்றியே பேசவேண்டும். அவர்களுடனேயே சகவாசஞ் செய்தல் வேண்டும்.

"நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே—நல்லார்
குணங்க ளுரைப்பதுவு நன்றே யவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று."

ஒருவன் எப்படிப்பட்டவர்களுடனே சேருகின்றான் என்பதை அறிந்தால் அவன் எப்படிப்பட்டவனென்பது அறிந்துகொள்ளலாம். கள்வருடன் கள்வரும், சூதாடி களுடன் சூதாடிகளும், கற்றவருடன் கற்றவரும், நல்ல வருடன் நல்லவருஞ் சேர்வதே உலகவழக்கமாய் இருக் கிறது. ஒருவன் நீந்தப் பழகும்போது முதல்முதல் அதிகம் பிரயாசப்படுகிறான். தண்ணீர் மூக்கினுள்ளே போகின்றது. திடீரெனத் தாழ்ந்துபோகிறான். எவ்வ ளவோ பாடுபடவேண்டி இருக்கிறது. பழகிவிட்டா லோ நீந்துவது ஒரு பிரயாசமாகத் தோன்றுவதில்லை. பராக்குப் பார்த்துக்கொண்டும் நீந்தலாம். நீந்துவதை விட்டுக் குளத்திலிருந்து வெளியேவர மனம்வராது. அவ்வளவு இன்பமாய் இருக்கும். நாம் குழந்தைப் பரு வத்திலே நடக்கப் பழகும்போது எத்தனையோ முறை விழுந்து விழுந்து அழுகையோடு எழும்புகிறோம். பின்பு நடப்பது மாத்திரமல்ல ஓடுவதும் இலகுவாயிருக்கின் றது. ஓடுவது ஒரு விளையாட்டாயும் இன்பமாயுமிருக் கும். இப்படியே நல்ல செய்கைகள் தொடக்கத்திலே பிரியவீனமாக இருந்தாலும் அந்தப் பிரியவீனத்தை

நினையாமல் அவைகளைச் செய்துகொண்டு வருதல்வேண்டும். செய்துவந்தால் அவைகள் பின்பு மிகவும் பிரியமான செயல்களாகும். உதாரணமாக ஒருவன் என்னை ஏசுகின்றானென்று எண்ணிக்கொள்வோம். அவன் ஏச எனக்குக் கோபம் வருகின்றது. நான் அந்தக் கோபத்தை அடக்கி இப்படியே பழகிக்கொண்டால் பின் யார் எப்படி ஏசினாலும் எனக்குக் கோபம் வராது.

இதுவரையுஞ் சொல்லியவைகளிலிருந்து, சிவ பக்தியும், நல்ல சகவாசமும், நல்ல பழக்கங்களும் நல்லொழுக்கத்துக்கு அவசியமானவைகளென்று விளங்கும். இவைகள் அவசியமானவைகளாயினும் இவைகள் போதியனவல்ல. ஒருவன் வியாபாரஞ் செய்யும்போது சில காலங்களிலே இலாபமும் சிலகாலங்களிலே நட்டமுமடைகிறான். அவன் இலாபம் வந்த வழியையும் நட்டம் வந்த வழியையும் ஆராய்ந்து அறிந்தானாயின் இலாபம் வந்த வழிப்படியே நடந்து பின்னும் இலாபத்தை அடைவான்; நட்டம் வந்த வழியை அறிந்து அதிலிருந்து விலகி நடப்பான். ஒரு பெரியபோர் நடக்கும்போது தோல்வி வந்தால் அந்தத் தோல்வியின் காரணமென்னவென்று ஆராய்ந்து அந்தத் தோல்வி வராத வழியைத் தேடுவான். வெற்றி வந்ததானால் வெற்றி வந்த வழியை அறிந்து பின்னும் அப்படியே நடப்பான். நம்முடைய ஒழுக்கமானது இந்த வியாபாரத்தைப்போலவும் போர்த்தொழிலைப்போலவும் இருக்கின்றது. அவைகளிலே லாபம் நட்டம் அல்லது வெற்றி தோல்வி வருகிறதுபோல, ஒழுக்கத்தில் நல்வினை தீவினைகள் வருகின்றன. சில காலங்களிலே நாம் பிழையானதைச்

செய்து விடுகின்றோம். அப்படிச் செய்திருந்தால் நாம் அந்தப் பிழை செய்ததற்குக் காரணம் என்ன என்று அறியவேண்டும். பின்பு அந்தக் காரணம் வராமல் தடுக்கிறதற்கு ஆயத்தஞ் செய்தல் வேண்டும். உதாரணமாக, ஒருகாள் நான் இளைத்துப்போய் இருந்தபொழுது என்னுடைய தாயார் அரிசி வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி என்னிடஞ் சொன்னாரென்று எண்ணிக்கொள்வோம். நான் போகச் சம்மதிக்கவில்லை. நான் அப்படிச் செய்தது குற்றம். இந்தக் குற்றத்துக்குக் காரண மென்னவென்று நான் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். முதலாவது நான் சரீரம் வருந்தாமலிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணினேன். இரண்டாவது என்னுடைய தாயை மதியாமலிருந்தேன். அப்படியாயின் என்னுடைய சரீரசுகமாகிய இன்பத்திலே நான் ஆசைப்படக்கூடாது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படித் தீர்மானித்தபடி தவறாது நடக்கிறதற்குத்துணையாகச் சிவத்தியானம் அதிகமாகச் செய்தல்வேண்டும். அப்படிச் செய்வதினால் இந்தச் சரீரம் பிரதானமானதல்லவென்பது நன்றாக மனசிலே பதியும். இனி என்னுடைய தாயாரை நான் மதியாததற்கு நியாய மென்னவென்று பார்க்கவேண்டும். நான் தாய்மாரை மதியாத சில பிள்ளைகளோடு சில நாட்களாகக் கூடித்திரிந்ததனால் அவர்களுடைய பழக்கம் நமக்கும் வந்துவிட்டது. ஆதலால் இனி நான் அவர்களோடு சேரக்கூடாதென்று தீர்மானித்தல் வேண்டும்.

இப்படியாக நாம் என்னென்ன குற்றங்கள் செய்கிறோமோ என்று கண்டு அவைகளின் காரணங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அவைகளைத் தடுக்கிறதற்கேற்ற வழி

பார்க்கவேண்டும். திருந்துவதற்கு இது மிகவும் அவசியமான வழி. இப்படியான ஆராய்வு அடிக்கடி செய்தல்வேண்டும். ஒவ்வொருநாளும் ஆராய்வு செய்தல் மிகவும் நல்லது. ஒரு கிழமையில் ஒருநாள் அல்லது இரண்டு கிழமையில் ஒருநாள் அதிகமானநேரத்தை இப்படியான ஆராய்விலுங் கடவுள் வழிபாட்டிலுங் கழிப்பது மிகவும் நல்லது. சிலர் இதற்காக ஒரு கிழமையில் ஒருமுறை அல்லது இரண்டு கிழமையில் ஒருமுறை உபவாசவிரதம் அநுட்டிக்கிறார்கள்.

அறங்களுக்கு இன்றியமையாததாகிய அன்பும், அன்பினின்றும் உதிக்கும் அருளுக்கு இன்றியமையாததாகிய புலாலுண்ணாமையும், இந்நூலில் விளக்கப்படுகின்றன. ஏனையவற்றையும் இவற்றையும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் நான்காம் பாலபாடத்தில் வாசித்தறிக.

உ. அன்பு

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போல் எண்ணி யிரங்கவுநின்
தெய்வவருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.

கடவுளருளினால் உண்டாகுங் குணங்களில் அன்பு மிகவுஞ் சிறந்தது. அன்பு என்னுங் குணம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இருக்கிறது. கொடியதாகிய நாகபாம்பும் தன் குட்டியில் அன்புள்ளதாயிருக்கிறது. இந்த அன்பு மெய்யன்பு.

இப்படியல்லாத அன்பும் உண்டு. அது ஆணவத்தினால் உண்டாவது, அது பொய்யன்பு. பொய்யன்பு எப்படிப்பட்டதென்று பார்ப்போம். ஒரு திருடனானவன் கையிலே பொற்காப்பு அணிந்திருந்த ஒரு சிறுவனைக்

காண்கிறான். அவன் அவனுக்கு ஒரு வாழைப்பழத்தை வாங்கிக்கொடுத்து மிகுந்த அன்பாய் ஆதரவாய்ப்பேசி அவனைத் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு போகிறான். திருடன் சிறுவனுக்கு வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொடுத்தது அன்புபோலத் தோன்றினாலும். அது அன்பன்று. சிறுவனுடைய பொற்காப்பைப் பறிப்பதற்காகவே வாழைப் பழம் வாங்கிக் கொடுத்தான். இது ஏமாத்துதற்காகச் செய்தசெய்கை. இவன் காட்டிய அன்பு பொய்யன்பு.

ஒருவன் ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளியை வளர்க்கிறான். அப்படி வளர்ப்பது கிளிமேல் வைத்த ஆசையினாலன்றி அன்பினாலன்று. அவனுக்குக் கிளிமேல் அன்பு இருக்குமானால் அதைக் கூட்டில் அடைத்து வருத்தமாட்டான்.

ஒருவன் இன்பம் அனுபவிக்க விரும்பி ஒரு பெண்ணை மிகுந்த அன்புடன் நடத்துகின்றான். பொய்யன்புகளுக்குள்ளே மிகப் பொய்யன்பு இதுதான். அவன் இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டிய ஆசையினாலே செய்கின்றான்; உள்ளபடி அன்புகொண்டன்று.

தன்னயங் கருதாமற் செய்யும் அன்புதான் கடவுளின் திருவருளால் உண்டாகும் பரிசுத்தமான அன்பு. இந்த அன்பினாலுண்டாவதெல்லாம் நன்மையாகவே இருக்கும். பசு தன் கன்றில் அன்பாக இருக்கின்றது. அது ஏதாவது ஒரு பலன்பெற வேண்டுமென்று கன்றை நேசிக்கவில்லை. தாய் பிள்ளைகளில் வைக்கும் அன்பு இப்படிப்பட்டதே. ரந்திதேவர் நாற்பத்தெட்டு நாள் அன்னந்தண்ணீரின்றி இருந்தபொழுது தமக்கு வந்த சாப்பாட்டையும் தண்ணீரையும் விரும்பிக்கேட்டவர்களுக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார்.

கடவுளில் அன்புள்ளவர்கள் இப்படி அன்புள்ளவர்களா யிருப்பார்கள். இவர்கள் எப்படிப்பட்ட அன்னியர் வருந்தும் பொழுதும் தங்களாலியன்ற உதவிசெய்வார்கள். ரந்திதேவருக்கு அந்தப் புலையனிலும், சிபிச்சக்கரவர்த்திக்கு அந்தப் புறாவிலும், இவ்வளவு அன்பு உண்டானதற்கு நியாயம் என்ன? அவர்கள் கடவுளிலே மிகுந்த அன்புள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். கடவுள் ஒருவரே மெய்யான பொருள். அவரிலே உள்ள அன்பே அல்லாமல் நமக்கு வேறொரு இன்பம் இருக்கக்கூடாது. ஆனால் நமக்கு அவரிலே உள்ள அன்பினால் நாம் அவரை வணங்குவதல்லாமல் அவருக்கொரு உதவியுஞ் செய்ய எங்களால் முடியாது.

என்னுடைய அன்பன் என்வீட்டுக்கு வருகிறான். என்னுடைய பிள்ளையைக் கண்டதும், அதைத் தூக்கிமடியில்வைத்து அணைத்து முத்தமிட்டு அன்பு பாராட்டுகிறான். என்னிலுள்ள அன்பிலும்பார்க்க என் பிள்ளையிலே அதிக அன்புள்ளவனாயிருக்கிறான். என்னுடைய பிள்ளை ஏதாயினும் தனக்குக் கொடுக்குமென்று அவன் அன்பாயிருக்கவில்லை. என்னில் அன்பாயிருக்கிறபடியால் என் பிள்ளையிலும் அன்பாயிருக்கிறான். ஆதலால் எங்களுக்குக் கடவுளில் மெய்யன்பு இருந்தால் அவருடைய குழந்தைகளாகிய உயிர்களிலும் மெய்யன்பு இருக்கும். நாம் கடவுளுக்காக எவ்வளவு பாடுபடுவதற்குஞ் சம்மதமாய் இருந்தால், உயிர்களுக்காகவும் எவ்வளவு பாடுபடுவதற்குஞ் சம்மதமாக இருப்போம். கடவுளில் அன்பு வைப்பது எங்களுக்குப் பிரதானமான கடனாகும். ஆகையால் அவருடைய குழந்தைகளாகிய உயிர்களில் அன்பு

வைப்பதும் எங்களுக்குப் பிரதானமானகடன். நாங்கள் பிற உயிர்களை நேசிக்கும்போது அவைகள் எங்களுக்கு என்னநன்மை செய்கின்றன என்று பார்க்கவேண்டியதில்லை. அவைகள் எங்களுக்கு நன்மை செய்தாலும் தீமைசெய்தாலும் அவைகளை நேசிப்பது எங்களுடைய கடனாகும்.

எவர்களாவது நமக்குப் பொல்லாங்கு செய்தால் கடவுளுக்காக அவர்களை நாம் மன்னிக்கவேண்டும். அவர்கள் நல்லவர்களாயிருந்தால் அவர்களை நம்முடைய அன்பினால் வசப்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் தீயவர்களாயிருந்தால், "தீயாரைக் காண்பதுவுந்தீதே" என்ற விதிப்படி பொதுவாக அவர்களினின்றும் நாம் விலகிக் கொள்ளவேண்டும். ஆயினும் அவர்களில் உள்ளன்புடையவர்களாய் அவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலங்களிலே, மற்றவர்களுக்கு நாம் உதவிசெய்வது போல, அவர்களுக்கும் உதவிசெய்யவேண்டும்.

அன்பு ஒருவனை நல்லசெய்கைகளைச் செய்யும்படி ஏவும். அன்பு பாவங்களைச் செய்யவிடாமல் தடுக்கும். அன்புள்ளவன் உயிர்களை வருத்திக் கொல்லமாட்டான். அன்புள்ளவன் பிறருடைய செல்வத்தைக்கண்டு பொறாமை கொள்ளமாட்டான். அன்புள்ளவன் பிறர் குற்றங்களைத் தூற்றித் திரியமாட்டான். அன்புள்ளவன் பொய்யினாலோ களவினாலோ வேறெந்தத் தீச்செய்கையினாலோ பிறர்மனசை வருத்தமாட்டான். எந்தப் புண்ணியஞ் செய்வதற்கும் அன்புவேண்டும். அன்பில்லாமற் செய்யும் புண்ணியங்களாற் பலனில்லை, அன்பில்லாமற் கொடுக்கப்பட்ட மிகருசியான சாப்பாட்டிலும் பார்க்க

அன்புடன் கொடுக்கப்பட்ட பழையசாதத் தண்ணீர் மேலானதாம்.

சிவதர்மோத்தரம்

ஆதரவே பரமான அறமதாகும்
  ஆதிநடு அந்தம் இவற் றனைத்துமாகும்
ஆதரவற்றவர் ஈகை அறமே
  ஆகாது ஆதலினல் ஆதரவே மூலமாகும்
ஆதரவே பிரகிருதி ஆன்மாஈசன்
  எனும் பொருளும் அறிவிக்கும் அமலன்றாளும்
ஆதரவே அடைவிக்கும் ஆதலாலே
  அனைத்தினுக்கும் ஆதரவே மூல மாகும்.

3. மாமிசபோசனம்

இருக்குவேதம்

"மாமிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்திசெய்து சமைத்துச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டாகும்." (I. 162-12)

"உயிர்கள் ஒன்றையுங் கொல்லாத இல்வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக்கொடு" (VII-1-1)

யசுர்வேதம்

"கடவுளே, எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாக இருக்கவும், அவைகள் என்னில் அன்பாயிருக்கவும் அருள்செய்." (XXXVI-18)

பதி பசு பாசவிளக்கம்

கங்கையிற் படிந்திட்டாலுங் கடவுளைப் பூசித்தாலும்
மங்குல்போற் கோடிதானம் வள்ளலாய் வழங்கினலும்
சங்கையிலாத ஞான தத்துவ மூணர்ந்திட்டாலும்
பொங்குறு புலால்புசிப்போன் போய்நர கடைவனன்றே.

i. மனிதசரீரத்தின் அமைப்புக்கு மாமிசபோசனம் பொருந்ாதது

கடவுள் மூன்று வகையான சர உயிர்களைப் படைத்திருக்கிறார். அவற்றுள் ஒருவகைஉயிர்கள் மாமிசஞ் சாப்பிடத்தக்க சரீர அமைப்பை உடையவைகள். வேறொருவகை உயிர்கள் தாவரங்களைச் சாப்பிடத் தக்கவைகள். மற்றவகை உயிர்கள் மாமிசம் தாவரம் இரண்டையுஞ் சாப்பிடத்தக்கவைகள். சிங்கம் புலி முதலிய மிருகங்கள் இறைச்சியை மாத்திரஞ் சாப்பிடத்தக்கவை. மாடு ஆடு குரங்கு யானை முதலிய மிருகங்கள் புல்லு இலை தானியம் காய் பழம் முதலிய தாவரவர்க்கங்களை மாத்திரந் தின்னத்தக்கவைகள். நாய் பூனை முதலிய சிலமிருகங்கள் மாமிசம் தாவரம் என்னும் இருவித் போசனங்களையும் தின்கத்தக்கவை. [சரஉயிர் = உலாவக்கூடிய உயிர்.]

சிங்கம் புலி முதலிய மிருகங்களுடைய பற்களையும் நகங்களையுங் குடல்களையும் பார்த்தால், அவைகள் மாமிசமே சாப்பிடுதற்கு கடவுளால் படைக்கப்பட்டன என்று அறியலாம். இந்த மிருகங்களுடைய நீண்ட கூரிய நகங்களும், வாள்போன்ற கூரிய பற்களும், மற்றவையிலும் பார்க்க மிகவும் நீண்ட வேட்டைப்பற்களும் மாமிசத்தைக் கிழித்துத் தின்பதற்கு ஏற்றவைகள். அன்றியும் இந்த மிருகங்களுடைய குடல்கள் குறுகி இருக்கின்றன. மாமிசம் விரைவாக அழுகி விஷமாகுந் தன்மையை உடையது. அது சரீரத்திலே அதிகநேரமிருந்தால் அதின் விஷம் பரவிவிடும். அது விரைவாக

உடம்பிலிருந்து கழிந்து போகும்படியாகவே மாமிசந் தின்னும் மிருகங்களின் குடல்கள் சிறியனவாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தாவரங்களைச் சாப்பிடும் பசு முதலியவைகளுடைய பற்களோ தாவரத்தை மாத்திரஞ் சாப்பிடக்கூடியனவாக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளின் பற்கள் சிங்கம் புலி முதலியவற்றின் பற்களிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமாக இருக்கின்றன. புலி சிங்கங்களுக்குள்ள கூரிய நகங்களும் இவைகளுக்கு இல்லை. தாவரங்களையே தின்னும் பசு முதலிய மிருகங்களின் குடல்கள் மிகவும் நீண்டிருக்கின்றன. தாவர போசனம் கெதியிற் பழுதுபடாது. அது நெடுநேரஞ் சரீரத்திலிருந்தால் அதன் பகுதிகள் சரீரத்தில் அதிகமாகச் சேரும். ஆதலால் அவைகளுடைய குடல்கள் நீளமாய் இருக்கின்றன. மனிதனுடைய சரீரத்தின் அமைப்பு தாவரங்களையே தின்னுங் குரங்கின் சரீர அமைப்பை ஒத்திருக்கின்றது. குரங்குக்குப்போல மனிதனுக்கும் வேட்டைப் பற்கள் மற்றப் பற்களின் அளவாய் இருக்கின்றன. தாவரஞ் சாப்பிடும் மிருகங்களின் குடல் நீண்டிருக்கிறது போல மனிதனுடைய குடலும் நீண்டிருக்கின்றது.

ii. மாமிசம் வியாதியை உண்டாக்குவது

மனிதர்கள் மிகப் பழைய காலத்திலே இலைகளையும் பழங்களையும் வித்துக்களையும் புசித்துவந்தார்கள் என்று மனித உற்பத்தியை ஊகித்தறியும் அறிவாளிகள் சொல்லுகின்றார்கள். பின்புதான் மனிதர்கள் தங்கள் சரீர அமைப்புக்குப் பொருத்தமில்லாத மாமிசத்தைச் சாப்

பிடத்தொடங்கிப் பலவித நோய்களையும் அற்ப வாழ் நாளையும் உடையவர்களானார்கள். ஐரோப்பா அமெரிக்காவிலுள்ள சிறந்த கல்விமான்களிற் பலர் மாமிசபோசனத்தினாற் சரீரத்துக்கு உண்டாகுங் கேடுகளை அறிந்து மாமிசபோசனத்தை விட்டுவருகிறார்கள்.

மகாவைத்தியராகிய றேகேர்ஸ் (G. F. Rogers, M. D.) என்பவர் சொல்லுகிறார், "பதின்மூன்று வருடகாலமாக நான் தாவரபோசனம் சாப்பிட்டுக்கொண்டுவருகிறேன். இவ்வளவு காலமும் என்னுடைய தேகபலமும் மூளைப்பலமும் வரவர நயந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றன. மாமிசம் நஞ்சுப்பதார்த்தம் சேர்ந்துள்ளது. அது வெறித்தன்மையான உற்சாகத்தை உண்டாக்குவது. தாவரபோசனஞ் சாப்பிடுகிறவர்கள் களையாமல் நெடுநேரம் வேலைசெய்கிறார்கள். நான் ஒருநேரம் சாப்பாடு இல்லாமல் இருந்தால் எனக்குச் சற்றேனுங் களை தோற்றுகிறதில்லை."

இங்கிலாந்திலே லேடி மாக்கிறெற் வைத்தியசாலையிலே (Lady Margaret Hospital) முதல் வைத்தியராகியயோசியா ஒல்ட்பீல்ட் (Lieut Colonel Josiah Oldfield, D.C.L., M.A., M.R.C.S.) சொல்லுகிறார். "மாமிசம் இயற்கைக்கு மாறான சாப்பாடு. ஆதலால், அது சரீரத்திலே வியாதிக்குக்காரணமான ஒழுங்கீனங்களை உண்டாக்கும். என்னிடத்திலே வைத்தியத்துக்கு வந்தவர்கள் அனேகர் அறுபதாம்வயது எழுபதாம் வயதுகளிலும் மாமிசத்தை விட்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் எழுபத்தைந்தாம் வயதிலே மாமிசத்தை விட்டார். மாமிசத்தை விட்டதினாலே இவர்களிலே ஒருவருக்காவது ஒருவிதமான

சுகவீனமும் பின்பு தோற்றவில்லை. எல்லாருக்கும் முன்னிருந்ததிலும் பார்க்கத் தேகசௌக்கியமும் பெலமும் அதிகப்பட்டன.

[இன்னும் மேலைத்தேச வைத்தியசாஸ்திரிகளுடைய கருத்தும் பரிசோதனைகளும் ஈற்றிற் காண்க.] இந்த வைத்தியசாஸ்திர உண்மைகள் பழைய நாட்களில் வைத்தியம் படித்தவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆதலால் என்ன வியாதிக்கும் கோழிக்குஞ்சை அவித்துக் குடிக்கும்படி சொல்லுகிறார்கள். இவர்களுடைய மூடத்தனமான சொல்லைக்கேட்டுச் சில நோயாளிகள் கோழிக்குஞ்சுகளைக் கணக்கின்றிக் கொல்லுகிறார்கள். ஒரு வியாதி நீங்க முன் சிலர் நூறு கோழிக்குஞ்சு சாப்பிடுகிறார்கள். முதலாவது, கோழிக்குஞ்சாகிய மாமிசம் வியாதியை அதிகப்படுத்துவதல்லாமற் குறைக்கமாட்டாதென்பது தற்கால வைத்தியசாஸ்திர பண்டிதர்களுடைய கருத்தென்பது இங்கே காட்டி இருக்கின்றது. இரண்டாவது, இந்தக் கோழிக்குஞ்சுகளை ஒவ்வொன்றொவ்வொன்றாய்க் கொல்ல இவர்களுக்கு மனம் வருகின்றதே. மூன்றாவது, இவர்களுக்கு வருத்தம் வருகிறபொழுது அது வந்ததற்குக் காரணம் தாங்கள் முன்னேசெய்த பாவம்தானென்றெண்ணிப் பின்பாவது பாவஞ் செய்யாமலிருக்க வேண்டியது அவர்களுடைய கடமை. அப்படி இருக்கவும் அந்தச்சமயத்திலே இத்தனை உயிர்களைக்கொன்று பெரும் பாதகஞ் செய்கிறவர்கள் பெரும் அறிவீனர்கள். செய்த குற்றத்துக்காக மறியற்சாலையிலே இருந்து தண்டனை அடைகிற ஒருவன் அப்படி வருந்தும்போது அங்கே உள்ளவர்களிற் சிலருக்குக் கத்தியாலே குத்து

வானென்றால் அவனுக்குத் தண்டனை இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாகக் கிடைக்கும். அவன் எவ்வளவு அறிவீனன். நோயுள்ளகாலத்திலே மாமிசஞ் சாப்பிடுகிறவர்கள் இப்படியான அறிவீனனிலும் அதிகம் அறிவீனர்கள்.

மீன் தின்றால் மூளைக்கு நல்லதென்று ஒரு பேய்த்தனமான எண்ணம் சிலருக்குள் இருக்கின்றது. டக்ரர் மக்பைடின் (Dr. Macfayden) என்பவர் பலவகையான மீன்களின் பகுதிகளைச் சாஸ்திரமுறையாக நன்றாகப் பரிசோதித்து, அவைகளிலே மூளையை வளர்க்கக்கூடிய பொருள் ஒன்றும் இல்லையென்று பதின் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இவர் சொல்லியபிற்பாடு, மீன் மூளைக்கு நல்லதென்ற இந்தப் பேய்த்தனமான எண்ணத்தை எல்லாரும் விட்டுவிடலாம்.

ஆயினுந் துவரம்பருப்பு மூளையை வளர்ப்பதென்று சாஸ்திரிகள் பரிசோதித்து அறிந்திருக்கிறார்கள்.

மாமிசத்தைச் சமைத்துச் சாப்பிடாமற் பச்சையாகச் சாப்பிட்டால் அது உடம்பிலிருந்துகொண்டு அழுகிப் பலவிதநோய்களையும் உண்டாக்கும். மாமிசத்தைச் சமைத்தும் நெடுநேரம் வைத்தால், அது பழுதாகுமென்று தான் காரமுள்ள சரக்குகளைச் சேர்த்துச் சமைக்கின்றார்கள். மாமிசத்தினால் உடனே ஒரு தீமையும் உண்டாகவில்லையே என்றால், அதன் தீமை பின்புதான் தெரியும். வெள்ளைப்பாஷாணம் காஞ்சிரங்கொட்டை முதலானவைகள் நஞ்சுகளல்லவா? அவைகளை அற்பம் அற்பமாகச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு உடனேக்குடன்

யாதுந் தீங்குண்டாவது காணேம். நாட் செல்லத்தான் அவைகள் பலவித உபத்திரவங்களை உண்டாக்குகின்றன. இவைகளைப்போலவேதான் மாமிசமும். நமது தேசத்தவர்களிலே மாமிசஞ் சாப்பிடுகிறவர்களுடைய சாப்பாட்டிற் சோறு முக்காற்பங்குக்கு மேற்படுகிறது. கறிகளில் தாவரக் கறிகளுஞ் சாப்பிடுகிருர்கள். மாமிசக் கறிகளிலும் தேங்காய் மிளகாய் சரக்கு முதலிய தாவரப் பொருள்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. ஆகவே முழுச்சாப்பாட்டிலும் மாமிசம் மாகாணிப்பங்கும் இராது. (மாகாணி = பதினறிலொன்று.)

இவ்வளவு அற்பமாகச் சாப்பிடுதலால் அவர்களுக்கு மாமிச போசனத்தினல் வரக்கூடிய தீமை தோன்றுகிறதில்லை. சாப்பாட்டிற் பெரும்பங்கும் மாமிசமாகச் சாப்பிடும் மேலைத் தேசத்தவர்களுக்குத்தான் அதின் தீமை தெரியும். தெரிந்தபடியாற்ருன் அறிவாளிகள் மாமிச போசனத்தை விட்டுவருகிருர்கள்.

மாமிசஞ் சாப்பிட்டவர்கள் பலர் இடையில் விடுவதற்குச் சம்மதிக்கிருர்களில்லை. இடையில் விட்டாற் சாப்பாடு சமிக்கிறதில்லை என்றும் வயிற்றில் வாயு உண்டாகப் பார்க்கின்றதென்றுஞ் சொல்கிருர்கள். இவர்கள் தமக்கு வாய்க்கு இதமாயிருந்த மாமிசத்தை விடுவதற்கு மனம் இல்லாமையினல் இந்தப் பொய்ந்நியாயங்கள் எல்லாம் சொல்லுகிருர்கள். மாமிசத்தை விட்டால் ஏன் சாப்பாடு சமிக்கமாட்டாது? மாமிசஞ் சாப்பிட்டபொழுதும் இவர்களுடைய போசனத்தில் அதிகப்பகுதி தாவரப்பொருள் தானே. அவைகள் அப்பொழுது சமித்துத்தானே வந்தன. மாமிசத்தை விட்டவுடன் அந்தத் தாவரப்பொருட்

கள் ஏன் சமியாமற் போகவேண்டும்? அற்ப மாமிசம் சேராமையால் தாவரப்பொருள் சமிக்கவில்லையே என்றால் மாமிசமானது சமிக்கச்செய்யும் மருந்தோ? மனித சரீரமானது தாவர போசனத்திற்கு ஏற்றதாகப் படைத்திருக்கவும் மாமிச போசனத்துக்குப் பொருத்தமில்லாமலிருக்கவும், மாமிசக்கறியொன்றை விட்டதினால் வழக்கமாகச்சாப்பிடுஞ்சோறுந் தாவரக்கறிகளுஞ் சமிக்கவில்லை என்றால் யார் நம்புவார்கள்? மாமிசக்கறியை அதிக காரமாகச் சமைப்பதினாலுந் தாவரக்கறியைக் காரங் குறைவாகச் சமைப்பதினாலும், காரமுள்ள மாமிசக் கறியை விட்டதினால் ஒருபோது சமியாப்பாடுண்டாகலாம். அப்படியானால் தாவரக்கறிகளைக் காரமாகச் சமைக்கலாமே. மாமிசத்தை விடுவதினால் உள்ளபடி வருத்தம் வருகிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அந்த வருத்தத்தை நாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதா? நமக்கு அற்பவருத்தம் பெரிதோ? நம்மைப் போன்ற ஒரு உயிரைக் கொல்லுவது பெரிதோ?

மாமிசம் அதிக பலத்தைத் தரக்கூடியதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அது அதிகபலத்தை உண்டாக்குஞ் சாப்பாடல்ல. அது குடிவகைகளைப்போல அற்பநேரத்துக்கு உற்சாகத்தை உண்டாக்குவது. இந்த உற்சாகத்தைப் பெலன் என்று சிலர் பிழையாக நினைக்கிறார்கள்.

iii. மாமிசம் கெட்ட குணங்களை உண்டாக்குவது

மாமிசம் தூலசரீரத்துக்கு வியாதியை வருவிப்பது போலச் சூக்குமசரீரத்துக்கும் வியாதியை வருவிக்கின்றது. அது கடும் உற்சாகத்தையும் மிருகத்தன்மையை

யும் உண்டாக்குகின்றது. இவைகளாலே கோபம் காமம் செருக்கு மதுபானப் பிரியம் முதலிய கெட்ட குணங்களுண்டாகின்றன. கோபம் காமம் செருக்கு தாவர போசனக்காரருக்கும் உண்டுதானே என்று எதிர் நியாயஞ் சொல்லலாம். ஆயினும் தாவரபோசனக்காரன் மாமிசபோசனஞ் செய்தால் அவனுக்கு இந்தக் கெட்ட குணங்கள் அதிகப்படும். மாமிசந் தின்னுவோன் அதை விட்டால் இந்தக் கெட்ட குணங்கள் குறையும். குடிவகை பாவிக்கிறவர்கள் முன்பின் எல்லாரும் மாமிசஞ் சாப்பிடுகிறவர்களாய் இருக்கிறார்கள். மாமிசம் வெறித் தன்மை உள்ளதாதலால், வெறித்தன்மையுள்ளதாகிய மதுபானத்திலே, அது பிரியமுண்டாக்குகின்றது. ஐரோப்பாவிலே மதுபானவிலக்குச் சங்கத்தார்கள் குடிவகையைக் குறைக்கிறதற்குத் தாவரபோசனமே சுகமான வழியென்று கண்டு மாமிசபோசனவிலக்குப் பிரசங்கங்கள் செய்கின்றார்கள். உள்ளி செம்முருங்கை முதலிய தாவரப் பொருள்களும் இப்படியான கெட்ட குணங்களை வளர்ப்பதினாலேதான் அவைகளும் விலக்கப்பட்டன.

iv. மாமிசம் கொலையாகிய பெரும் பாதகத்துக்குக் காரணம்.

மாமிசஞ் சாப்பிடவேண்டுமானால் நம்மைப்போல அறிவுள்ள உயிர்களைக் கொல்லவேண்டி இருக்கிறது. அது எவ்வளவு பெரும்பழி. பாதகங்களுக்குள்ளே கொலையே மகா பாதகம். ஆன்மாக்கள் ஈடேறுவதற்காகவுள்ள உடம்பை அழிப்பதுபோலப் பெரும் பாதகம் வேறென்ன இருக்கிறது! நாம் அவைகளைக் கொல்ல

வில்லையே என்றால், நமக்காக அவைகள் கொல்லப்படுத லால் நாமே அந்தக் கொலைக்குக் காரணர். ஆதலால் அந்தப் பாவம்பழியிற் பெரும்பகுதி நமக்கேயாம். ஒரு மனிதனைக் கொல்லும்படி நான் ஒருவனை ஏவினால் நீதி ஸ்தலங்களில் முதற் குற்றவாளி நான்தானென்று தீர்க் கப்படும்.

V. மாமிச போசனம் தெய்வத்தன்மையாகிய இரக்கத்தைக் கெடுப்பது.

தம்முயிரைப்போலப் பிற உயிர்களை நினைக்கும் உத் தமர்கள் ஒருகாலத்தும் பிற உயிரைக் கொன்று மாமிசஞ் சாப்பிடமாட்டார்கள். ஒரு மீனை அல்லது ஒரு கோழி யைக் கொல்லும்போது அது எவ்வளவு பாடுபடுகின் றது. நமக்கு ஒரு முள்ளுத்தைத்தால் நாம் எவ்வளவு வருந்துகிறோம். நம்மை வெட்டினால் நமக்கு எப்படி இருக்கும். அதுபோலத்தானே அதுக்கும் இருக்கும். இவ்வளவு கொடுமைகளையெல்லாஞ் செய்வதனால் ஒருவ னுக்கு வருகிற லாபமென்ன? மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டுப் பழகினவனுக்குச் சற்றே ருசியாய் இருக்கும். இந்த அற்ப ருசிக்காக ஒரு உயிரை இவ்வளவாக வதைக்கிறவ னிலே நல்லகுணமென்பது கடுகளவாவது இருக்குமா? இவனுக்கு நீதி ஏது? இரக்கம் ஏது? யோக்கியம் ஏது? மாமிசபோசனி தன் சுகத்திற்காக வேறு எந்தத்தீங்கை எவருக்குத்தான் செய்யமாட்டான்.

எல்லா உயிர்களுங் கடவுளுடைய குழந்தைகள். ஆதலால் நாம் கடவுளுக்காக எல்லா உயிர்களிலும் அன்புவைத்து அவைகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும்.

நன்மை செய்யாவிட்டாலும் தீமைசெய்யாமலாவது இருக்கவேண்டும். அப்படியுமில்லாமல் மற்றவைகளைக்கொல்லும்போது அவைகள் எவ்வளவு பாடுபடுகின்றனஎன்று பார்த்தவன், இரக்கம் உள்ளவனானால், பின் ஒருபோதும் மாமிசஞ்சாப்பிட நினையான்.

யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு ஆங்கில வித்தியாசாலை உபாத்தியாயர், மாணாக்கர்களுக்கு அங்காதிபாதம் விளங்கப்படுத்தும்படியாக, ஒரு ஆட்டைக் கொல்லத் தீர்மானித்தார். அதனை அறிந்தபலர் அப்படிச் செய்யாதபடி தடுத்தார்கள். ஆசிரியரோ அவர்கள் சொன்னதைக் கேளாமல் ஆட்டை வெட்டுவித்தார். அப்பொழுது அந்த ஆடுபட்ட உபத்திரவத்தை அவர்கண்டு மிகவுங் கவலை அடைந்தார். "ஐயையோ இந்த ஏழைப்பிராணிகள் இவ்வளவு பாடுபட்டு இறக்க இவைகளுடைய மாமிசத்தை நாம் சாப்பிட்டு மனங்களிக்கின்றோம்," என்று மனம்வருந்தி, அன்றைக்கே மாமிசபோசனத்தை அவர் விட்டுவிட்டார். மாமிசம் சாப்பிடுகிறவர்கள் பலர் இவைகளைப்பற்றி யோசிக்கிறதில்லை. யோசித்தால் நமது ஆசிரியர் விட்டதுபோலவே அவர்களும் மாமிசபோசனத்தை விட்டுவிடுவார்கள்.

மாமிசம் நமது சரீரத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதது. வியாதியைக் கொடுப்பது. கெட்டகுணங்களை எழுப்புவது. கொலைக்குக் காரணமாயுள்ளது. நம்மிலே உள்ள தேவகுணமாகிய இரக்கத்தைக் கெடுப்பது. ஆதலால் மாமிசபோசனம் அவசியம் நீக்கப்படவேண்டியது.

vi. மாமிசபோசனம் கடவுளுடைய விதிக்கு மாறானது.

ஒரு வைத்தியன் வியாதியை நீக்குதற்கு (இன்னது செய்யலாம் இன்னது செய்யக் கூடாதென்று) விதிகள் சொல்லுவதுபோல வைத்தியநாதராகிய கடவுள் மும்மலங்களாகிய நம்முடைய வியாதியை நீக்குதற்காக விதிகள் செய்திருக்கிறார். வைத்தியனுடைய விதிகளுக்கு மாறாக நடந்தால், வியாதி அதிகப்பட்டு நாம் இரண்டு வகையாக வருந்த வேண்டிவரும். வியாதியின் உபத்திரவம் ஒருபக்கமாகவும் வியாதியை நீக்குதற்குரிய கசப்பான மருந்துகளுஞ் சுவையில்லாதசாப்பாடுகளும் ஒருபக்கமாகவும் நின்று நம்மை மிகவும் வருத்தும். கடவுளுடைய விதிக்குமாறாக நாம் மாமிசஞ் சாப்பிட்டாற் கர்மமலமும் மாயாமலமும்வளரும். இந்தப் பிறவியில் அதிகம் வருந்தாவிட்டாலும் நரகத்திலே அளவில்லாதகாலம் வருந்துவது நிச்சயம். நரகத்துன்பம் அநுபவித்த பிற்பாடு இழிவான மிருகங்களாகப் பிறந்து மிகவும்வருந்திப் பின்பு மனிதராகப் பிறக்கும்போது, குருடராய், செவிடராய், பெருவியாதி, கயரோகம் முதலிய பெருநோய்களாற் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துவது நிச்சயம்.

முன்னே சொல்லிய ஐந்து நியாயங்களாலுந் தீயதென்று காட்டப்பட்ட மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டு நமது உயிர்க்குயிராகிய பரமபிதாவாயிருக்கிற கடவுளுடைய திருவாக்கைத் தட்ட எவர்கள் விரும்புவார்கள்? இப்படியாக அளவில்லாத துன்பத்தை அநுபவிக்க எவர்கள் நினைப்பார்கள்? பிள்ளைகளே ஒரு காலமும் மாமிசஞ் சாப்பிடாதீர்கள்.

பதி பசு பாசவிளக்கம்

அம்மா வெனவலற வாருயிரைக் கொன்றருந்தி
யிம்மா னுடரெல்லா மின்புற் றிருக்கின்றா
ரம்மா வெனுஞ்சத்தங் கேட்டகன்ற மாதவர்க்கும்
பொய்ம்மா நிரயமென்றாற் புசித்தவர்க்கென் சொல்லுவதே.

கொலையிலா னுதவுமன்னங் கூறிற்பே ரமுதமாகுங்
கொலையுளா னுதவுமன்னங் கூறிற்பேர் விடமதாகும்
புலையர்தம் மனையிலுண்போன் புலையனு மாறுபோலக்
கொலைஞர்த மனையிலுண்போன் கொலைஞனே யாவனன்றே.

திருக்குறள்

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கில்லை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.

தாயுமானவர்

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே.

குறிப்பு.—தாவரங்களுக்கும் உயிருண்டுதானே. அவைகளைக் கொல்லலாமா! என்று ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். விதிக்கப்பட்டதாகிய தாவரபோசனம் மனித சரீரத்துக்குப் பொருத்தமாயும், வெறித்தன்மை இல்லாமலும், காமக்குரோதம் முதலிய கெட்ட குணங்களை வளர்க்காமலும், இரக்கத்தைக் கெடுக்காமலும் இருத்தலாலே அது கடவுளாலே விலக்கப்படவில்லை. நமக்கு எதாயினும் ஒருவிதமான போசனம்வேண்டும். போசனமின்றி இருந்துகொள்ள இயலாது. ஆதலால் மாமிசம்

அல்லது தாவரமாகிய இரண்டில் ஒன்று எப்படியோ சாப்பிடவேண்டும். இந்த இரண்டில் மாமிசம் விலக்கப் படவேண்டியது. ஆதலால் தாவரம் விதிக்கப்படவேண் டியது.

ஐரோப்பாவிலே மிகப் பேர்பெற்ற சாஸ்திர பண் டிதராகிய ஆசிரியர் பறன் கூவியர் (Prof. Baron Cuvier) சொல்லுகிறதாவது :— "மனிதசரீரப்பகுதிகளையும், மிருக சரீரங்களின் பகுதிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது, மனிதசரீரம் காய் கனிகளைச் சாப்பிடும் மிருகங்களின் சரீரப் பகுதிகளை எல்லாவிதத்திலும் ஒத் திருக்கின்றது ; மாமிசஞ் சாப்பிடும் மிருகங்களின் சரீ ரப் பகுதிகளை ஒரு விஷயத்திலும் ஒத்திருக்கவில்லை. மனிதனை அதிகம் ஒத்திருக்கின்ற மிருகம் வாலில்லாக் குரங்கு. அது காய் கனி தானியம் முதலியவற்றை மாத்திரஞ் சாப்பிடுகின்றது. மனிதனும் இந்தப் பொருள்களையே சாப்பிடவேண்டும்."

மில்டுறு வைத்தியசாலையின் அதிபராகிய அப்றோ மவுஸ்கி (O. L. M., Abromowski M. D. CH. D., Late Medical Superintendent of the District Hospital, Mildura) சொல்லுகிறதாவது:—"தாவரபோசனம் நல்லதென்று நான் சொல்வது மனிதனுடைய சரீரப் பகுதிகளைப் பார்த்து மாத்திரமன்று. என்னுடைய வைத்திய அனுபவத்தினாலுஞ் சொல்லுகிறேன்."

கேம்பிறிச் சர்வகலாசாலை வைத்திய சாஸ்திர ஆசி ரியராகிய சிம்ஸ்வூட்கெற் (Prof. G. Sims Wood-Head M. D., F. R. C. P., F. R. S.) சொல்லுகிறதாவது: "மாமிசம் தேக சௌக்கியத்துக்குப் பொருத்த மில்லா

தது. தாவர போசனஞ் சாப்பிடுகிறவர்கள் நன்றாக வேலை செய்யக்கூடியவர்களாய் இருக்கிறார்கள்."

ஒச்போட் சர்வகலாசாலை M. D. பட்டம் பெற்றவராகிய ஜோன்வுட் (John Wood) என்பவர் சொல்வது: "என்னுடைய சீவியத்திலிருந்தும், அனேக வருஷக் காலமாக, வைத்தியசாலையிற் கவனித்த காரியங்களிலிருந்தும் நான் சொல்லக்கூடியது என்னவென்றால், மாமிச போசனம் அவசியமற்ற சாப்பாடு; இயற்கைக்கு மாறானது; சௌக்கியத்துக்குப் பழுதானது."

அமெரிக்காவிலே மிகப் பிரசித்திபெற்ற நியூயோக் றிபியூன் (New York Tribune) என்னும் பத்திரிகைக்கு அதிபராகிய கோறேஸ் கிறீலி (Horace Greely) என்பவர் சொல்வது, "மாமிசம் சாப்பிடுகிற ஒருவன் மாமிசத்தை விடுவானாயின் இன்னும் பத்து வருஷம் கூடச் சீவிப்பான். அவனுக்கு வரக்கூடிய வியாதிகளுங் குறைந்துபோம்."

எடின்பரோவிலே (Edinburgh) சரித்திர பண்டிதராய் இருந்த டக்றர் அடம் வேர்க்கசன் (Dr. Adam Ferguson) என்பவருக்கு அடிக்கடி பாரிசவாதம் வந்து கொண்டிருந்தது. அவர் அறுபதாம் வயதிலே மாமிச போசனத்தைவிட்டார். அதன்பின் அவருக்கு ஒருகாலமும் வாதம் வரவில்லை. அவருடைய உடம்பு நன்றாகப் பெலத்து அவர் சுகதேகியாய்த் தொண்ணூற்றுமூன்று வயதுவரையும் இருந்தார்.

ஐக்கியதேசத்திலே நிலச்செய்கைப்பகுதித் தலைவராகிய ஆசிரியர் சிற்றேன்டேன் (Prof. Chittenden, PH. D; SC. D; L. L. D.) என்பவர் இருபது அமெரிக்க

போர்வீரரை சோபகிருதுவூ ஐப்பசிமீ சோதித்துப் பார்த்து அவர்களின் தேகபலத்தை அளந்துவைத்துக் கொண்டு ஒன்பதுமாதமாக அவர்களுக்குத் தாவரபோசனங் கொடுத்துவந்தார். ஒன்பதாம் மாதமுடிவில் அவர்களின் தேகபலத்தை அளந்தபொழுது அவர்கள் முன்னிருந்ததில் ஒன்றரைப்பங்கு பெல்சாலிகளாகக் காணப்பட்டார்கள். அவர்களின் தேகசுகம் நன்றாகத் திருந்திவிட்டது. அதற்குப்பின் அவர்களில் ஒருவராவது மாமிசஞ் சாப்பிட விரும்பவில்லை.

PRINTED AT THE GUARDIAN PRESS, SECOND LINE BEACH, MADRAS

THE GUARDIAN PRESS
MADRAS